

แต่ดอกไม้ ใต้ท้องฟ้าสีคราม

To The Flowers Under Blue Sky

'เมื่อยามที่ดอกไม้ นั้นยังคงบานสะพรั่ง
ท่ามกลางท้องฟ้าสีครามในความทรงจำ'

เรื่องและภาพ: CTKPT.

แต่ดอกไม้
ใต้ท้องฟ้าสีคราม

To The Flowers Under Blue Sky

แต่ดอกไม้ใต้ท้องฟ้าสีคราม

วรรณกรรมเยาวชน แนวราม่า แฟนตาซี สำหรับเด็ก ๑๕ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๖

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เรื่องและภาพ : ฉัตริกร โพธิ์ทอง

อาจารย์ที่ปรึกษา: อ. อนุสรณ์ ดีใจ

ขอขอบคุณ: อ. อัจฉรา ประดิษฐ์ ผศ. รพินทร์ (ณ ถกลาง) คงสมบูรณ์

อ. ดร. ชันษา พิทยาพิทักษ์ และ อ. ดร. พิชญานี ลุ่งรัตน์

เบอร์โทรศัพท์: ๐๕๕๑๔๗๕๕๐๗

E-Mail: Chattikorn.phothong@g.swu.ac.th

แต่ดอกไม้ ใต้ท้องฟ้าสีคราม

To The Flowers Under Blue Sky

เขียนโดย

ฉัตรทิกร โพธิ์ทอง

คำนำ

บางครั้ง การที่เรามองข้ามใครสักคนไป เมื่อถึงเวลาที่เราได้สูญเสียใครคนนั้นไปจากชีวิต การมานึกย้อนเสียใจภายหลังก็ไม่อาจจะแก้ไขอะไรได้อีกแล้ว แต่ว่าถ้าวันหนึ่งได้เกิดปาฏิหาริย์ที่เราสามารถนำคนที่เราได้สูญเสียเขาไปแล้วกลับมาอีกครั้งก็คงเป็นเรื่องที่ไม่น่าจะเป็นเรื่องจริง เป็นเพียงแค่ความคิดเพื่อฝันของคนที่ยังยึดติดกับอดีตอยู่

แต่หากว่า มันกลายเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริง เราจะทำเช่นไรต่อ และสิ่งที่น่าฉงนนั้น คือปาฏิหาริย์ที่ว่า กลับปรากฏตัวออกมาในรูปแบบของคนที่เรา รู้อยู่แก่ใจว่าเขาไปจากไปแล้ว คงทำให้เรายังแปลกใจมากขึ้นไปอีก

แต่ดอกไม้ใต้ท้องฟ้าสีคราม เกิดขึ้นมาจากความคิดดังกล่าว การที่เราจะได้โอกาสที่จะได้พบกับคนที่เรารักอีกครั้งหลังจากที่สูญเสียเขาไป โดยผู้ที่มอบปาฏิหาริย์นั้นกลับเป็นคนที่มีหน้าตาเหมือนกับคนที่เรารักราวกับแกะ และการเดินทางของคนที่ยังอยู่กับคนที่เคยตายจากไปแล้วนั้นจะต้องตามหาความหมายของความสุข ก้าวข้ามความทุกข์ที่ผ่านมา และเดินทางต่อไป

ซึ่งก็เปรียบดั่งดอกไม้ที่เบงบาน ได้วิวัฒนาการของห้องฟ้าสีครามอันสดใส
หาใช่ห้องฟ้ามีดครีมีที่อบอวนด้วยความเศร้าโศกนั้น เพราะมันได้มลาย
หายไปสิ้น หลงเหลือเพียงความทรงจำที่อบอุ่นดั่งดอกไม้บางสะพรั่งนั่นเอง

โดยเรื่องราวจะเล่าผ่านเด็กชายคนหนึ่ง ที่ได้สูญเสียพี่ชายฝาแฝดของตน
ไป แต่วันนี้ก็ได้มีปาฏิหาริย์เกิดขึ้นที่ทำให้เขาได้พี่ชายฝาแฝดกลับคืนมา
จากคนที่หน้าตาที่เหมือนกับพี่ชายฝาแฝดของเขาทุกกระเบียดนิ้ว และ
นั่นเองก็เริ่มจุดเริ่มต้นการใช้ชีวิตร่วมกันระหว่างเขาและพี่ชายฝาแฝด และ
การค้นพบความจริงอีกมากมายที่เขาไม่อาจจะรับได้ แต่จะเป็นเช่นไรนั้นก็
คงเป็นหน้าที่ท่านผู้อ่านที่จะได้ไปหาคำตอบด้วยตัวเอง

ฉัตรทิกร

ผู้เขียน

โย (๑๖ ปี)

ยู (๑๖ ปี)

เฟย์ (???)

ทีน (๑๖ ปี)

เรน (๒๗ ปี)

“การกระทำนั้น... อาจจะหายไปเสียแล้ว...”

ปฐมบท

.....ห้องฟ้ามีดครีမ်และฝนตกโปรยปรายในวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ในห้องผู้ป่วยของโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งในจังหวัดสระบุรี เด็กชายวัยมัธยมต้นผมสั้นสีน้ำตาลในชุดเสื้อยืดสีดำคนหนึ่งนั่งอยู่ข้างเตียงผู้ป่วยของเด็กอีกคนหนึ่ง เขาจ้องมองเด็กชายที่หน้าตากล้ายกับตัวเองในชุดผู้ป่วยดูตัวเล็กกว่ากำลังนอนหายใจรวรินอยู่บนเตียงอย่างไม่ละสายตา เขาทั้งสองเป็นที่น้องฝาแฝดกัน แผลคนโตคือคนที่นอนป่วยอยู่บนเตียงนั้น ส่วนแผลคนเล็กคือตัวเขาเอง เขาได้แต่เฝ้ามองพี่ชายฝาแฝดที่ร่างกายผอมแห้งและหายใจรวรินอย่างแผ่วเบา เขาแต่่มองหน้าต่าที่มีเพียงภาพของห้องฟ้าที่มีดครีမ်กับช่อดอกไม้ในแจกันที่ดอกหนึ่งได้ให้ขยวเฉาไป ก่อนจะยิ้มออกมา

“วันนี้ก็เหมือนเดิมสินะ...” เด็กชายในชุดผู้ป่วยได้กล่าวขึ้น

เด็กชายในชุดเสื้อยืดสีดำถอนหายใจ “อา... ยังมองไปข้างนอกอยู่เหมือนเดิมอยู่อีกหรือ...”

“อยากจะออก... ไปข้างนอก... จังเลย...” เด็กชายในชุดผู้ป่วยกล่าว

“อืม... ฉันก็หวังให้เป็นอย่างนั้น...” เด็กชายในชุดเสื้อยืดสีดำยิ้มด้วย
สีหน้าเศร้าหมอง

เด็กชายที่มาเยี่ยมพี่ชายฝาแฝดของเขาที่ลี้ภัยอย่างหนักตั้งแต่ 5 เดือน
ก่อน ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้ยังดูแข็งแรงดี แม้ว่าพื้นเพเขาจะเป็นคนที่ตัวเล็ก
และอ่อนแอมากแค่ไหนก็ตาม เขาไม่สามารถช่วยอะไรพี่ชายฝาแฝดได้
นอกจากนั่งอยู่เคียงข้างและกุมมือที่เริ่มเย็นเฉียบของเขาในทุก ๆ วันอย่างมี
ความหวัง ประารถนาว่าสักวันพวกเขาจะกลับไปใช้ชีวิตร่วมกันอีกครั้ง แต่
แล้วเวลาก็ผ่านไป หลายนาที่ หลายชั่วโมง หลายวัน และหลายเดือน
ความหวังนั้นก็ริบหรี่ลงไปเรื่อย ๆ และในที่สุดวันนี้ ก็คือวันสุดท้ายที่เขา
ยังคงมีชีวิต ก็น่าจะได้ถึงวันสุดท้าย

ทันใดนั้นก็มีคนเดินเข้ามาในห้องอย่างลนลานและตื่นตระหนก ชาย
หนุ่มวัยทำงานดูภูมิฐานในสวมชุดสูทเดินปริมาที่พวกเขา ชายคนนั้นเป็น
พี่ชายคนโตของทั้งสอง เป็นเสาหลักของครอบครัวที่คอยทำงานหาเงินมา
ให้ครอบครัวที่มีเพียงแค่พวกเขาพี่น้องทั้งสามคนเท่านั้น ผู้เป็นพี่ชายคนโต
ของครอบครัว เขาได้เข้ามาดูอาการของน้องชายคนกลางของเขาแต่กลับถูก
สายตาที่โกรธเกรี้ยวของน้องชายคนเล็กมองกลับมาจึงถอยออกแล้วมองดู
ทั้งสองอยู่ห่าง ๆ อย่างเศร้าใจ ตอนนี้อย่างไรทำอะไรก็ไม่อาจแก้ไขอะไร
ได้อีกแล้ว เด็กชายปล่อยมือของพี่ชายฝาแฝด ก่อนจะลุกขึ้นจากเก้าอี้และมุ่ง
ตรงไปหาพี่ชายคนโต

พี่ชายคนโตถอนหายใจเล็กน้อย “...เป็นยังไง—”

เด็กชายจ้องเขม็งไปที่พี่ชายของตน “เวลาแบบนี้เพิ่งจะมาทำหน้าที่ครัวได้หรือ เหนอ เหนอ ก่อนหน้านี้นี้เคยสนใจเขากับฉันบ้างหรือเปล่า ? !”

พี่ชายคนโตโมโหจึงเถียงกลับไป “แล้วจะให้ฉันทำยังไงล่ะ ! ให้อยู่แต่ที่โรงพยาบาลตลอด 24 ชั่วโมงแล้วไม่ทำอะไรเลยหรือไงกัน... ฉันทำงานแทบตายเพื่อหาเงินมาดูแลพวกแกสองคน พวกแกไม่คิดสงสารฉันบ้างหรือไง”

เด็กชายโกรธมากกว่าเดิม “แค่เวลาไม่กี่ชั่วโมงแกยังไม่เคยใส่ใจชีวิตเขาเลย ยังมีหน้ามาพูดอีกหรือ”

“เดี๋ยว... ไม่ใช่...” พี่ชายคนโตพยายามแก้ต่าง

“ตอนเขาป่วยก็ทำแต่งงาน... ตอนพวกเราแก้ปัญหาที่ปิดปัญหาที่หน้าด้าน ๆ” เด็กชายกล่าวต่อ “ไม่เคยฟังไปได้... พี่แบบแคะนะ... ฉันไม่ต้องการหรอก ! แกเห็นงานมีค่ากว่าชีวิตเขานี่ วิ่งกลับไปทำงานซะสิ! พวกเรามันมีค่ากับแกแค่นั้น ไม่ใช่หรือไง...”

ทั้งสองทะเลาะกันอย่างหนักจนคุณหมอและพยาบาลต้องมาห้ามปรามไว้ ต่างฝ่ายต่างก็โทษกันไปมาว่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดเป็นเพราะอีกฝ่าย ในหัวของเด็กชายตอนนี้มีแค่ภาพของพี่ชายเซงชวยที่ไม่เคยแยแสเขากับพี่ชายฝาแฝดเลยสักนิด ชอบพูดจาจากถาง ตั้งกฎระเบียบไว้สาระ และไม่เคยที่จะ

ใส่ใจชีวิตของพวกเขานอกจากออกไปทำงานเป็นบ้ำเป็นหลังจนไม่มีเวลาทำอะไรอย่างอื่นเลย

แต่ไม่นานพวกเขาก็เลิกทะเลาะกัน เพราะเมื่อมานึกย้อนกลับไป ต่างก็รู้อยู่แก่ใจว่าไม่ว่าใครเป็นฝ่ายที่ผิด ณ เวลานี้จะทะเลาะกันหรือจะทำอะไรอย่างไกรักก็แก้ไขอะไรไม่ได้อยู่ดี เด็กชายกลับไปนั่งกุมมือพี่ชายฝาแฝดที่ตอนนี้ใบหน้าของเขาดูเศร้าสลด คงเพราะเห็นภาพพี่น้องของตัวเองต้องมาทะเลาะกันเพราะเรื่องของตัวเอง เด็กชายได้แต่ปลอบใจพี่ชายฝาแฝดของเขา

“ฉันขอโทษ... ผลอทำตัวแย ๆ ต่อหน้านายซะได้...” เด็กชายกล่าวอย่างเศร้าใจ

พี่ชายฝาแฝดยิ้ม “อืม... เข้าใจดี... ไม่เป็นไร... แต่ว่า... อย่าโทษพี่เขา... อย่าโทษตัวเอง... เลยนะ... คนที่ผิด... คือฉันเอง... ถ้าเกิด... แข็งแรงกว่านี้... ละก็...”

“พูดบ้าอะไรออกมาล่ะ... จะแข็งแรงหรืออ่อนแอมันก็ไม่เกี่ยวกันเลย!” เด็กชายกล่าว “มันผิดที่ฉัน... ถ้าฉันรู้เร็วกว่านี้... ใส่ใจนายมากกว่านี้...”

“ไม่เป็นไร... นายก็... มีเรื่องที่... ต้องทำ... อีกตั้งเยอะ... ไม่ใช่เธอ...” พี่ชายฝาแฝดยังยิ้ม พร้อมกับหลังน้ำตา “ขอบคุณ... สำหรับทุกอย่าง... เลยนะ... ทั้งนาย... ทั้งพี่นะ... รักที่สุด... เลยละ...”

ในขณะที่พี่ชายฝาแฝดของเขาก็กำลังค่อย ๆ หมดลมหายใจไป เด็กชายทำได้เพียงร่ำไห้ เด็กหนุ่มหลับตาลงแล้วน้ำตาก็ไหลออกมาไม่ยอมหยุดพร้อมกับเสียงคร่ำครวญของพี่ชายคนโตที่ตั้งมาจากด้านหลัง แม่จะโกรธผู้ชายคนนั้นมากแค่ไหน แต่เขาก็ทำหน้าที่ของเขาอย่างเต็มที่แล้ว ก่อนที่เด็กชายจะรู้สึกถึงไออุ่นเบา ๆ ที่ใบหน้า เมื่อลิ้มตาขึ้นมา ก็พบกับมือที่แม่จะเย็นเฉียบแต่ก็รู้สึกถึงไออุ่นของพี่ชายฝาแฝดที่มาแตะข้างแก้มเขาพร้อมกับใบหน้าแม่ที่เศร้าแต่ก็ยังคงยิ้มอย่างสุขใจ

พี่ชายฝาแฝดกล่าวครั้งสุดท้าย “ขอโทษนะ... ที่เป็นภาระ... ขอโทษนะ... ที่รักษาสัญญา... เอาไว้ไม่ได้... แต่ว่า... สักวัน... เราจะ... กลับมาเป็น... พี่น้องกัน... อยากรจะอยู่ด้วยกัน... อีกครั้ง...”

เด็กชายจึงกล่าวได้แต่ตอบกลับไป “อืม ~ สักวันพวกเรา... จะกลับมามีอยู่กันนะ...”

แม้ใบหน้าจะยังคงเปื้อนไปด้วยหยาดน้ำตา ก่อนที่สุดท้ายแล้ว พี่ชายฝาแฝดของเขาจะสิ้นใจลงไปอย่างสงบท่ามกลางเสียงคร่ำครวญคร่ำครวญของเด็กชายคนนั้น

.....ในเวลาเดียวกันนั้น เด็กชายผู้เป็นพี่ชายฝาแฝดของเด็กชายในชุดเสื้อยืดสีดำ เขาก็ได้นึกย้อนคิดถึงเรื่องราวต่าง ๆ ที่ผ่านมาในช่วงชีวิตของเขา ตั้งแต่จำความ ได้จนถึงตอนนี้ ภาพความทรงจำที่ไหลเข้ามาให้ความคิดอย่างรวดเร็วราวกับคลิปวิดีโอที่ฉายภาพความทรงจำที่ถูกเร่งความเร็วสูงจนมอง

ไม่ทัน แต่เขากลับมองเห็นและรับรู้ถึงความรู้สึกที่ทั้งสุขและทุกข์ปะปนกันไป แต่ไม่ว่าจะครั้งไหน ๆ มันก็เป็นความทรงจำที่มีค่าต่อตัวเขาอยู่ดี

“(ยังมีเรื่องที่ค้างคาใจและเรื่องที่ยอยากทำอีกมากมายเหลืออยู่เลย... แต่ก็... คงไม่มีวันจะกลับไปทำอะไรได้แล้ว... อ่า....)” ตัวเขาก็ได้พำร้าเพื่อและอธิษฐานแบบไร้ความหวังว่าจะเป็นจริงได้ “(ถ้าเกิดใครก็ตามที่ได้ยินตัวฉันตอนนี้ล่ะก็... ถ้าสามารถช่วยมาทำในสิ่งที่ตัวฉันไม่สามารถทำได้แทนที่ตัวฉันได้... ก็คงจะดี...)” ก่อนที่ทุกอย่างจะดับหายไป ไม่มีอะไรอีกเลย...

...ณ ยามเช้าเช้าตรู่ วันที่ ๑๘ พฤษภาคม สองวันหลังจากการจากไปของพี่ชายฝาแฝด เด็กชายลุกขึ้นจากเตียงนอนของตนเอง เตียงที่ควรจะมีตัวเขา และพี่ชายฝาแฝดนอนอยู่เคียงข้างกันเมื่อตื่นขึ้นมาเสมอ แต่ตอนนี้มันได้เหลือเพียงเขาคนเดียวแล้ว เขาลุกขึ้นไปที่ระเบียงห้องนอน นั่งอยู่บนที่นั่งระหว่างระเบียงนั้น จ้องมองไปที่ท้องฟ้าที่มีดครีမ်และสายฝนที่โปรยปรายลงมาไม่หยุดหย่อน พร้อมกับเหลือบมองไปที่ช่อดอกไม้ที่เขาเคยมอบให้พี่ชายฝาแฝดตอนที่อยู่ที่โรงพยาบาล ถึงตอนนี้มีเพียงดอกไม้ดอกเดียวยังคงบานสะพรั่ง ส่วนอีกดอกเหี่ยวเฉาจนดำสนิท

เด็กชายเหม่อลอยอยู่อย่างนั้น ได้แต่คิดถึงวันเวลาที่ผ่านไป ช่วงเวลาที่ทั้งเขา พี่ชายฝาแฝด พี่ชายคนโต และเพื่อนสนิทของเขาได้ไปเที่ยวเล่น ได้พูดคุยกันอย่างสนุกสนาน ได้ทำอะไรด้วยกันอย่างมีความสุข แล้วนี่ก็

ย้อนกลับไปว่า อะไรกันที่ทำให้ทุกอย่างเปลี่ยนไป อะไรกันที่ทำให้ทุกอย่าง
มาลงเอยแบบนี้

เด็กชายกำลังพรีำเพื่อ “ทำไมคนที่ต้องทุกข์... ต้องทรมาน... จะต้อง
เป็นนาย... ทำไมถึงต้องเป็นนาย... ที่ต้องเจ็บปวดจนถึงวาระสุดท้าย”

เด็กชายก้มหน้าก้มตา “ทำไมกัน... ทำไม?! แต่... อะอะอะ... ก็ทำ
อะไรไม่ได้อีกแล้วนี่... ทุกอย่างมันจบไปแล้ว คงต้องยอมรับมันให้ได้...
ยอมรับให้ได้... อย่างจั้นเหอ...” เด็กชายถอนหายใจ และกลับไปห้องมอง
ห้องฟ้าที่มีครีมนอยู่...

ในห้วงของเวลา ณ ที่ไหนสักแห่ง ก็ได้กำลังมีใครสักคนที่ได้ยินของคน
คนหนึ่งมาจากแดน ไกล ตัวตนนั้น ได้ลึกลับเล็กน้อย แล้วคิดว่าจะทำอย่างไร
กับเสียงที่ได้ยินนั้นดี...

“อา ~ เหมือนจะจบไปอีกคนแล้วสินะ...”

“ไม่ว่าฟากฝั่งไหนก็เจอจุดจบแบบนี้ อยู่ดีสินะ...”

ทันใดนั้น บุคคลนั้นก็ยิ้มออกมาแล้วทำการเตรียมพร้อมกับการเดินทาง
ในครั้งนี่ของตน ก่อนจะมุ่งหน้าไปที่แดน ไกลแห่งนั้นเพื่อตอบรับคำขอของ
ผู้เป็นเจ้าของเสียงดังกล่าว

“ช่างเป็นคนที่ไม่โลกใช้ได้เลยนี่นา ตัวคุณนะ แต่ก็ช่วยไม่ได้ ~”

ก่อนจะถามคำถามกับอะไรบางอย่างที่มองไม่เห็น อะไรบางอย่างที่ดูจะมีพลังอำนาจที่สูงส่ง เสียงนั้นค่อยๆ ปรากฏขึ้นมาก่อนจะปรากฏเสียงของหญิงสาวคนหนึ่งขึ้น...

“ผมไปที่ฝั่งนั้นได้ใช่ไหม?” บุคคลลึกลับกล่าว

ทันใดนั้น เสียงของหญิงสาวที่หุ้มดำก็ดังกังวานไปทั่วดินแดน “ถามว่าได้ไหมก็ได้... แต่ตัวเจ้าน่าจะรู้นะ... ว่าต้องทำตามกฎ”

“ครับ ๆ ~ แค่แทรกแซงนิด ๆ หน่อย ๆ ทางโลกคงไม่โกรธมากหรอกครับ ~” บุคคลลึกลับตอบบ้ายเบี่ยงไป “แค่ให้เวลาทางนั้นสั้น ๆ ไม่นานมากหรอกครับ...”

“ข้าก็หวังว่าเจ้าจะไม่ก่อเรื่องอะไรก็แล้วกัน...” เสียงของหญิงสาวกล่าวอีกครั้ง

“ได้ครับ ฝ่าบาท ~ ก็ช่วยไปส่งผมแบบสุภาพๆ หน่อยก็แล้วกันละ~”

ทันใดนั้นก็มีประตูบานหนึ่งปรากฏขึ้นมาตรงหน้าของเขา เขายื้มก่อนจะเปิดประตูบานนั้นและก้าวเท้าเข้าไปด้านในของประตู ก่อนที่ประตูจะได้ปิดลง พร้อมกับเสียงของหญิงสาวผู้นั้นจะมลายหายไปพร้อม ๆ กันด้วย

.....

บทที่ ๑ จุดเริ่มต้นของความปรารถนา

“...”

“บัวลอยน้ำขิง... แกชอบนี่ พี่ซื้อมาให้”

วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ณ ห้องนั่งเล่นในบ้านหลังเล็กๆ หลังหนึ่งในตัวเมือง เด็กชายในชุดเสื้อยืดสีดำ ผมสั้นสีน้ำตาล วิษย์ชัยมต้นคนหนึ่ง ได้แต่นั่งอมทุกข์ก้มหน้าอยู่อย่างนั้น เขาคือ โย เด็กหนุ่มมัธยมปลายอายุ ๑๖ ปี ส่วนคนที่หน้าตาหล่อเหลาในชุดเสื้อยืดคอกกลมสีขาว นำขนมมาให้เขานั้นคือพี่ชายของเขา เซน ชายหนุ่มวัย ๒๘ ปี พวกเขายังทำใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อสามวันก่อนไม่ได้ เพราะการจากไปของพี่ชายฝาแฝดของโยและน้องชายอีกคนของเซน ยู ซึ่งได้ล้มป่วยมานานกว่า ๕ เดือน

พวกเขาทำทุกวิถีทางที่จะให้ยูรอดตลอดมาตั้งแต่ตอนนั้น เซนหาเงินมาเพื่อจ่ายค่ารักษา โยหวังพึ่งภวานาและคอยให้กำลังใจให้ยูทุก ๆ วัน แต่ท้ายที่สุดก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง สุดท้ายยูก็จากไป พวกเขาได้แต่หวนนึก

ถึงวันที่พวกเขาอยู่กันครบสามคนพร้อมหน้า ได้ใช้ชีวิตร่วมกันอย่างมีความสุข ได้ทำอาหารร่วมกัน ไปโรงเรียนด้วยกัน ไปเที่ยวด้วยกัน ได้ทำอะไรหลาย ๆ อย่างร่วมกัน ภาพวันสุดท้ายของยูยังคงหลอกหลอนและตราตรึงจิตใจที่แตกสลายของโยนับตั้งแต่นั้นนั้น เขาเอาแต่คิดว่าเขายังทำอะไรเพื่อพี่ชายฝาแฝดได้ไม่มากพออย่างที่หวังเอาไว้ และยังทำใจต่อเหตุการณ์ครั้งนี้ไม่ได้ ทำให้ตั้งแต่นั้นเขาไม่คิดจะทำอะไรนอกจากนั่งอมทุกข์อยู่ที่ห้องนั่งเล่น ไม่ก็เอาแต่นอนอยู่บนเตียงที่ควรจะเป็นเตียงที่เขาและยูจะนอนด้วยกันทุกวัน และเขาก็กินอะไรไม่ลงมาตั้งแต่นั้น

เซนกล่าว “โย... บัวลอยมันจะเย็นหมดแล้วนะ แก่ไม่ได้กินอะไรเลย ติดต่อกันหลายวันแล้วนะ...”

“.....” โยไม่ตอบกลับใด ๆ

เซนที่ทนเห็นสภาพของน้องชายของเขาในตอนนี้อันได้จึงบังคับให้เขากินอะไรบ้าง “โย! ฉันบอกเอาไว้ให้กินอะไรบ้าง! แก่คิดจะอดอาหารตายหรือไงกัน...”

“...จึ” โยหันหน้าหนี

โยถอนหายใจเอือกโหล่ก่อนจะหันหน้ากลับมาทางเซน “...ทำมาเป็นห่วงฉัน... ที่กั๊บบูแก่ไม่ทำแบบนี้บ้างล่ะ” ก่อนจะกล่าวออกมา “ตอนทีู่นอนติดเตียงอยู่โรงพยาบาลทำอะไรไม่ได้ แก่เคยแะแสะเขาบ้างไหม... ตอน

ที่เขาหวังพึ่งแก เคยให้อะไรดี ๆ กับเขาบ้างไหม ? ! ทำอย่างกับยูเพิ่งมาป่วย เขาเกิดมาก็อ่อนแอถึงขนาดนั้น...”

โยคิงคอเสื้อเชนอย่างรุนแรง “ตลอดมา... คนที่ดูแลเขามีแค่ฉัน... แก เคยโผล่หัวมาดูแลเขาบ้างไหมล่ะ ถ้ารักงานขนาดนั้นก็ไปนอนตายในกองงานนั่นสิ ไอ้พี่เวร !”

ในสายตาของโย เชนเป็นพี่ชายที่ไม่ดีมากนัก ทั้งเข้มงวด ชอบต่อว่าเขา อยู่บ่อยครั้ง แคมชอบมีข้อบังคับให้ทำอะไรต่าง ๆ อยู่ตลอด และไม่เคยมีเวลาอยู่กับเขาและยูเลย แต่ก็บ่นมากไม่ได้เพราะเชนคือเสาหลักของครอบครัวที่หาเงินมาเลี้ยงตัวเขาเองและน้อง ๆ ตั้งแต่วันที่พ่อแม่จากไป แต่คราวนี้เป็นคนละเรื่องกัน

เชนกล่าวสวนกลับไป “แล้วถ้าฉันไม่ทำงาน ใครจะหาเงินมาเลี้ยงพวกแก... แกคิดว่าเงินมันหาง่ายมากงั้นหรือ... ไม่งั้นฉันจะทำงานแทบตายไปทำไม! แกคิดว่าฉันไม่มีเวลาให้พวกแกหมายความว่าฉันไม่ใส่ใจพวกแกเลยงั้นหรือ ? !”

เชนตะโกน “ถ้าฉันล้มคงทิ้งพวกแกไปนานแล้ว คิดซะบ้าง ! หลังจากยูตายไปแล้วฉันจะทิ้งแกไปใช้ชีวิตเองยังได้ !”

หลังจากที่ต่างคนต่างระบายความอัดอั้นตันใจของตัวเองออกมา ทั้งคู่ก็หยุดการกระทำทุกอย่างไป แล้วมานั่งข้างกัน เชนเขยิบไปใกล้ ๆ โย ก่อนจะใช้แขนกุมหัวน้องชายที่เหลือเพียงคนเดียวของเขาไว้แน่น

“...พี่ขอโทษ” เชนกล่าวด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

“เอ๊ะ...” โยตกใจ

“พี่ขอโทษ... พี่รู้ว่าพี่ทำตัวแย่มากไหน” เชนร้องไห้ “แต่ว่า... พี่รักแกนะ ทั้งโย... ยู คือสิ่งสำคัญของพี่ พี่ยอมลำบากมาทุกวันนี้แค่หวังว่าสักวันพวกเราจะมีย่านที่ดีกว่านี้... พวกเราจะได้มีเวลาอยู่ด้วยมากกว่านี้ โยกับยูจะมีความสุข...”

เชนถอนหายใจ “แต่ว่า... มันยังไม่เป็นจริงสักที... พี่เสียยูไปก่อนที่จะทำสำเร็จ พี่เสียสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งของพี่ไปแล้ว...”

“แต่ว่า...” เชนมองไปที่โย “พี่ยังมีโยอยู่... อย่างน้อย... พี่ก็ยังเหลือคนที่สำคัญของพี่อีกคน เพราะฉะนั้น อย่าทำเหมือนจะตรอมใจตายตามยูไปเลยนะ... พี่จะดูแลโยให้ดีอย่างที่โยอยากได้... จะทำให้ได้ พี่จะไม่ยอมให้พลาดเหมือนที่ทำโยกับยูก่อนหน้านี้อีกแล้ว”

เชนกอดโยแน่นขึ้น “ขอร้องล่ะ อยู่กับพี่เถอะนะ ! โยยังเป็นเหตุผลที่พี่ยังมีชีวิตต่อไปได้...”

โยที่ไม่เคยเห็นเซนเป็นแบบนี้จึงเริ่มสงบสติลงได้ เขาสวมกอดเซนซึ่งเป็นสิ่งที่เขาไม่เคยทำและไม่คิดที่จะทำมาตลอด เขาเสียใจที่ทำตัวแย ๆ ใส่พี่ชายของเขามาตลอดโดยไม่เคยเข้าใจตัวตนจริง ๆ ของพี่ชายคนนี้เลยสักนิด เขาเสียใจที่ภาพสุดท้ายของยูต้องมาเห็นคือภาพที่เขากับเซนยังทะเลาะกันไม่ต่างจากทุกครั้ง และคิดว่ายูคงจะเข้าใจหัวใจที่เจ็บปวดของเซนมาตลอด ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาไม่เคยจะเข้าใจหรือเปิดใจเลยสักที

“ผมก็ขอโทษเหมือนกัน...” โยกล่าวด้วยเสียงแผ่วเบา

เซนตกใจ “เฮ้... โย...”

โยร้องไห้ “ผมขอโทษอ! ทั้ง ๆ ที่พี่ลำบากมาขนาดนี้ ผมนะ... ผมเอาแต่ห่วงความรู้สึกตัวเอง...”

แต่ไม่นานนักตรงพื้นที่ว่าง ๆ ของห้องก็เกิดความผิดปกติ อากาศ ณ จุดนั้นเกิดการหมุนวนอย่างบ้าคลั่งแต่กลับไม่ได้สร้างความเสียหายใด ๆ ในห้องเลย โยกับเซนมองไปที่จุดนั้นด้วยความประหลาดใจและตื่นตระหนก พวกเขาลุกขึ้นหลบเลี้ยวจุดนั้นออกมา อากาศที่หมุนอย่างบ้าคลั่งได้หยุดลงและทันใดนั้นประตูบานหนึ่งก็ปรากฏขึ้นแทนที่ความว่างเปล่าที่นั่น ประตูที่คล้ายกับประตูวิหารขนาดย่อส่วนราวกับหลุดออกมาจากนิยายแฟนตาซีค่อย ๆ เปิดออกอย่างช้า ๆ ก่อนที่จะมีใครคน หนึ่งปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับก้าวเท้าออกมาจากอีกฟากฝั่งของประตู

ทั้งโยกับเซนต่างตกใจกับรูปลักษณ์ของคน ๆ นั้น เพราะไม่ว่าจะเป็นการ
แต่งกาย รูปร่างหน้าตาของคนที่ปรากฏตัวต่อหน้าพวกเขาเหมือนกับยูเทบ
ทั้งสิ้น แม้จะมีที่คาดผมเหมือนมงกุฎสีดำและคทาขนาดใหญ่หน้าตาแปลก
ประหลาดอยู่ที่มือขวา คน ๆ นั้นกล่าวขึ้นว่า

“เห ~ ที่ฝั่งนี้ใช้ชีวิตกันแบบนี้หรือนี่...”

“...ยู...” โยจ้องไปที่บุคคลนั้น

เซนถาม “คุณเป็นใคร... ทำไม...”

“อา ~ นั่นสินะ...” บุคคลปริศนาดีดนิ้ว และประตูบานใหญ่นั้นก็
หายไป

“ขอโทษด้วยครับ ฝั่งทางนี้ต้องแนะนำตัวก่อน ~”

“สวัสดิ์ครับทั้งคู่... เรียกผมว่า เฟย์ ก็แล้วกัน ~ แก่กุดบ้าน ๆ ที่ผ่าน
ทางมาเฉย ๆ นะ !”

“เฟย์...” เซนสับสน

“พูดอะไรนะ คุณยังเงายกมือก็ไม่ใช่หรือ ?” โยกล่าว

เฟย์ถอนหายใจ “ก็บอกแล้วไงว่าเป็นกุดบ้าน ๆ อีกอย่างรูปร่างนี่ก็ไป
เลียนแบบคนอื่นมา...”

“คุณจะบอกว่าคุณแค่เลียนแบบรูปร่างหน้าตาของยูมาไอ้... ประมาณ
นั้นใช่ไหม” เชนถาม

“ใช่แล้ว!” แต่ก็นะ... ตอนนี้ยังไม่ค่อยชินเท่าไรหรอก” เฟย์ปรับมือ
หนึ่งครั้ง “เอาละ เข้าเรื่อง ๆ”

“ก็ไม่รู้หรอกนะว่าตัวผมในฝั่งนี้จะใช้ชีวิตกันซั— อะเฮ่ม !” เฟย์บ่าย
เบี่ยง

โยกกับเชนตกใจ “อะไรละนั่น...”

“ก็... ด้วยคำขอร้องที่เขาขอไว้กับผมก่อนตาย... ผมจะให้เขา... เด็ก
ที่ซ้อยู่ นะ ได้มีชีวิตอีกครั้งเป็นเวลาหนึ่งปี... หลังจากนั้นก็เป็นหน้าที่ของ
พวกคุณนั่นแหละ !”

“หา ? !” โยกกับเชนตกใจสุดขีด

จากนั้นเฟย์ก็เริ่มอธิบายให้ทั้งสองคนเข้าใจ โดยเริ่มต้นที่ก่อนที่ยูจะ
สิ้นใจนั้น ได้อธิษฐานต่อใครก็ตามที่ได้ยินว่า ให้ช่วยมาดูแลคนใน
ครอบครัวของเขาแทนตัวเขาที่ไม่สามารถทำได้แล้ว เฟย์คือคนที่เป็นผู้ตอบ
รับจึงมาที่นี้ด้วยรูปร่างนี้ แต่เขาจะไม่ใช้คนที่จะมาแทนที่ยูเพราะไม่ใช่ฐานะ
อะไรที่เขาจะต้องทำแบบนั้น แต่เขาจะช่วยชุบชีวิตยูขึ้นมาแทน และให้ยู
กลับมาใช้ชีวิตและทำในสิ่งที่ติดค้างเอาไว้ก่อนตายไปให้เรียบร้อย

โยสงสัย “แล้วทำไมนายไม่มาแทนยูเองล่ะ...”

“แล้วนายโอเคหรือเปล่าล่ะ ถ้าผมมาแทนที่เขาแค่ผมก็ไม่ใช่วิวตัวจริง
อยู่ดี...” เฟย์กล่าว

“...ก็จริงนะ ถ้าตัวจริงของคุณไม่ใช่วิว มันก็ไม่มีความหมาย” เชน
กล่าว

“แล้ว... พวกเราจะเชื่อได้ยังไงว่าสิ่งที่คุณพูดคือความจริง” เชนสงสัย
ต่อ

“ก็จริง... พี่ก็พูดถูกที่คิดว่าเราจะมาไว้วางใจใครก็ไม่รู้ที่โผล่มาดื้อ ๆ
แบบนี้...” โยกลุ่มใจ

เฟย์พยักหน้า “ก็จริง ๆ ั้น... เทียงคินของวันพรุ่งนี้...”

เฟย์ชี้ไปที่โย “โยไซ่ใหม่ ผมให้นายลองดูที่เตียงของนายแล้วกัน ตอน
นั้นเดี๋ยวยูก็จะกลับมา ถึงตอนนั้นเจ้าตัวก็น่าจะนอนอยู่บนเตียงเหมือนคน
ปกตินั่นแหละ”

“ก็ขอให้รอถึงเวลานั้นแล้วกันนะ ~” เฟย์ผายมือก่อนจะหายตัวไปจาก
ห้องนั่งเล่นในชั่วพริบตา

แม้ไม่อยากจะเชื่อเรื่องที่เกิดขึ้นสักเท่าไร แต่โยกับเชนก็อยากพิสูจน์สิ่งที่
เฟย์บอกไว้ จึงตัดสินใจว่าจะรอดูผลลัพธ์นั้นตอนเที่ยงคืนของวันพรุ่งนี้ โย

คาดหวังกับเรื่องนี้มาก เพราะถ้ามันกลายเป็นจริง เขาก็จะกลับไปใช้ชีวิต และคอยดูแลญาติอีกครึ่ง และคราวนี้เขาจะทำให้เต็มที่ไม่ว่ายังไงก็ตาม พร้อมกับแก้ไขความผิดพลาดที่ตัวเองเคยก่อไว้ก่อนหน้านี้ด้วย

เวลาผ่านไปจากช่วงกลางวันจนมาถึงช่วงค่ำ โยกับเซนมานั่งกินข้าวด้วยกัน ซึ่งไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ต่างคนก็พูดคุยกันเรื่องต่าง ๆ จนมาจบถึงเรื่องของเพื่อนคนหนึ่งของโย

“จะว่าไป... โยยังคงกับที่อยู่อหรือเปล่า” เชนถาม

โยตกใจ “อะ... เอ๊ะ... หมายถึงคบเป็นเพื่อนใช่ไหมอะ...”

“ก็... ยังคบกับเหมือนเดิม...”

เซนยิ้ม “งั้นเหอ ก็นิดแล้วละนะ โยกับที่อยู่อด้วยกันก็น่ารักดี อีกอย่าง... ถ้าโยอยากจะมีความสัมพันธ์กับที่มากกว่านั้นขึ้นมา พี่ก็โอเคนะ”

“พะ... พูดอะไรนะ... พี่ก็...” โยลนลาน

“ผมกับที่นเป็นแค่เพื่อนกันแค่นั้น ที่นเขาก็คงคิดแบบนั้นเหมือนกัน นั่นแหละ !”

เซนอมยิ้ม “อา ~ เข้าใจแล้ว ๆ พี่แค่อยากบอกพี่ที่เปิดกว้างเรื่องพวกนั้น ถ้าตัดสินใจขึ้นมาพี่ก็พร้อมสนับสนุนโยอยู่แล้วละ แล้วก็... เรื่องของคนที่ชื่อเฟย์ ที่โผล่มาเมื่อตอนกลางวัน...”

โยครุ่นคิด “นั่นสินะ... เราจะเชื่อใจเขานั่นได้จริงหรือเปล่านะ... แต่ถ้าคุณกลับมาได้จริงก็คงดีมากเลยนะเนอะ อย่างน้อย... พี่ก็มีโอกาสแก้ตัวกับเขาได้...”

“อืม ~ นั่นสินะ !” เขนกล่าว

พวกเขาพูดคุยกันและต่างฝ่ายต่างเข้าใจซึ่งกันและกันมากขึ้น ต่างจากที่ผ่านมาที่ทั้งสองจะห่างเหินกัน แม้ว่าในใจของแต่ละคนยังคงมีเรื่องที่ติดใจค้างอยู่ในใจที่ไม่กล้าพูดออกไปก็ตาม

เมื่อใกล้ถึงเวลาที่เฟย์บอกไว้ โยครุ่นนอนอยู่บนเตียงพร้อมกับหลับตาลงรอเวลาที่เที่ยงคืนมาถึง เขานึกถึงเรื่องราวมากมายที่เกี่ยวกับยู ความทรงจำหลากหลายแล่นกลับมาในหัวความคิดของเขา รอยยิ้มของยูที่เขาไม่เคยลืม ทั้งสดใส ทั้งงดงาม และมีค่ากับเขายิ่งกว่าใคร พลันคิดว่าถ้ายูกลับมาจริง ๆ เราจะทำอะไรกันเป็นอย่างแรก จะพาเขาไปที่ไหนดี จะให้เขนแก้ตัวแบบไหนดี สารพัดความคิดที่เขาอยากจะทำหลังจากนี้แล่นอยู่ในหัวเขนนั้นไปเรื่อย ๆ ไม่มีสิ้นสุด

แต่ว่าอีกใจหนึ่งก็กังวลว่าถ้าเรื่องที่เฟย์บอกมันไม่เกิดขึ้นจริงล่ะ เขาจะอย่างไรต่อไปดี จะให้เฟย์มาแทนที่ยูเลยดีไหม แต่ว่าเฟย์ก็ไม่ใช่อูยูดี ถึงจะทำใจหลอกตัวเองมากแค่ไหนก็คงมองคน ๆ นั้นเป็นยูไม่ได้ แล้วเขนจะคิดอย่างไรถ้ามันไม่มีทางเป็นจริง เขาคงจะเสียใจมาก ๆ แน่แน่นอน ไม่มีโอกาสครั้งที่สองที่จะแก้ตัวเพื่อยูเลยได้อีกครั้ง ณ เวลานั้นไม่มีเพื่อนอย่างทินคอย

ให้คำแนะนำ เวลานี้ไม่มีใครเข้าใจความคิดและอารมณ์ของเขาได้ แม้แต่จะอธิบายให้ใครฟังก็คงไม่ได้อยู่ดี แต่ตอนนี้คงได้แต่รอต่อไปจนกระทั่งถึงเวลานั้น

จนในที่สุด ก็ถึงเวลา ๐๐.๐๐ น. ของวันที่ ๒๐ พฤษภาคม โยที่ยังหลับตาอยู่ก็เริ่มรู้สึกว่ามีอะไรอยู่บนเตียงของเขาทั้ง ๆ ที่ควรจะมิแค้เขาอยู่บนเตียง จึงลืมตาขึ้นมาแล้วหัน ไปดูก็พบกับสิ่งที่เขาคาดหวังไว้

“.....”

“มะ... ไม่จริงใช่ไหม...” โยร้องให้ออกมา “นี่มัน...”

ข้างกายของเขาตอนนี้ คือร่างของยูที่ยังนอนอยู่ราวกับว่าไม่เคยจากไปไหน แต่นอนหลับอยู่ข้างกายเขามาตั้งแต่แรก ตรงกับที่เพย์ได้บอกเอาไว้ไม่มีผิด โยค่อย ๆ ยื่นมือไปแตะที่ใบหน้าของยู เจ็บพแล่นเขาก็รู้สึกถึงไออุ่นของร่างกายนั่น ช่างต่างกับเมื่อสามวันก่อนที่ร่างของยูนั้นเย็นเฉียบ

ในใจของโยตอนนี้มีแต่ความดีใจที่ユกลับมาได้จริง ๆ เขาอยากจะปลุกยูขึ้นมาแต่คิดอีกทีจึงไม่ทำ ปลอ่ยให้เขาได้พักผ่อนต่อไปจะดีกว่า แต่หันไคนั้นเซนก็เดินปรี้เข้ามาที่ห้องนอนของโย

“โย แ่แล้ว !” เซนโวยวาย

“ทางโรงพยาบาลแจ้งมา...”

“ร่างของยูหายไประหว่างห้องเก็บศพ—” เชนยังพูดไม่จบดี

แล้วสายตาของเชนก็พบสิ่งหนึ่งที่ทำให้เขาตกใจจนพูดอะไรไม่ออก มีเพียงน้ำตาที่ค่อย ๆ ไหลออกมา เพราะตอนนี้เบื้องหน้าของเขาคือเตียงของ โยที่ตอนนี้ไม่ได้เพียงแค่อยู แต่มียูที่นอนอยู่บนเตียงนั้นด้วย ยูยังคงนอนหลับไหลอยู่เหมือนกับคนที่นอนหลับไปเท่านั้น เขาที่ทำตัวไม่ถูกได้แต่ร้องไห้ออกมา โยที่ดีใจจนพูดไม่ออกก็ได้แต่มองพี่ชายฝาแฝดกลับมามีชีวิตอีกครั้งอย่างไม่ละสายตา

เชนเดินไปที่เตียง พลันลูบหัวโยกับยูเบา ๆ “ดีใจจริง ๆ พี่ดีใจมาก ๆ เลย...”

“ดูเหมือนเจ้านั้นจะไม่ได้หลอกเราสินะ...” โยกล่าวด้วยความดีใจ

“แล้วหลังจากนี้เราจะทำอะไรต่อดีล่ะ โย” เชนครุ่นคิด

“แน่นอน... เรามาพยายามด้วยกัน... ทำทุกอย่างเพื่อยู... ให้เขามีความสุขให้ได้” โยจับมือเชน “ต้องทำให้ได้เลย! พี่ก็ด้วยนะ”

เชนยิ้ม “อา ได้เลย ~”

ทั้งสองได้จ้องมองยูที่ยังหลับไหลอยู่อย่างสุขใจ จากความโศกเศร้าที่สูญเสียคู่ป้าภริย์แสนวิเศษ ก่อนที่โยจะหลับไปและเชนปูฟูกนอนข้าง ๆ เตียงของสองพี่น้องแล้วหลับตามไปเช่นกัน...

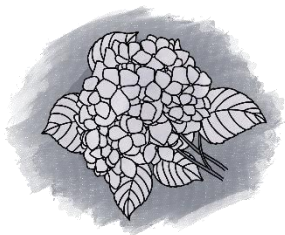
ณ มุมมืดของห้องนอนของโย เฟย์ปรากฏตัวขึ้น จ้องมองไปที่สามพี่น้อง
ที่เขาเพิ่งได้ช่วยเหลือ พลันยิ้มอย่างสบายใจ แต่ก็ชักสีหน้ากลับมาเป็น
ใบหน้าที่กลุ้มใจ ก่อนจะค่อย ๆ เดินไปที่เตียงของยูกับโย และยื่นมือไปแตะ
ที่หน้าผากของคนที่เขาได้เลียนแบบรูปร่างมา หรืออาจจะไม่ใช่...

“...ช่างเป็นเด็กที่โง่เขลามาก... เธอนะ...”

“ทั้ง ๆ ที่รู้อยู่แล้วใจว่าหัวใจของตัวเองบอบช้ำกับชีวิตของตัวเองมาก
แค่ไหน... ไม่ต่างกับตัวฉัน...”

“แต่ก็ยังหวังที่จะกลับมาหาพวกเขาสินะ...” เฟย์วางดอกไม้เดรนเยียสี
น้ำเงินดอกหนึ่งทิ้งไว้ข้างกายของยู ก่อนจะหายตัวไป

.....

บทที่ ๒ เหตุผลของเขา...

ยามเช้าเวลา ๐๖.๐๐ น. ของวันที่ ๒๐ พฤษภาคม แสงแดดจากดวงอาทิตย์ สาดส่องผ่านม่านหน้าต่างของห้องนอน โยตื่นขึ้น ก่อนจะหันไปมองรอบ ๆ ก่อนจะหยุดมองไปที่ยู เขายังหลับอยู่โดยมีเซนนอนอยู่บนฟูกข้างเตียง พร้อมกับดอกไม้ดอกหนึ่งวางไว้ข้างๆ ของยู แต่จู่ ๆ ดอกไม้นั้นก็ค่อยๆ หายไป...

โยรีบปลุกเซนขึ้นมา “พี่... พี่เซน ตื่นได้แล้ว !”

“อีก... อืม...” เซนค่อย ๆ ลืมตาขึ้นมา

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ !”

“อืม ~ อรุณสวัสดิ์ โย ~”

เซนหันไปที่ยู “ยูยังไม่ตื่นหรือ ?”

“จริงด้วย ลืมไปเลย... ยูตื่นได้แล้ว” โยเขย่าตัวยู “ยู เข้าแล้วนะ...”

“ยู ? !” ทั้งสองพยายามปลุกยูที่ยังหลับอยู่ แต่ไม่ว่าทำอย่างไรยูก็ยังหลับอยู่อย่างนั้น ไม่มีท่าทีว่าจะตื่นเลย

จนกระทั่งเพ็ย์ปรากฏตัวขึ้นอีกครั้ง สองพี่น้องที่ตื่นแล้วมองออกไปที่คนที่หน้าเหมือนยูที่จู้ ๆ ก็โผล่ออกมาจากมุมมืดของห้องนอนแบบไม่มีเหตุผล...

“เห้อ ~ ให้เหนื่อยแต่เช้าเลยนะ...” เพ็ย์ตีดนิ้ว

ยูเริ่มรู้สึกตัว “อืม ~”

“เอ๊ะ ? !” โยกับเซนตกใจ

“อืม... หะ...” ยูลืมตาตื่น “เอ๊ะ... ทำไม...”

“ยู !” โยโผล่เข้ากอดยู

เซนลูบหัวยู “ยู...”

“โย... พี่เซนด้วย...” ยูประหลาดใจ “เดี๋ยวลี... ทำไมฉันท...”

“ยู... ดีใจที่นายกลับมาซะ...” โยร้องไห้ ในขณะที่กอดยูอยู่

“ยู... พี่ขอโทษ... แต่สิ่งที่กลับมาเจอกันอีกครั้งนะ...” เซนยิ้ม

ยูสงสัย “ไม่เข้าใจ... เกิดอะไรขึ้น...”

ยูที่แม่จะตกใจแต่ก็รู้สึกดีใจที่ได้กลับมาเจอกับพี่ชายและน้องชายฝาแฝดอีกครั้ง ก่อนที่สายตาของเขาจะเหลือบไปเห็นคนคนหนึ่งที่ยืนอยู่ที่มุมหนึ่งของห้องนอน ทันใดนั้นเสียงปรบมือก็ดังขึ้น คนที่ยืนอยู่ที่มุมห้องก็ปรากฏตัวให้ยูเห็นอย่างชัดเจน

“ยินดีต้อนรับกลับบ้านก็แล้วกันนะครับ ยู ~” เฟย์ปรบมือ

ยูมองไปทางคนที่ยืนอยู่มุมห้อง “เฮ้... ตัวฉัน...”

“คุณเป็นใคร...” ยูตกใจมากเพราะคนที่อยู่ตรงหน้านั้นหน้าตาเหมือนกับตัวเองอย่างกับแกะ

เฟย์ทำหน้าตกใจ “อ้อ! ขอโทษด้วย ~ ลืมแนะนำตัวไปเลย ผมแค่เป็นภูตที่บังเอิญตอบรับคำปรารถนาของคุณก่อนจะตายไป และเลียนแบบรูปร่างหน้าตาของคุณเพื่อที่จะสื่อสารกับพวกคุณโดยตรงได้... เรียกผมว่าเฟย์ก็แล้วกันครับ”

“เฟย์...” ยูสงสัย

เฟย์ถอนหายใจ “อา ~ ดูเหมือนจะยังสับสนกับสถานการณ์อยู่สินะ นั่นเดียวจะเล่าให้ฟังเอง”

เฟย์ผายมือขึ้นมาก่อนจะมีกระจกบานหนึ่งปรากฏขึ้น ก่อนที่กระจกบานนั้นจะเริ่มแสดงภาพเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นเพื่ออธิบายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้ยูเข้าใจ...

...หลังจากที่เฟย์อธิบายเรื่องราวทั้งหมดไปแล้ว ยูก็เริ่มที่จะเข้าใจสถานการณ์บ้าง และตระหนักว่าตัวเองผลอก่อเรื่องขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว ส่วนโยก็เกิดข้อสงสัยเล็กน้อยจึงถามเฟย์ว่า

“เงื่อนไขของชีวิตยูคืออยู่ต่อไปได้อีกหนึ่งปี ตามที่เคยบอกไว้ใช่ไหม”

“ใช่แล้ว ~” เฟย์ปรบมือหนึ่งครั้ง “ก็จะเริ่มนับเวลาตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป และจะไปสิ้นสุดในเย็นวันที่ ๒๑ พฤษภาคมในปีถัดไปนะ ~”

โยถาม “ขอต่อเวลาได้ไหม...”

“ขอโทษด้วย มากกว่านี้คงจะไม่ได้” เฟย์ตอบปิดไป “แค่หนึ่งปีก็เต็มกลิ่นแล้วครับ !”

เฟย์นึกคิดขึ้น “อะ แล้วก็... ที่จริงเด็กลินควรจะเป็นที่ยังคืนของวันที่ 20 พฤษภาคมเหมือนเมื่อคืน แต่ผมให้เวลาเพิ่มสักหน่อย พวกคุณจะได้มีเวลาเตรียมใจในวันสุดท้าย เพื่ออยากจะฉลองวันเกิดส่งท้ายด้วย ถือว่าเป็นเซอร์วิสเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็แล้วกัน ~”

แล้วเพ็ญก็อธิบายเพิ่มว่าเราจะไม่ได้มาแทรกแซงชีวิตประจำวันของสามพี่น้องแต่อย่างใด แต่จะคอยอยู่ห่าง ๆ ไม่เข้ามายุ่ง แต่ถ้าพวกเขาอยากจะได้คำปรึกษาอะไรก็เรียกได้ตลอดหรือร่างกายของยูมีความผิดปกติอะไรขึ้นมา แต่ว่าเรื่องสิ่งที่มันเกิดไปแล้วนั้นเขาไม่สามารถที่จะเข้าไปแก้ไขได้ เช่น โรคที่เป็น อุบัติเหตุที่เฉยประสบ คุณภาพชีวิตที่ผ่านมา และเหตุการณ์ในอดีตที่ส่งผลมาถึงปัจจุบัน เพราะตัวเขาเองไม่มีสิทธิ์ที่จะแก้ไขเรื่องพวกนั้น

“เอาจริง ๆ เรื่องคีนซีพคนตายมันก็ไม่ควรจะเกิดขึ้นอยู่แล้วละนะ... ก็เลยต้องจำกัดเวลาตั้งแต่แรก”

“เอ่อ... ก็ไม่รู้ล่ะว่าถามได้หรือเปล่า” เซนกล่าวขัดขึ้นมา “คุณยอมทำเรื่องพวกนี้ให้พวกเราไปทำไม...”

ยูสงสัย “...จะว่าไปแล้ว ก็...”

“ก็จริงที่อยู่กับพีเซนจะสงสัย... นายนะ คิดจะทำอะไรหรือเปล่า เพ็ญ” โยมองไปที่เพ็ญ

เพ็ญยกไหล่ “ก็... เรื่องราวชีวิตของมนุษย์มันก็เหมือนกำลังเขียนหนังสือนิทาน ในมุมมองของผมเรื่องของพวกเขาคุณนะ... อยากจะเปลี่ยนอะไร แก้อะไร หรือเข้าไปมีส่วนร่วมในเรื่องราวเมื่อไรก็ได้ เป็นความบันเทิงและเรื่องสนุกสำหรับผมนั่นแหละ ~”

โยเริ่มฉุน “นี่แก ! อย่ามาเล่นตลกกับชีวิตคนอื่นเหมือนของเล่นจะได้ไหม แกไม่รู้หรือว่าสำหรับพวกเราชีวิตของยูมีค่ามากแค่ไหนนะ ? !”

เฟย์ชักสีหน้า “อะไรกัน ๆ ผมก็ทำแบบนี้เหมือนกับที่มนุษย์ทำกับสัตว์นั่นแหละ มนุษย์ก็จับสัตว์ไปเล่นละครสัตว์กับพวกตัวตลกในเวทีกกลางแปลง ก็มีสัตว์ที่ตายเยอะเยะ หรือจับปลาไปขังในอ่างแคบ ๆ แล้วไปขายเพื่อให้พวกใจบุญซื้อไปปล่อยปลากี่ตัว...”

เฟย์ยื่นนิ้วชี้ไปคั่นคางของโย “เห็นหรือเปล่าล่ะ... มนุษย์ก็เคยเล่นสนุกกับชีวิตของสิ่งมีชีวิตรอบตัวเหมือนกัน ไม่ใช่หรือ ~”

คำพูดพวกนั้นทำให้โยพูดไม่ออกแม้ว่าจะเริ่มโกรธมากกว่าเดิมก็ตามแต่ก็เลือกที่จะเงียบไว้ ต่างกับยูที่กลับมองว่าเฟย์ยังมีบางอย่างปิดบังอยู่แถมยังรู้สึกว่าเขาคุ้นเคยกับเฟย์อีก ราวกับว่าก่อนหน้านี้พวกเขาเคยเจอกันมาก่อน หรือเกี่ยวข้องกันบางอย่าง ส่วนเขานั้นกลับรู้สึกผิดและสังเวชตัวเอง เขาเอาแต่ก้มหน้าพรางคิดว่าถ้าคุณเล่นนี้ ๆ ของเขาดีกว่านี้ทุกอย่างคงไม่มาลงเอยในจุดนี้ จุดที่เขาคิดว่าพวกเขากำลังจะกลายเป็นของเล่นของตัวตนที่คล้ายปีศาจในตอนี้ แม้ว่าปีศาจตนนั้นจะคืนน้องชายให้เขาก็ตาม

“.....” ยูทำหน้าเศร้าหมอง

“.....เฮ้อ...” เฟย์หยุดนิ่ง ก่อนจะเปลี่ยนสีหน้า

“อะอะอะอะ ~ เมื่อครู่นี้ก็แค่หยอกเล่นให้ตกใจเฉย ๆ”

โยประหลาดใจกับการเปลี่ยนอารมณ์อย่างฉับพลันของเฟย์ และสังเกตว่าเฟย์เหลือบมองไปที่ยูและแสดงสีหน้ากังวลต่างจากใบหน้าที่ดูชั่วร้ายก่อนหน้านี้

“ลืม ไปเลย... ว่าทั้งเรื่องที่ยูตายหรือร่างของเจ้าตัวหายไปจากโรงพยาบาลนะ...” เฟย์กล่าว

ยูสะดุ้ง “อะ... จริงด้วย !”

“ไม่ต้องกังวล ะ” เฟย์กล่าวต่อ “ผมได้ลงอาคมล้างความทรงจำของคนที่อยู่เรื่องนี้ทั้งหมดแล้ว ไม่ต้องห่วงว่าจะมีใครมาสืบหรือตามเรื่องนี้ต่อ แม้แต่เรื่องที่ยูตายไปแล้วด้วย ~”

“เอาล่ะ ะ ถึงเวลาที่ผมต้องไปพักแล้วล่ะ”

“จะไปแล้วหรือ... แต่ก็... ไว้เจอกันนะ ~” ยูกล่าว

เฟย์เหลือบไปมองยูก่อนจะหันหลังกลับไป “ครับ ะ แต่ก็... ขอทิ้งท้ายอะไรไว้หน่อย”

“ลูกกวางตัวหนึ่งได้หายไป ครอบครัวยุได้เสร์ราโศกแต่ยังรอคอย ลูกกวางที่หายไปกลับมาพร้อมกับกวางที่หน้าตาเหมือนกับมัน กวางตัวนั้นขี้มรั่าและจ้องมองพวกเขา เหล่าลูกกวางได้จ้องมองไปที่ดวงตาที่มีคิมคินั้น...”

“แต่สิ่งที่จ้องมองนั้นหาใช่กว้างไม่ ~” พดจบเพ็ชร์ก็เดินหายไปในงาน
มีดของมูมห้อง ท่ามกลางสายตาที่มีเงาของสามพี่น้อง...

โยหันไปหา ยู “ยู ทำไมนายถึงเลือกให้คนแบบนั้นมาคืนชีพให้ตัวเอง
กัน ?”

“ฉัน ไม่ได้มีพื้นฐานให้ใครมาชุบชีวิตตัวเอง ก็แค่... ดันคิดอยู่ในใจ
เท่านั้นเอง” ยูตอบกลับ

“คิดว่า... ถ้าเกิดมีใครมาแทนตัวเองได้ละก็... มันก็มีแค่นั้น...” ยูก้ม
หน้าลง “ก็รู้อยู่แก่ใจว่ามันไม่มีทางจะเป็นจริงได้หรอก...”

โยที่ถึงแม้จะทั้งสับสนและโมโหมากแค่ไหน แต่เขาก็เปลี่ยนความจริง
ที่ว่า ยู ได้กลับมาแล้วอย่างที่หวังเอาไว้ เขาจึงปรับอารมณ์ของตัวเองก่อนจะ
หันหน้าไปหาพี่ชายฝาแฝดที่เขารักด้วยรอยยิ้ม

“ไม่เป็นไร... เขาเป็นว่า ยินดีต้อนรับการกลับมานะ ยู” โยกล่าวพร้อม
รอยยิ้ม

“อืม ~” ยูส่งรอยยิ้มกลับไป

เขนเองก็ค่อย ๆ ปรับอารมณ์ตัวเองด้วยเช่นกันก่อนจะมาสวมกอด
น้องชายทั้งสองไว้แล้วร้องไห้ออกมา ทั้ง โย และ เขน ต่างขอโทษที่เขาดูแล
ได้ไม่มากพอและไม่ดีพอ...

ยูซึ่ม “ทำไมผมต้องโกรธพี่ด้วยล่ะ พี่พยายามทำงานเพื่อพวกเราไม่ใช่
หรือ ~”

ยูซึ่มมือไปแตะที่ใบหน้าของเซนกับโย “ดีใจมากเลย... ที่โยกับพี่คลื่นดี
กันได้แล้ว อย่างที่ผมเคยหวังไว้ล่ะ”

โยกับเซนมองหน้ากัน “อืม !”

“หลังจากนี้ เรามาพยายามด้วยกันนะ ~”

ทั้งสามหัวเราะและยิ้มแย้มอย่างมีความสุข ต่างพูดคุยเรื่องต่าง ๆ ของ
ตัวเอง แม้ว่าโยจะรู้สึกถึงอารมณ์ที่ดิ่งลงในบางครั้งของยูซึ่มก็ตาม ก่อนที่พวก
เขาจะไปฉลองวันเกิดของยูซึ่มกับโยหลังจากนั้น...

“สุขสันต์วันเกิดนะ ! ทั้งยูซึ่มกับโย ~” เซนนำเค้กวันเกิดที่จุดเทียนไว้แล้ว
มาให้

“ขอบคุณครับ ! พี่เซน” ยูซึ่มกับโยเป่าเค้กพร้อมกัน

ตอนนี้ทั้งสามคนกำลังฉลองกัน เพราะวันนี้คือวันเกิดของยูซึ่มกับโย ภาพที่
ช่วงเวลาก่อนหน้านี้ไม่เคยเกิดขึ้นจริงเลยแม้แต่ครั้งเดียว มีเพียงแค่อยุซึ่มและโย
ที่มานั่งฉลองและอวยพรให้กัน แต่ตอนนี้ไม่ใช่อีกแล้ว พวกเขาได้อยู่
ร่วมกัน ฉลองด้วยกันอย่างสุขสันต์ ได้หัวเราะร่วมกัน ยิ้มแย้มด้วยกัน ทุก

อย่างรอบตัวของพวกเขาควมมีชีวิตชีวา และควมมีความหมายมากกว่าที่เคย
เป็น...

“อืม ๆ” ยูกำลังกินเค้กอย่างเอร็ดอร่อย

“ยู... ค่อย ๆ กินสิ !” โยยื่นมือพร้อมกระดาษทิชชูมาเช็ดปากของยู

เซนอมยิ้ม “อะ สะ สะ ~ คุณน่ารักมากเลยไม่ใช่หรอ... แบบนี้ก็ดูแล้วละ
นะ...”

ยูใช้ช้อนตักเค้กและยื่นช้อนนั้นให้กับเซน “นี่สะ... อ้าม ~”

“อะ... อ้าม ~” เซนกินเค้กที่ยูป้อนให้เขา “...อร่อยดีสะะ ~”

“ใช่!ใหม่ละ” โยหัวเราะ

“เรามากินด้วยกันนะ พี่เซน ~” ยูกล่าว

“ได้เลย !” เซนกล่าว

แล้วช่วงเวลาแสนสุขสันต์ของสามพี่น้องก็ดำเนินต่อไปจนกระทั่งถึง
ช่วงดึก ก่อนที่จะเก็บข้าวเก็บของและทำความสะอาดห้องนั่งเล่นให้
เรียบร้อย และแยกย้ายไปนอนที่ห้องนอนของตนเอง...

....ในสถานที่ที่แปลกประหลาดแห่งหนึ่งที่ไม่สามารถจะอธิบายให้
เข้าใจได้ ณ ใจกลางที่ตรงนั้นปรากฏพื้นที่ที่คล้ายกับการจำลองพื้นที่ทรง

ลูกบาศก์ 3 มิติลอยอยู่เหนืออากาศที่ด้านบนมีโซฟาและโต๊ะน้ำชาตั้งอยู่ และเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่นั่งจิบชาอย่างสบายใจ

“ให้ตายสิ จะเป็นครอบครัวที่สุขสันต์ก็เป็นกัน ได้นี่นา แล้วยกหน้า นี่มันคืออะไรกันละนั่น...” เฟย์จำแห่ง

เฟย์มองดูสามพี่น้องกำลังใช้ชีวิตร่วมกันอย่างมีความสุข ผ่านภาพที่ลอยอยู่บนอากาศเปรียบเสมือนจอโทรทัศน์ที่ทำจากเศษกระจก เขามองยิ้มแต่ไม่ไรรอยยิ้มที่น่ายกหัวหรือชั่วร้าย แต่กลับเป็นรอยยิ้มที่ดูสบายใจต่อสิ่งที่ได้เฝ้ามองอยู่

“อย่างน้อยเด็กคนนั้นก็ดูมีความสุขดี ก็โอเคแล้วละมั้ง ~”

แต่จู่ ๆ สีหน้าเรียบเฉยของเขาก็เริ่มดูหม่นหมองขึ้นมา เขามองไปยังภาพที่ฉายอยู่ตรงหน้า พลันจิบชาไปด้วย เขาจ้องมองไปที่อยู่ในภาพฉายนั้นอย่างไม่ละสายตาพร้อมกับถอนหายใจเล็กน้อย ก่อนจะหยิบคอกไฮดรอนเขียนสีน้ำเงินดอกหนึ่งขึ้นมาจากแจกันบน โต๊ะน้ำชานั้นและจ้องมองดอกไม้ดอกนั้นอย่างเศร้าสร้อย

“ดูเหมือนว่า...”

“เรื่องราวแห่งความเศร้าโศกกำลังจะเริ่มต้นขึ้น อีกไม่ช้า.....”

บทที่ ๓ กลับสู่รั้วโรงเรียน

วันเวลาผ่านไปจนกระทั่งเข้าสู่วันแรกของการเปิดภาคเรียน และเป็นวันแรกที่ยูได้กลับมาที่รั้วโรงเรียนอีกครั้งหลังจากที่ก่อนหน้านี้เขาไม่ได้เข้าโรงเรียนเป็นเวลา 5 เดือนจนกระทั่งเขาจากไป คนที่มาส่งยูกับโยก็คือเซน เช่นเคย เพียงแต่ตอนนี้บรรยากาศบนรถไม่ได้ฮึดอัดเหมือนแต่ก่อนอีกแล้ว

“วันนี้อากาศดีอยู่นะ~” เซนพูดขึ้นขณะขับรถไปด้วย

“ก็ดีนะ...แต่จะดีกว่านี้ถ้าไม่มีเรียน” โยถอนหายใจ

ยูยื่นมือไปขยี้หัวโย “โตขนาดนี้แล้วยังจะทำตัวเป็นเด็กอีกนะ!”

“เจี๊ยบ ๆ ๆ พอแล้ว ๆ !”

เซนหัวเราะ “อะฮะฮะ... พวกนายเนียนะ ~”

เซนขับรถมาถึงที่โรงเรียนแล้ว ก่อนจะจอดรถที่หน้าประตูโรงเรียน

“โชคดีนะ เด็กวตอนเย็นพีมารับ”

“ได้ครับ !” สองพี่น้องลงจากรถ ก่อนที่เขนจะขับรถออกไป

เมื่อมาถึงหน้าประตู โรงเรียนรัฐแห่งหนึ่งในสระบุรี ยูรู้สึกว่าโรงเรียนดูแปลกตาไปมาก คงเป็นเพราะเขาไม่ได้มาโรงเรียนนานมากแล้ว โยเห็นยูทำสีหน้าประหลาดใจกับการเปลี่ยนแปลงของโรงเรียนจึงชักชวนยูไปดูสถานที่ใหม่ ๆ ที่เพิ่มมาในโรงเรียน...

“ตรงนี่คือร้านกาแฟ เขาจะเปิดช่วงพักกลางวันกับช่วงบ่ายหลังคาบเรียนสุดท้าย” โยชี้ไปที่ร้านกาแฟ

“โห สูดยอดเลย ต้องมีของหวานน่ากินเยอะแยะแน่ ๆ” ยูตาคูกวาว

โยกอดคอยูและเดินมาที่บริเวณอาคารใกล้ ๆ กับโรงอาหาร “ตรงนี่คือห้องสมุด แต่ปรับปรุงใหม่แล้ว”

“ต่างจากห้องสมุดเก่าก่อนหน้านี้มากเลย” ยูจ้องมองไปที่อาคารนั้น

“เออ ไซ้ โรงอาหารก็ปรับปรุงใหม่นะ ลองคูสิ !” โยชี้ไปที่โรงอาหาร

“ว้าว ! มีร้านอาหารใหม่ ๆ เต็มไปหมด... แล้วตรงนั้นคือ...” ยูหันไปพร้อมกับชี้ไปที่บริเวณใกล้ ๆ โรงอาหาร

โยหันไปดูตามทางที่ยูชี้ “อ้อ นั่นเป็นสวนสาธารณะของโรงเรียนนะ ไว้สำหรับแจกแก่นักเรียนไซ้”

ทั้งสองเดินสำรวจสถานที่ต่าง ๆ ในโรงเรียนว่ามีอะไรใหม่ ๆ บ้าง จนกระทั่งพวกเขาเดินทางมาถึงอาคารเรียนของคุณและมุ่งหน้าไปที่ห้องเรียน แต่ทั้งสองก็เกิดความกังวลว่าทุกคนจะตกใจเรื่องที่ยูยังไม่ตาย เพราะกลัวว่าที่เพย์บอกว่าจะล้างความจำของทุกคนไปแล้วจะเป็นการเล่นลึนหรือเปล่า จนกระทั่งทั้งสองตัดสินใจเข้าห้องเรียน ทุกคนทักทายทั้งสองตามปกติ

“ว่าไงโย ~” เพื่อน ๆ ในห้องเรียนโบกมือทักทาย

โยโบกมือทักทายกลับไป “หวัดดีทุกคน~”

“เฮ้... นั่นยูใช่ใหม” เพื่อนคนหนึ่งในห้องชี้มาทางยูพร้อมกับประหลาดใจ

“อืม ใช่ซิ...” โยหันไปทางยู

เพื่อน ๆ ทุกคนหันไปทางยูพร้อมกับรอยยิ้ม “เป็นไงบ้างนะ ยู ไม่ได้เจอกันนานเลย หายดีแล้วใช่เปล่า ~”

“อะ... อืม ! สวัสดิ์ทุกคน” ยูโบกมือทักทายเพื่อน ๆ

“ขอบคุณที่เป็นห่วงนะทุกคน ตอนนี้ฉันหายดีแล้วล่ะ ~”

เหมือนว่าไม่มีใครในห้องที่ตกใจกับเรื่องนั้นแต่อย่างใด แม้ว่าจะยังจำเรื่องที่ยูเข้าโรงพยาบาลเพราะอาการป่วยก่อนหน้านี้ได้อยู่ แสดงว่าเพย์

ไม่ได้เล่นลื่น ทำให้ทั้งสองสบายใจขึ้น ทันใดนั้นก็มียุติคนคนหนึ่งเดินเข้ามาทักทายจากด้านหลังของโย...

“โห้ว ! เป็นไงเพื่อน” เด็กหนุ่มยกมือทักทายอย่างเป็นมิตร

โยหันไปหาคนที่ทักทาย “อา ~ หัวดี ทิน !”

“ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ โย แล้ว...” เด็กหนุ่มหันไปหาโย “เดี๋ยว... ยูนี่นา ไม่ได้เจอกันตั้งนานเลย สบายดีแล้วสินะ !”

“สบายดีแล้วละ คีใจที่ได้เจอกันอีกนะทิน” ยูตอบกลับ

เด็กหนุ่มหน้าตาดีคนนี้เป็นชื่อ ทิน เขาเป็นทั้งเพื่อนสนิทของสองพี่น้องฝาแฝดตั้งแต่สมัยเด็ก และยังเป็นทีปรึกษาด้านชีวิตของโยมาตั้งแต่สมัยประถม เขาทักทายทั้งสองอย่างเป็นมิตรเช่นทุกครั้ง สำหรับโย ทินเป็นคนคนหนึ่งในชีวิตที่เขาขาดไปไม่ได้ ส่วนทินเองก็คีใจที่อยู่ออกจากโรงพยาบาลได้แล้ว

“ทำไมดูไม่ตกใจเท่าไรเลย นายนะ” โยถาม

ทินหันกลับไปหาโย “อ้อ พอดีญาติฉันที่เป็นหมอเขามอบอกก่อนนะ ว่ายูหายดีแล้ว ~”

“อย่างนี้นี่เอง...” โยกล่าว

จากคำพูดของทินแล้วทำให้ยูกับโยคิดว่านี่อาจจะเป็นการล้างความทรงจำที่เพ็ญบอกไว้ก่อนหน้านี้ ไม่มีใครจำได้ว่ายูตายไปแล้ว แต่กลายเป็นว่ายูหายดีและกลับบ้านไปเท่านั้น ทั้งสองก็เลยโล่งใจขึ้นมาบ้าง หลังจากนั้นทินและสองฝาแฝดก็พูดคุยกันตามประสาเพื่อนฝูงที่เหมือนจะไม่ได้เจอกันมานาน เพราะก่อนหน้านี้ยูก็อยู่โรงพยาบาล ส่วน โยก็เข้ามาเรียนน้อยลงเพราะเอาแต่ไปเยี่ยมยูอยู่ตลอด พร้อมกับได้พูดคุยเฮฮากับเพื่อน ๆ คนอื่นด้วยเช่นกัน ก่อนที่เสียงออกจะดังขึ้นบอกว่าถึงเวลาเรียนแล้ว

ในระหว่างการเรียน ทุกอย่างก็ดำเนินไปอย่างปกติจนจบคาบเรียนช่วงเช้าไป เข้าสู่ช่วงพักกลางวัน ทั้งสองรวมทั้งทินก็มุ่งหน้าไปที่โรงอาหาร ต่างคนต่างก็เลือกร้านอาหารที่ตนเองชอบก่อนจะมาที่โต๊ะนั่งกินในโรงอาหารที่ว่างอยู่ด้วยกัน

“นี่ยู...ตอนนี้อาการนายดีขึ้นแล้วจริง ๆ ใช่มั้ย” ทินถาม

ยูทำสีหน้ากังวล “คือ...จริง ๆ แล้วนะ...ฉันจะอยู่ต่อไปได้อีกแค่ 1 ปี หลังจากนั้นฉันก็จะ...”

“เอ๊ะ...” ทินตกใจ “เดี๋ยวลี...ไม่ใช่ว่านายหายดีแล้วหรือ...”

“ก็ดีขึ้นแล้ว...แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า จะหายนะ...” ยูเหลือบตามองไปที่โย

“แต่ว่าหลังจากนั้นอาการอาจจะกลับมาแย่งเรื่อย ๆ ก็ได้ แล้วก็...”

“ไม่จริงใจไหม...” ทินทำหน้าเศร้า

“ส่วนเรื่องที่ว่าหมอที่เป็นญาตินายไม่ได้บอกเรื่องนี้เพราะว่าฉันขอเอาไว้ล่ะ...”

ทินตกใจมากจนไม่รู้ว่าจะพูดอะไรเพื่อปลอบใจเพื่อนดี ก่อนจะหันหน้าไปหาโย ซึ่งโยได้แต่แสดงสีหน้าทุกข์ใจ ทินจึงรีบตั้งสติ

“คือ... ฉันก็ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรให้พวกนายสบายใจขึ้น... แต่ว่า... เรายังมีเวลาเหลืออยู่ไม่ใช่หรือ ถึงว่าจะไม่มากก็ตาม... อีกร่างอย่างอนาคตก็ไม่แน่ว่าไม่นอน พอถึงตอนนั้นจริงๆ นายอาจจะหายขาดแล้วก็ได้” ทินกุมมือเพื่อนทั้งสองของเขา

ทินครุ่นคิด “แต่ถ้าเกิดมันจะเป็นแบบที่พวกนายบอกว่าจริง ๆ แต่อย่างน้อยถ้าทำให้มันมีความหมายล่ะก็ ถึงตอนจบ... มันจะเศร้าแค่ไหน เรารู้ว่าพวกเราทำเต็มที่แล้ว ใจไหม”

“อะ... อืม ~ ขอบคุณนะ” สองพี่น้องเริ่มยิ้ม

“งั้น... ตั้งแต่วันนี้... เรามาพยายามให้เต็มที่กันเถอะ!”

ในใจของโยนั้นดีใจมาก ๆ แม้จะรู้ว่าตัวดีว่าคำพูดพวกนั้นก็แค่การปลอบใจแต่ก็คิดว่าถ้าเขาไม่มีเพื่อนแบบทินล่ะก็ คงไม่มีใครเข้าใจความรู้สึกของเขากับยูอีกแล้วถ้าไม่นับเซน ทินยิ้มแฝ้มดีใจพร้อมกับชวน

เพื่อน ๆ ทั้งสองพูดคุยเรื่องอื่น ๆ เพื่อปรับอารมณ์ก่อนจะกินข้าวเสร็จแล้ว
เตรียมตัวจะกลับไปห้องเรียน

ระหว่างทางกลับไปห้องเรียน ในขณะที่พวกเขาเดินผ่านบริเวณห้องน้ำ
ข้างอาคารเรียน โยก็สังเกตเห็นกลุ่มนักเรียนประจำโรงเรียนที่จับกลุ่มอยู่ใกล้
 ๆ กับอาคารเรียนของทั้งสาม นักเรียนคนหนึ่งในกลุ่มนั้นเหลือบมองที่พวก
 เขาและจ้องเขม็งมาที่พวกเขา ไม่สิ...ต้องบอกว่าจ้องเขม็งมาที่ยูเสีย
 มากกว่า...

“อ้าว ว่างแคะ หายหน้าหายตาไปนานเลย !” นักเรียนคนนั้นโบกมือ
 ทักทายพร้อมกับเสียงข่มขู่

“อะ... คือ...” ยูเริ่มสั่นกลัว

โยที่เห็นก็รู้สึกไม่ชอบใจจึงเดินไปบังยูเอาไว้ เด็กนักเรียนพวกนั้นเตรียม
 จะลุกขึ้นจากม้านั่งเพื่อมุ่งหน้ามาหาพวกเขา ทั้งโยและทินพยายามจะบังยู
 เอาไว้ไม่ให้คนพวกนั้นมาใกล้ โยมองไปที่ยูก็พบว่าใบหน้าของยูดูกลัวและ
 กังวลแบบแปลก ๆ จนเขารู้สึกไม่สบายใจจึงรีบพาทั้งยูและทินเดินออกมา
 จากตรงนี้ให้เร็วที่สุด โชคดีที่พวกนักเรียนไม่คิดที่จะตามมา แต่ก็มองมาที่
 พวกเขาแบบไม่ละสายตา จนเมื่อพวกเขากลับมาถึงห้องเสียงกริ่งเริ่มเรียน
 ช่วงบ่ายก็ดังขึ้น ทั้งสามจึงคิดว่าลืม ๆ เรื่องก่อนหน้านี้อีกก่อนแล้วกลับเข้า
 ไปเรียน...

“เอาล่ะ ! วันนี้ก็มีเท่านี้ จบการเรียน” อาจารย์กล่าว

หัวหน้าห้องกล่าว “ทั้งหมด ตรง !”

“ขอบคุณครับ / ค่ะ” ทุกคนกล่าวขอบคุณและทำความเคารพ

หลังเรียนช่วงบ่ายเสร็จ ทินก็มาชวนเพื่อน ๆ นมัยทั้งคู่พูดคุยกันเรื่อย
เปื่อยก่อนจะกลับบ้าน รวมทั้งเรื่องของผู้ที่คุยกันเมื่อกลางวัน โดยที่พวกเขา
ไม่คิดที่จะจดจำเรื่องของนักเลงกลุ่มนั้นเมื่อกลางวัน ยกเว้น โยที่ดูมีเรื่อง
อยากจะถามเกี่ยวกับคนพวกนั้น จนกระทั่งทินนึกเรื่องหนึ่งออกมา

“นี่ วันเสาร์อาทิตย์นี้เราไปเที่ยวกันมัย” ทินกล่าว

สองฝาแฝดสงสัย “เที่ยวหรือ...”

ทินพยักหน้า “เอ่อ... พวกนายจำสวนสาธารณะที่อยู่กลางเมืองได้มัย
ตอนนี้ใหญ่ขึ้นมากเลยนะ ถันว่าถ้าพวกเราไปเที่ยวที่นั่นก็ไม่เลวนะ”

โยถาม “แล้วต้องเตรียมอะไรบ้าง”

ทินครุ่นคิด “อืม... คิดว่าแค่พวกของกินนิดๆ หน่อยๆ กับเสื้อไว้ปูก็
น่าจะพอ งั้นเดี๋ยวถันจะเตรียมไปให้วันนั้นเอง ไม่ต้องห่วง!”

“เอ๊ะ จะดีหรือ ทินเตรียมทุกอย่างคนเดียวเลย...” ยูกล่าว

“ไม่เป็นไร ๆ สุขามาก แค่แบกของนะเรื่องง่าย ๆ สำหรับฉันอยู่แล้ว !” ทินทำท่าขึงขัง

“สุดยอด สมกับเป็นนักกีฬาโรงเรียน” ยูปรบมือ

“อืม... นั่นสินะ” ทินทำสีหน้ากังวล “แล้วโยคิดยังไงบ้าง สนใจมั๊ย?”

โยครุ่นคิด “อืม....” ก่อนจะสบตาทินที่ตอนนี้กำลังรอคำตอบของเขา อย่างตั้งใจ

“อะ... ได้เลย ๆ ! แจ่มเลยล่ะทิน !” โยตอบแบบลูกลี้ลูกกลนจนยูประหลาดใจ

“เจ๋ง ! จั๊นตามนี้นะ” ทินดีใจ

“จะว่าไป... เรื่องพีเชน...” ยูพูดขึ้นมา

โยทำท่าขึงขัง “ไม่ต้องห่วง ๆ เดี่ยวพวกเรากุยกับพีเชนด้วยกันนะ ~”

“ไอ้เจ้าโยที่บ่นแต่เรื่องพีเชนกับฉันทุกวันมันหายไปไหนล่ะเนี่ย...”
ทินจำแหง่

ทินตอบตกลงก่อนจะอาสาไปส่งยูกับโยที่หน้าโรงเรียน ระหว่างทางทั้งสามผ่านจุดเดิมที่พวกกลุ่มนักเลงกลุ่มนั้นอยู่ พวกนั้นยังจ้องเขม็งไปที่ยู

เช่นเดิมแต่รอบนี้ไม่ได้เรียกหรือทักทายใด ๆ เห็นแบบนี้ทั้งสามจึงรีบเดินหนีไป

จนมาถึงหน้าโรงเรียน ทินก็โบกมือลาเพื่อน ๆ ก่อนจะขอแยกตัวไปที่รถของพ่อ ส่วนยูกับโยก็เดินขึ้นรถเข็นไป เมื่อขึ้นรถมาโยก็นั่งถึงพวกนักเลงนั่นอีกครั้งจึงเอ่ยถามยู

“ยู ขอถามเรื่องเจ้าพวกนักเลงนั่นหน่อยสิ”

“เอ๊ะ นักเลง ? !” เชนตกใจ

“อะ... อืม...” ยูทำหน้ากังวลอีกครั้ง

เชนลนลาน “เดี๋ยวลี... นักเลงอะไรนะ—”

“พี่อย่าเพิ่งถาม เดี่ยวอธิบายทีหลัง !” โยกล่าวขัดไปก่อนจะหัน ไปหายู “ยู พวกนั้นมันต้องการอะไร มันจงใจมาหาขายเลขนะ”

ยูเสียงสั่นเล็กน้อย “คือว่า... ก่อนหน้านี้นักเขาจะเข้ามาทำร้ายฉัน... แต่ว่า... มีอาจารย์ผ่านมาพอดี ก็เลยรอดมาได้ แต่คิดว่ายังไงก็คงต้องเจอแบบนี้อีกนั่นแหละ...”

โยจ้องหน้ายูก็รู้สึกว่พี่ชายฝาแฝดยังปิดบังอะไรอยู่ เชนบอกว่าถ้ามีปัญหาที่โรงเรียนเมื่อไรให้บอกได้เลย เดี่ยวเขาจะจัดการให้เรียบร้อย เพราะเขาก็ไม่โอเคกับเรื่องที่อยู่เล่าให้ฟัง ถ้ามันเกิดขึ้นกับน้อง ๆ อีกรอบ

ทั้งสามกลับมาถึงบ้านก็กินข้าวเย็นพร้อมกัน สองพี่น้องพูดถึงเรื่องที่ตื่น
จะชวนไปเที่ยวในวันหยุด เชนอนุญาตและบอกว่าจะไปด้วย เมื่อทำอะไร
เสร็จเรียบร้อยต่างก็แยกย้ายไปอาบน้ำและเตรียมเข้านอน เมื่ออยู่กับโยมาถึง
ห้องนอน ก็ต้องตกใจมากเพราะตรงหน้าของพวกเขาคือเฟย์ที่นั่งอยู่ที่เก้าอี้
หน้าโต๊ะคอมพิวเตอร์ของยู ก่อนที่เฟย์จะหันหน้ามาด้วยใบหน้าเป็น
รอยยิ้มแต่ดูน่ากลัว

“อ้าว ดาจริง ~ กลับมาแล้วหรือครับทั้งสองคน” เฟย์ทักทาย

“อะไรนะแก อยู่ ๆ ก็มานั่งอยู่ในห้องพวกเรานะ” โยสงสัย

เฟย์ยิ้มเจื่อน “อะไรกัน ทำอย่างกับไม่รู้จักกันมาก่อน ~”

“แล้ว...วันนี้เจออะไรที่รู้สึกแปลก ๆ บ้างหรือเปล่า”

“เอ๊ะ...” ยูตกใจ “คุณรู้ได้ยังไง...”

“แหม ๆ ผมนะ... อยากจะรู้อะไรหรือเห็นอะไรเมื่อไหร่ก็ได้ ~” เฟย์
กล่าว

“ยูถามแกว่าแกว่ารู้ได้ยังไง เลิกตอบไม่ตรงประเด็นสักที !” โยหงุดหงิด

“...ช่างเป็นคำถามที่โง่เขลามาก บุตรมนุษย์เอ๊ย !” เฟย์เปลี่ยนสีหน้าดู
น่าขนลุก ดวงตาของเขากลายเป็นสีแดงเหมือนเลือด

“....” สองพี่น้องฝาแฝดสั้นกล่าว

เพ็ญลุกขึ้นพร้อมยื่นไม้คทาของตนออกมาชี้ไปที่ยูกับโย ก่อนกล่าวต่อ “ก็บอกแล้วไม่ใช่หรือว่าเราคือคนที่ทำหน้าที่เฝ้ามองพวกเจ้า นี่คือเรื่องราวของพวกเจ้า จะดำเนินไปในทิศทางใดก็ขึ้นอยู่กับพวกเจ้าไม่ใช่หรือ เราเพียงทำหน้าที่คอยดูการดำเนินเรื่องราวและให้คำแนะนำเล็กน้อยเพียงเท่านั้น... และพวกเจ้าคือคนที่จะทำให้เกิดจุดจบที่สมควร จงเข้าใจเสีย”

ยูกับโยไม่เคยรู้สึกหวาดกลัวขนาดนี้มาก่อน คนที่อยู่ตรงหน้าเขาตอนนี้ แม้จะมีรูปลักษณะเป็นมนุษย์ หรือก็คือรูปร่างของยูก็ตาม แต่นัยน์ตาที่ราวกับปีศาจนั้นทำให้รู้สึกถึงความน่าสะพรึงและความยิ่งใหญ่จนพวกเขา รู้สึกว่าตนเองไม่ต่างกับมดปลวกที่ยืนอยู่ต่อหน้าสิ่งที่มีพลังอำนาจราวกับพระเจ้า ห่างไกลจากคำว่าถูกตามทีเพ็ญเคยแอบอ้างมาตลอด

แต่ความรู้สึกนั้นค่อย ๆ คลายลง ก่อนที่เพ็ญจะทำการเหวี่ยงคทาของตน ก่อนที่มันจะหายไปใ้อากาศ แล้วเขาก็ค่อย ๆ เดินหายไปใ้ในมุมมองมืดของห้องพร้อมกับกล่าวออกมาอย่างแปลกประหลาดเช่นเคย “กวางเด็กสองตัวและเพื่อนอีกตัวได้พบกับฝูงกวางที่ดูร้าย... พวกมันจ้องมองกวางเด็กที่สวยงามที่สุดด้วยความหื่นกระหาย... กวางเด็กตัวนั้นหวาดกลัวแต่ก็รับรู้ว่าพวกมันต้องการอะไร ก่อนที่ความมืดมิดจะมาเยือน...”

ทุกอย่างกลับมาสงบลง ยูกับโยขึ้นไปบนเตียงแล้วเอนตัวลงนอน โยที่เริ่มปรับอารมณ์จากสิ่งที่เห็นเมื่อครู่นี้เริ่มนึกถึงเรื่องอื่น ๆ ก่อนหน้านี้อันขึ้นมา

ทีละน้อยเพื่อสืมภาพของเฟย์ที่เขาได้เห็น จนเรื่องของยูที่เขาขังติดค้างอยู่ในใจมาตั้งแต่กลางวันและยังไม่ได้คำตอบจริง ๆ เสียทีจึงคิดจะถามยูอีกครั้ง

“โย เป็นอะไรหรือเปล่า...” ยูถาม

โยทำหน้าตาจริงจัง “ยู... ขอถามอีกรอบนะ... เจ้าพวกนั้นน่าจะเกี่ยวข้องกับอะไรกับนาย”

ยูครุ่นคิด “ก็บอกแล้วไงว่าแค่เคยจะโดนหาเรื่องเฉย ๆ เอง—”

“เลิกโกหกได้แล้ว ฉันรู้ว่านายมีเรื่อง—” โยสังเกตเห็นใบหน้าของยูแปลกไปและเริ่มสั่นกลัว

โยโอบกอดยู “ฉันขอโทษ ฉันทำนายตกใจสินะ แต่ว่า... ฉันไม่อยากให้นายเก็บเรื่องพวกนั้นไว้คนเดียว...”

“ฉันสัญญา...” ยูกล่าว

“เอ๊ะ...” โยตกใจ

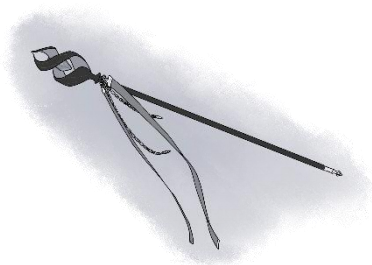
“ฉันสัญญา... ถ้าวันหนึ่งฉันทำใจได้จะบอกทุกเรื่องเอง...” ยูบอกเสียงแผ่วเบา

“สัญญาแล้วนะ” โยยิ้ม

“อืม...” ยูค่อย ๆ หลับไป

โยที่กำลังจะหลับตามไปอีกคนกล่าว “ฉันจะรอนะ ยู... ไม่ว่าอะไรจะ
เกิดขึ้น... ฉันจะช่วยนายให้ได้แน่นอน...”

โยค่อย ๆ หลับตาลง “ราตรีสวัสดิ์ พี่ชายฝาแฝดขี้โกหกของฉัน....”

บทที่ ๔ ความในใจของสหาย

เช้าวันใหม่มาถึง วันนี้เป็นวันหยุดชดเชยที่ทางโรงเรียนประกาศไว้ สองพี่น้องจึงไม่ได้ไปโรงเรียน ยูตื่นขึ้นมาเป็นคนแรก ข้าง ๆ ของเขานั้น โยยังคงหลับอยู่ ยูเห็นแบบนี้จึงไม่ได้ปลุกเขาแล้วมุ่งหน้าไปเข้าห้องน้ำเพื่อไปอาบน้ำล้างหน้าล้างตาให้เรียบร้อย เมื่อลงมาถึงชั้นล่างยูก็ได้ยินเสียงเซนที่กำลังคุยกับใครอยู่ที่ห้องนั่งเล่น เขาจึงแอบแง้มประตูดูว่ามีใครอยู่ที่พบเซนกำลังคุยกับเพย์ ยูจึงแอบฟังการสนทนาของทั้งสองคนโดยแง้มประตูเอาไว้

“คุณน่าจะจำเหตุการณ์วันนั้นได้อยู่ใช่ไหม ~” เพย์กล่าว

“อะ... อ่า... จำได้สิ ใครจะลืมเรื่องนั้นไปได้กัน...” เซนตอบกลับ
“แล้ว... คุณรู้เรื่องพวกนี้ตั้งแต่เมื่อไรกัน”

“หึ ๆ ๆ เห ~” เพย์หัวเราะ “จำเป็นต้องสนใจด้วยเหรอว่าผมรู้เรื่องนั้นเมื่อไร ยังไงคนที่รู้ดีที่สุดนอกจากคุณแล้ว... ก็เด็กคนนั้นเองด้วยไม่ใช่

หรือ ?” ทันใดนั้นเพ็ญก็หันหน้ามาที่ประตูแล้วเมื่อเห็นว่ายูแอบฟังอยู่จึงกระดิกนิ้วเรียกแล้วลากยูเข้ามาในห้อง

“เหวอ ? !” ยูตกใจเพราะเขากำลังถูกระบายอย่างที่มองไม่เห็นดังเข้าไปในห้องนั่งเล่น พอองหย่น้ำขึ้นมาก็พบกับเซนและเพ็ญที่จ้องมองเขาอยู่ “เอ๋อ... คือว่า...”

“เป็นเด็กไม่ดีเอาเสียเลยนะครับ !” เพ็ญมองไปที่ยูด้วยสายตามีเลศนัย “แต่มาแอบฟังแบบนี้ก็ดี ก่อนที่โยจะตื่นพวกเราจะได้คุยกันให้จบ ๆ ไป”

ยูสงสัย “พูดถึงเรื่องอะไรกัน—”

“ทำเป็นใจเสียไปได้ !” เพ็ญบอกเสียงดัง “อา ~ ขอโทษครับ ๆ เผลอพูดเสียงดังไปหน่อย แต่คิดว่าสิ่งที่ผมพูดและกำลังคุยกับเซนนั้นเธอน่าจะรู้อยู่แต่ใจอยู่แล้วนะว่าคือเรื่องอะไร”

“พูดถึง... เรื่องอะไรกัน...” ยูสับสน

“ควรจะนี่ก็ออกได้แล้วนะครับ ยู” เพ็ญค่อย ๆ เดินเข้าไปหายู “เรื่องการตายของเธออย่างไรล่ะ...”

...เวลาผ่านไปจนถึง 09.00 น. โยตื่นขึ้นแล้วลุกจากเตียงปล้นหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดู มีข้อความจากแอปพลิเคชันสนทนาออนไลน์ที่เขาใช้ประจำแจ้งเตือนข้อความที่ทึนส่งมา เมื่อเปิดอ่านจึงรู้ว่าทึนต้องการนัดเจอเขาที่

สนามเด็กเล่นที่พวกเขาชอบไปเป็นประจำยามว่าง โยจึงส่งข้อความตอบตกลง แล้วจึงจัดการตัวเองให้เรียบร้อยก่อนลงไปข้างล่างเพื่อจะได้ชวนยูไปด้วย แต่แล้วเขาก็ได้ยินเสียงสนทนาระหว่างเซนกับยู และอีกเสียงที่เขาได้ยินแหว่ ๆ ทำให้ไม่มั่นใจว่าเป็นใครในห้องนั่งเล่น ก่อนที่การสนทนาเหมือนจะเงียบไป โยจึงเดินเข้าไปในห้องนั่งเล่นก็พบแคะเซนกับยูนั่งอยู่เพียงสองคน

“เอ๊ะ... เมื่อกี้ได้ยินเหมือนคุยกันอยู่ ทำไมไม่เงียบไปล่ะ” โยถาม

“อะ... อ้อ เปล่าหรอก พี่กำลังคุยกับยูนิดหน่อยนะ ไม่มีอะไรหรอก ใจ! หมอ” เซนตอบเสียงไป

“อะ... อืม ใจแล้ว ๆ” ยูพยักหน้า “วันนี้ตื่นสายมากเลยนะ โย~”

“อา ~ โทษทีนะ แบบว่าพอวันหยุดก็อยากนอนให้เต็มทีนะ” โยเกาหัว “นี่ ยู พอดิวว่าฉันมีนัดกับที่ที่สนามเด็กเล่น ยูจะไปด้วยไหม”

“เอ่อ... สนามเด็กเล่นนั่นนะหรือ...” ยูครุ่นคิด “จะว่าอยากไปก็อยากนะ แต่ว่าฉันมีเรื่องจะคุยกับพี่เซนอีกนะ แกรมทีนชวนแค้โยด้วยกลัวจะไปกวนพวกนาย เขาเป็นว่าโยไปคนเดียวก่อนแล้วกันนะ ไว้ครั้งหน้าค่อยไปด้วยแล้วกัน ~”

“งั้นหรือ... ไม่เป็นไร เดียวจากลับฉันซื้อขนมมาฝากแทนก็แล้วกันนะ” โยตอบกลับก่อนจะไปจัดแจงตัวเองให้เรียบร้อย

“เห้อ ~ ยูคิดว่าไงบ้าง” เซนหัน ไปหา ยูพร้อมยิ้มอ่อน

“นั่นสินะ... ถ้าเกิดเป็นแบบนี้จริง ก็ดีใจอยู่ อย่างน้อยเพราะเป็นที่
นด้วยก็เลยไม่คิดใจอะไร” ยูยิ้มพร้อมถอนหายใจ “แต่ว่า... เรื่องของ
เรานะ.... คิดว่ายังไม่ต้องรีบบอกโยเร็ว ๆ นี้ดีกว่านะ...”

“จะดีหรือ ยู...” เซนกังวล “แต่ก็นะ... ตอนนี่คิดว่าโยเองก็คงจะยังไม่พร้อมที่จะรู้เรื่องนั้นด้วย ก็คงต้องรอเวลาอย่างเดี๋ยวก่อนจะถึงตอนนั้น
คงต้องปล่อยเป็นแบบนี้ไปก่อน”

“อืม...” ยูพยักหน้า

เวลา 11.00 น. โยจัดแจงสัมภาระทุกอย่างเรียบร้อย ก่อนออกจากบ้านมุ่ง
ตรงไปที่สนามเด็กเล่น เมื่อมาถึงก็พบเด็ก ๆ มากมายกำลังเล่นกันอยู่ และที่
ใต้ต้นไม้ใหญ่แถบริมสนามนั้นก็เห็นที่นั่งรออยู่แล้ว สำหรับโยนั้นเป็น
ภาพที่คุ้นเคย เพราะที่นี่เป็นสถานที่ที่พวกเขาจะมาเล่นหรือคุยกันอยู่
ตลอด โดยเฉพาะช่วงหลังที่ผ่านมามีโยจะมาปรึกษาและระบายเรื่องราว
ในครอบครัวอยู่ตลอด ไม่ว่าจะเรื่องไหนทีนก็รับฟัง ให้คำแนะนำ และให้
กำลังใจเขาอยู่เสมอ ทำให้ระยะหลังโยรู้สึกเหมือนกับว่าเขาขาดเพื่อนสนิท
คนนี้ไปไม่ได้เลย แต่ก็คิดว่าอาจจะไม่ใช่ก็ได้ อาจจะเป็นแค่อารมณ์ชั่ววูบ
ของตัวเองกระมัง

“อะ โย ! ทางนี้ ๆ” ทีนโบกมือทักทายโย

“อา ~ รู้แล้วว่า กำลังเดิน ไป” โยกล่าวก่อนจะเดินตรงไปหาทิน เมื่อมาถึงก็มานั่งข้างๆ ทินที่ได้ตื่นไม้นั้น

“นี่กว่าจะมาด้วยนะเนี่ย...” ทินแปลกใจ

“เขบอกว่าคุณอยู่กับพี่เซนนะ เหมือนเมื่อเช้าจะคุยกันอยู่นานแล้วด้วย” โยถอนหายใจ

“อย่างนี้เอง... น่าเสียดายจัง...” ทินถอนหายใจ “แต่ก็... ฉันคิดเองที่ไม่ได้พิมพ์ไปว่าให้ชวนยูมาด้วย”

“ไม่เป็นไร ะ” โยตอบไหล่ทิน “ยังไงเดี๋ยวก็ได้เจอกันอีกอยู่ดี ค่อยคุยกันวันหลังก็ได้ แล้ว... ทำไมถึงนึกชวนฉันมาที่นี้ล่ะ มีอะไรหรือเปล่า”

“อืม...” ทินพยักหน้า “คือ... ฉันไปถามญาติฉันที่เป็นหมอกคนนั้นมาแล้ว เหมือนว่าเรื่องของยูที่พวกนายบอกก่อนหน้านี้จะจริงสินะ อุดสำห้ได้ออกจากโรงพยาบาลแล้วเชียว ทำไมกัน...”

“เหมือนว่าไอ้เจ้าเพี้ยนจะได้จัดการเรื่องนี้ให้พวกเราได้จริง ะสินะ” โยคิดในใจ

“ฉันกำลัง... จะเสียเพื่อนคนหนึ่งในชีวิตฉันไปงั้นหรือ...” ทินเริ่มร้องไห้

“เดี๋ยวลี เอ่อ... ไม่เป็นไรนะทีน” โยค่อย ๆ ปลอบใจทีน “ฉันเองก็... ทำใจไม่ได้หรอก แต่ว่า... มันก็แก้ไขอะไรไม่ได้ยู่ดี ถึงจะไปขอให้ใครมาช่วยก็คงทำอะไรไม่ได้ยู่แล้ว จะหอมหรือใครก็ตาม... แต่ว่า ตอนนีที่เราต้องคิดคือเราจะทำยังไงให้มีความสุขไม่ใช่หรอ นายก็เคยปลอบพวกเราเนี่ย นั่นคือเรื่องที่เราต้องสนใจมากกว่านะ และฉันเชื่อว่าทีนสามารถช่วยให้อะไร ๆ ดีขึ้นได้แน่นอน ใช่ไหม?”

“อืม...” ทีนยกมือขึ้นมาปาดน้ำตา “ตอนนี้เรื่องที่พวกเราต้องสนใจคือหลังจากนี้เราจะทำอะไรเพื่อยู่ได้บ้าง...”

“ทำไมกลายเป็นฉันที่เป็นฝ่ายปลอบใจแทนล่ะเนี่ย มันควรจะเป็นนายไม่ใช่หรออะ” โยจำแห้ง

“อะฮะฮะ น่นสินะ ~” ทีนหัวเราะพร้อมกับเช็ดน้ำตาไปด้วย

สำหรับโยแล้ว แม้ว่าปกติทีนจะเป็นคนที่คอยปลอบประโลมและให้กำลังใจเขาอยู่ตลอดก็ตาม แต่ทีนก็ไม่ใช่คนที่แข็งแกร่งขนาดนั้น ทั้งร่างกายรวมถึงจิตใจของเขาก็ด้วย แม้ทีนจะเป็นนักกีฬาเหมือนกับโย แต่ทีนเป็นคนที่ไม่แข็งแรงเท่าไรนัก ส่วนด้านจิตใจนั้นอ่อนแออย่างมาก ทีนเคยมีปมที่เขาไม่เคยมีเพื่อนเลยในสมัยเด็ก ไม่ว่าจะใครก็ไม่อยากเป็นเพื่อนกับทีนแม้ว่าเขาจะพยายามเข้าหาแล้วก็ตาม มีเพียงยู่กับโยเท่านั้นที่คุยกับเขาจนกลายเป็นเพื่อนสนิทกัน จากคนที่ไม่กล้าเข้าไปคุยกับใครก่อนกลายเป็นคนที่ร่าเริงและเป็นมิตรมากจนบางครั้ง โยก็รู้สึกอึดใจ...

ทินเป็นลูกคนมีฐานะ ทุก ๆ วันที่มีโอกาส ทินมักจะมาหาพวกเขา มาเล่น
ด้วยข้าง มาชวนไปเที่ยวบ้าง และขอให้คำปรึกษาเสมอ แต่ในมุมของโย
แล้วเขาไม่อยากจะให้ทินทำอะไรแบบนั้น เพราะเขาไม่อยากจะให้ทินฝืนตัวเอง
เขาอยากเป็นฝ่ายช่วยปลอบใจทินบ้าง เพราะเขาเข้าใจความรู้สึกของทินแต่
เขาไม่เข้าใจการกระทำของทินที่ตอบสนองความสัมพันธ์ของพวกเขาด้วย
การทำอะไรเกินตัวและเสียเวลามากดูแลใส่ใจแต่เขากับยูthings ๆ ที่ควรจะให้มี
เวลาอยู่กับครอบครัวของเขาเอง แต่เขาก็ชอบคุณทินเสมอที่แม้ว่าทินจะมี
เรื่องกุ่มใจมากน้อยแค่ไหน เขาก็ยังมาหาโยในช่วงที่เลวร้ายที่สุดในชีวิต
คอยปลอบใจคอยให้กำลังใจเสมอมา แต่อีกมุมหนึ่งเขาก็อยากจะให้ทินใส่ใจ
ความรู้สึกและความต้องการของตัวเองบ้าง ไม่ใช่อะไร ๆ ก็ต้องทำให้พวก
เขาก่อนตลอด

“นี่ทิน นายนะ... มีเรื่องอะไรกุ่มใจอยู่ไซ้ไหม คงไม่ใช่... แค่เรื่อง
ของยูอย่างเดียวนะ ถ้ามีก็บอกฉันได้นะ ถ้าฉันช่วยอะไรนายได้ฉันก็
อยากช่วยเหมือนกัน” โยกล่าว

“อะ... คือว่า... ไม่มีหรอก ฉันแค่อยากมาคุยเรื่องยูแค่นั้นเอง...” ทิ
นตอบกลับพร้อมกับสีหน้ากังวล

โยถอนหายใจ “ทิน—”

ทินกล่าวต่อ “เอาจริง ๆ เรื่องของฉันมันไม่สำคัญเท่าไรหรอก นายไม่
ต้องกังวล—”

“ทีน !” โยตะ โคนเสียงดัง ทุกคนในสนามเด็กเล่นหันมามองพวกเขา
ทีนสะดุ้งตกใจก่อนที่จะโยจะลุกขึ้นและจูงมือทีน ไปที่อื่น จนมาถึงกำแพงหลัง
สนามเด็กเล่น

ทีนสงสัย “โย นายเป็นอะไรไป—”

“ทีน ทำไมล่ะ...” โยกล่าวด้วยสีหน้าเศร้าสร้อย “ทำไมถึงไม่ใส่ใจ
เรื่องของตัวเองบ้างล่ะ... ฉันเข้าใจที่นายคอยให้กำลังใจฉัน คอยดูแลฉันกับ
ยูมาตลอด แต่ว่า... ทำไมล่ะ ทำไมนายถึงไม่ทำอะไรเพื่อตัวเองบ้าง ทำไม
ถึงยอมโยนเรื่องของตัวเองไปแล้วมาใส่ใจเรื่องของคนอื่น ทำไมถึงต้องฝืน
ใจตัวเองขนาดนั้น ? !”

“.....” ทีนไม่พูดอะไร เอาแต่ก้มหน้า

โยเริ่มหงุดหงิด “ทีน ? ! ทำไมล่ะ ตอบฉันมาสิ—”

“แล้วจะให้ฉันทำยังไง ? !” ทีนตะโกนขึ้นมา “ถ้าฉันไม่มียูกับโย ฉัน
จะเหลือใครล่ะ... พ่อแม่ พี่สาวฉันก็ไม่มีเวลาให้ฉัน จะเข้าไปหาใครก็มีแต่
คนหวังผลประโยชน์จากฉัน ผู้หญิงพวกนั้น แล้วก็เพื่อน ๆ พวกนั้นที่
อยากจะทำหาคู่ก็เพราะหน้าตากับฐานะของฉัน แล้วตอนนี้... พวกเพื่อน
ๆ ในชมรมกีฬาก็มองฉันเป็นภาระเพราะฉันไม่แข็งแรงเหมือนคนอื่นจน
เริ่มกดดันให้ฉันออกจากทีม ไม่เคยมีใครจริงจังหรือให้โอกาสฉันสักคน...
มีแต่นาย ยู กับพีเชน พวกนายนะ... ไม่เคยหวังอะไรกับการคบหาฉันเป็น

เพื่อนเลย... พวกนายไม่เคยด้อยค่าฉัน มีเวลาให้ฉันเสมอ ฉันมีความสุขมาก... แต่ตอนนี้... ยูกำลังจะตาย... จะให้ฉันมาสนใจเรื่องไร้สาระของตัวเองแล้วทิ้งเพื่อนคนหนึ่งของฉันไปนะหรือ—”

“เรื่องยูก็เรื่องหนึ่งสิ !” โยตะ โทสวนกลับไป “ฉันเข้าใจมาตลอดเข้าใจดี... ขอบคุณนายมาก ดีใจมากเลยที่มีเพื่อนแบบนาย... แต่ฉันไม่ยอกทนเห็นเพื่อนที่ฉันรักมาใส่ใจแต่ความรู้สึกของฉันในขณะที่ความรู้สึกของตัวเองกลับ โยนทิ้งไปก่อนแล้วมานึกเสียใจทีหลัง ฉันทนเห็นแบบนี้ไม่ได้... ฉันไม่อยากรู้จักทีนที่เป็นคนแบบนี้ ฉันอยากให้ทีนใส่ใจตัวเองมากกว่านี้ อยากรู้นายยิ้มโดยไม่มีอะไรที่ต้องกลุ่มใจอะไรทั้งนั้น”

“แล้วฉันคิดว่า ยู พี่เซน แม่แต่พ่อแม่กับพี่สาวนายก็คงจะคิดเหมือนฉัน” โยสวมกอดทีน “ทีน ฉันขอเรื่อง มีอะไรที่ไม่สบายใจ บอกฉันมาได้ ระบายออกมาให้หมด ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ตามฉันจะอยู่ข้างนาย เพราะฉะนั้นอย่าเก็บเอาไว้คนเดียวเลย ฉันอยากเห็นทีนมีความสุขเหมือนกัน ตอนนี้ฉันจะขอยืนอยู่ตำแหน่งคนให้คำปรึกษาแทนทีนเอง โอเคไหม ?”

“อึก.... อืม....” ทีนร้องไห้ ไม่พูดอะไรนอกจากกอดโยแน่น โยโอบกอดเพื่อนรักของเขา คอยปลอบประโลมและให้กำลังใจทีนเหมือนกับที่ทีนเคยทำแบบนี้ให้เขาเสมอมา

หลังจากนั้นทั้งสองก็กลับไปนั่งใต้ต้นไม้ที่เดิม ทีนระบายเรื่องราวต่าง ๆ ทั้งเรื่องเพื่อน เรื่องชมรมกีฬา และอีกมากมาย ในขณะที่โยก็คอยรับฟัง พูด

ไว้กำลังใจ ให้คำแนะนำทีนในเรื่องต่าง ๆ ทำให้ทีนเริ่มสบายใจและหัวเราะออกมาได้ เห็นแบบนี้แล้วก็ทำให้โยสบายใจขึ้น แต่ก็รู้สึกว่ามีบางอย่างในใจที่ทำให้เขาแปลกไป เวลาที่ทีนดูมีความสุขกลับทำให้เขามีความสุขมากกว่าปกติ รู้สึกสบายใจมากกว่าทุกครั้งที่อยู่ด้วยกันสองคน จนมาคิดกับตัวเองว่า เขากำลังคิดกับทีนในแบบแปลก ๆ หรือตัวเขาเป็นอะไรกันแน่ แต่ก็กลับมาคิดกับตัวเองอีกทีว่าคงไม่มีอะไรมาก แต่คิดว่าถ้ามีโอกาสสักวันจะลองพูดความรู้สึกนี้กับเพื่อนรักของเขาไป แต่เวลานี้พวกเราก็นั่งคุยกันให้คำปรึกษา และเรื่องขงยูที่พวกเขาจะช่วยเหลือกันในอนาคต...

เวลา 16.00 น. โยกับทีนต่างเตรียมตัวแยกย้ายกลับบ้าน ตอนนี้ทีนดูสบายใจและดูชีวิตชีวามากกว่าตอนแรก ทำให้โยสบายใจขึ้น ทั้งสองถอนหายใจพร้อมกันก่อนจะหันมามองหน้ากันโดยไม่ได้ตั้งใจ ทำให้ต่างฝ่ายต่างตกใจและหันหน้าหนีอย่างรวดเร็ว แม้จะมีการเหลือบมองกันและกันอยู่ก็ตาม

“คือ... นายยังจำเรื่องนัดเจอกันที่สวนสาธารณะได้ใช่ไหม” ทีนถาม

“อะ... อ่า จำได้ดี ทำไมเหรอ” โยหันหน้าไปหาทีน

ทีนยังเหลือบตามองอยู่ “ปะ... เปล่าหรอก นึกว่าจะลืมไปแล้วนะ...”

“จะลืมได้ยังไงเล่า ~” โยยิ้ม “คำขอของเพื่อนรักนะ ฉันไม่มีทางลืมหรอก”

“อะ... ัจั้นเหรออ อะสะสะสะ...” ทินลนลานก่อนจะลุกขึ้นยืน “ัจั้น.... ฉันขอกลับก่อนนะ ขอบคุณนะโย ฉันสบายใจขึ้นแล้วละ... ฝากทักทายกับพี่เซนด้วยนะ”

“อะ... อิม... ใต้เลย หลังจากนี้มีอะไรก็บอกมานะ สัญญาไหม” โย ขึ้นนิ้วก้อยขึ้นมา

“เอ๊ะ... อิม ! ใต้เลย” ทินเกี่ยวก้อยสัญญากับโย ก่อนจะเดินจากไป พร้อมโบกมือลา โยก็โบกมือกลับไปก่อนจะถอนหายใจออกมา แล้วลุกขึ้นไปซื้อขนมให้ยูก่อนกลับบ้าน...

ในเวลาเดียวกันที่บ้านของโย ยูนั่งอยู่ที่โต๊ะแล้วอ่านหนังสือเกี่ยวกับตำนานประวัติศาสตร์ต่างๆ ของโลก ซึ่งเป็นหนังสือที่โยเคยซื้อเป็นของขวัญให้ยูเมื่อหลายปีก่อนเพราะยูชอบให้เรื่องพวก ในห้องนั้นเงียบสงบ ไม่มีเสียงอะไรนอกจากเสียงพัดลมและเสียงหายใจของยู แต่ยู ๆ เสียงกลอนประตูก็ดังขึ้นเล็กน้อยและด้านหลังของยูก็มีเสียงเดินค่อย ๆ เข้ามาใกล้เรื่อย ๆ

“กลับมาแล้วเหรออโย เป็นยังงัยบ้าง” ยูลุกขึ้นขณะอ่านหนังสือไปด้วย ก่อนจะมีแขนคู่หนึ่งมากอดที่คอของเขา แต่นั่นไม่ใช่แขนของโย

“กลับมาแล้ว ยู~” คนคนนั้นกล่าว คนที่มีเสียงเหมือนกับยูเพย์นั่นเอง ทำให้เกิดอาการหวาดกลัวและขนลุกขึ้นมา ร่างกายของเขาสั่นไปหมดแต่ก็ไม่กล้าไปสบตากับคนที่อยู่ด้านหลังของเขาในตอนนี้

“ฮ่า... ฮ่า... ฮ่า...” ยูสันกล่าว

“อะฮะฮะ ! อะไรละนั่น ~ กลัวผมขนาดนั้นเลยหรือ” เพย์ถอนหายใจก่อนจะปล่อยยูไป

ยูตั้งสติก่อนจะหันไปหาเพย์ “คุณต้องการอะไร..”

“เห ~ จู ๆ ก็ทำหน้าตาจริงจังขึ้นมา” เพย์หัวเราะ “ไม่ได้มีอะไรหรอกครับ แค่จะมาแกล้งเฉย ๆ ก็เห็นว่าอ่านหนังสือไม่สนใจอะไรเลยก็รู้สึกอヤจะแหย่เล่นดู ไม่นึกเลยว่าจะตกใจขนาดนี้”

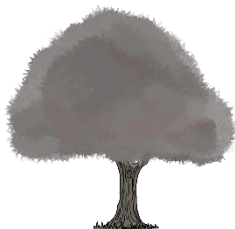
“เหมือนคนว่าง ๆ ไม่มีอะไรทำเลยนะ...” ยูจำแหง

เพย์ยื่นมือไปลูบไบหน้าของยูเบา ๆ “ดูแข็งแรงดีนะเนี่ย~ ดีแล้วละ ดีแล้ว...”

“เอ๊ะ... คือ...” ยูแปลกใจสีหน้าของเพย์ที่ดูใจดีขึ้นมา

“อา ช่างเถอะ !” เพย์ผละออกมาอย่างรวดเร็ว “เอาเป็นว่ามีธุระแค่นี้แหละ ขอตัวก่อนแล้วกันครับ ~ แล้วก็อย่าลืมเรื่องที่คุณยกขึ้นเมื่อเช้าก็แล้วกัน” เพย์หายตัวไปในมุมมืดของห้องอีกครั้ง

“อืม...” ยูกรุ่นคิด “ใจดีกว่าที่คิดซะ แต่ก็แปลกใจอยู่ดี จากที่ผ่านมามาตั้งแต่เจอกันครั้งแรก ทำไม... เหมือนเขาใจดีแบบนี้... แค่ว่าเรายู่คนเดียว...”

บทที่ ๕ สวนสาธารณะและความรู้สึกของพวกเขา

ในที่สุดก็ถึงวันหยุดสุดสัปดาห์ตามที่ทั้งสามนัดกันไว้ก่อนหน้า
สถานที่ที่นัดหมายคือสวนสาธารณะประจำจังหวัด ซึ่งปัจจุบันเป็นสถานที่
ท่องเที่ยวยอดนิยมของคนในพื้นที่

“สุดยอด ! ที่นี้ดูใหญ่โตกว่าแต่ก่อนเยอะเลย” สองฝาแฝดตาลูกกวาด

ทिनกล่าวอย่างมั่นใจ “ใช่ไหมล่ะ !”

“มีคนมาที่นี่เยอะเหมือนกันนะเนี่ย เมื่อก่อนแทบจะไม่มีใครมา” เชน
กล่าว

“งั้นพี่จะไปสำรวจพื้นที่คนเดียวสักเดี๋ยวนะ” เชนเดินแยกตัวออกไป

“ได้ครับ ~” ทั้งสามกล่าว

เชนขอแยกไปสำรวจและพักผ่อนบริเวณใกล้ ๆ จะได้ไม่กวนเพื่อนรักทั้ง
สาม เป้าหมายของทินที่พาเพื่อนทั้งสองคนมาที่นี่ หนึ่งคือเขาอยากให้โยกกับ

ยูได้มาเที่ยวด้วยกัน จะได้ใช้เวลาอยู่ด้วยกันมากขึ้นจนกว่าจะถึงวันสุดท้ายของยู เพื่อสร้างความทรงจำร่วมกันให้ได้มากที่สุด สองคือ เขาอยากจะทำบุญอะไรบางอย่างกับโย ซึ่งมาจากเหตุการณ์ที่เขาอยู่กับโยได้คุยกันที่สนามเด็กเล่นวันนั้น เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเขากับโยในตอนนี่ที่เขาเองก็รู้สึกอะไรบางอย่างที่ต่างไปจากทุกที

“เป็นอะไรหรือเปล่า ทิน” โยสงสัย

ทินตกใจ “เอ๊ะ...อ้อ ไม่มีอะไร ๆ เราไปต่อกันดีกว่า!”

“อะไรของเขานะ...” โยถอนหายใจ....

“อืม ~ สวนดอกไม้ตรงนั้นสวยมากเลย นี่ รีบตามมาเร็ว ๆ สิ” ยูยิ้มแย้มอย่างมีความสุข

ทั้งสามเดินไปรอบ ๆ สวนสาธารณะ ยูดูมีชีวิตชีวาและมีความสุขกับการมาเที่ยวครั้งนี้มาก ทำให้โยยิ้มอย่างสบายใจ

“ทำไมนายไม่ไปกับยูด้วยล่ะ ~” ทินถามก่อนจะโอบไหล่โยไปด้วย

“เดี๋ยวสิ...”

“เร็วสิ! ยูรออยู่นะ”

ในขณะที่เดียวกัน เช่นที่แยกตัวออกไปก่อนหน้านี้จริงๆ เขาแอบสังเกต
น้องทั้งสามอยู่ตลอด ภาพที่เขาเห็นตอนนี้เหมือนได้นึกย้อนไปเมื่อก่อนที่
เด็กๆ ทั้งสามยังเล็กได้วิ่งเล่นด้วยกันในทุก ๆ วัน ก่อนจะมานั่งคิดทบทวน
ว่ามันคงจะดีกว่านี้ถ้าเขาดูแลน้อง ๆ มากกว่านี้

“เอาล่ะ ๆ เลิกคิดเรื่องนั้นไปก่อน เดินตามไปคู่ออกก่อนละกัน ~”

...ทั้งสามมานั่งล้อมวงอยู่ที่ใต้ต้นไม้บริเวณสวนที่เป็นพื้นที่สำหรับการ
ปิกนิกได้ในมุมมองของยู การมาเที่ยวครั้งนี้เหมือนกับได้ย้อนความหลังที่
พวกเขาเคยเที่ยวเล่นด้วยกันตั้งแต่เด็ก แม่รู้อยู่แะใจว่าอีกไม่นานเขางงไม่มี
โอกาสนั้นอีกต่อไปก็ตาม

“อยากให้ช่วงเวลานี้อยู่ตลอดไปจังเลยนะ...”

โยลูปหัวยู “ยู...”

“ไม่ต้องกังวลไปนะ เรายังมีเวลาอีกเยอะ ไซ่ใหม่ ยู” ทินกุ่มมีอยู่
“ตั้งแต่ววันนี้ เรามาสร้างช่วงเวลานี้ร่วมกัน...ลืมเรื่องราวเลวร้ายในอดีตแล้ว
เติบโตไปพร้อม ๆ กัน เพราะพวกเราเป็นเพื่อนกันตลอดไป”

ยูแอบหัวเราะ “อืม ขอบคุณนะติน สำหรับกำลังใจ...”

“แต่ว่านะ ดูเหมือนวันนี้ตินก็ไม่ได้มีแค่เรื่องของคุณที่อยากจะบอกไซ่
ใหม่ล่ะ...” ยูยิ้มมีเลศนัยพร้อมกับหันไปหาไซ่ซ่า ๆ

“เอ๊ะ... เอ่อ...” ทินลนลาน

โยลนลาน “เดี๋ยวเถอะยู! พุดอะไรนะ... มะ ๆ ๆ มันไม่มีอะไรแบบ
นั้นหรอก...”

“โย ใจเย็น ๆ ค่อย ๆ พุดสิ” ยูค่อย ๆ สงบสติโย

เมื่อได้สติทินก็ถามว่ายูรู้ได้อย่างไร ยูบอกว่าถึงจะเป็นเพื่อนที่ดีแค่ไหน
เขาก็คงไม่มีนั่งฟังเรื่องที่เพื่อนเล่าให้ฟังได้ตลอด แถมดูแลทุกอย่างตั้งแต่
ไหนแต่ไร แล้วบรรยากาศที่เขาอยู่กับโยก็ดูมีชีวิตชีวาเกินไป

ทันใดนั้นเซนก็เดินมาพอดี ยูจึงเดินไปหาก่อนจะปล่อยให้โยกับทินอยู่
ด้วยกัน และชวนเซนไปเล่นที่อื่นเพื่อขอไปดูสวนดอกไม้่อีกที่ โดยทิ้ง
ให้เพื่อนทั้งสองอยู่ด้วยกันและพูดคุยกันตามลำพังสักเดี๋ยวนึง ซึ่งพวกเขาไม่มี
เวลาแม้แต่จะตอบปฏิเสธใด ๆ

เซนกับยูเดินแยกตัวออกมาอยู่กับลำพัง ปล่อยให้โยกับทินได้มีช่วงเวลา
ที่ดีด้วยกันไปอีกสักหน่อย ในขณะที่เดินไปเรื่อย ๆ ยูก็หยุดนิ่งก่อนจะ
สังเกตเห็นทุ่งดอกไม้่อีกที่ของสวนสาธารณะ ก่อนจะมุ่งหน้าไปที่ทุ่ง
ดอกไม้่นั่นอย่างเรงร่า เชนรู้สึกสุขใจที่เห็นยูมีความสุข แต่แล้วเรื่องหนึ่งก็
ผุดขึ้นมาในความคิดของเขานทำให้เขาเศร้าใจขึ้นมา ยูที่หันกลับมาเพื่อจะ
เรียกเซนมาที่ทุ่งดอกไม้ด้วยสังเกตเห็นสีหน้าที่ของเซนจึงเดินกลับไปหา

ยูหันมามองเซน “เป็นอะไรหรือเปล่า พี่เซน...”

เซนตกใจ “อะ... อ้อ พอดี—”

“นึกถึงเรื่องวันนั้นอยู่สินะ...” ยูกล่าว

“อีก... อืม...” เซนก้มหน้าลง

ยูถอนหายใจเล็กน้อย “ผมเข้าใจนะ... มันคงยากที่จะยอมรับได้นะ แต่
ว่า... ขอให้เก็บเรื่องนี้ไว้ก่อนแล้วกันนะ ~”

เซนครุ่นคิด “...จะดีหรือ ยู! ถ้าเกิดวันหนึ่ง โยเกิดรู้ขึ้นมา—”

“ถ้าถึงวันนั้น ผมจะจัดการเอง!” ยูกล่าวแซก

“แต่ตอนนี้... ยังไงก็เก็บไว้ในใจก่อนนะ ~” ยูกุมมือเซนเอาไว้ เซน
พยักหน้าตอบตกลง

...ตัดกลับมาที่อีกฝั่ง โยกับทินที่อยู่จุดปิกนิกตามลำพังก็ยังไม่มีการทำอะไร
จะทำอะไร ต่างฝ่ายต่างก็มีเรื่องอยากจะถามต่อกันและกัน แต่ใจยังไม่พร้อม
ที่จะพูดออกมาเท่าไร

“นี่ ทิน...” โยกล่าวขึ้นมา

ทินตกใจ “อะ... อะไรหรือ โย...”

โยถอนหายใจ “นาย... คิดอะไรแบบนั้น... กับฉันจริงๆ หรือ...”

“อะ... เอ๋...” ทินลนลาน

โยยื่นหน้าไปใกล้ทิน “ตอบฉันสิทิน”

“เอ๋อ... คือ...” ทินที่กำลังจะตอบก็สังเกตเห็นใบหน้าของโยเริ่มแดงก่ำ
“ใช่แล้วละ ก็...จะผ่านไปกี่ปีนายก็ยังคบฉันเป็นเพื่อนเสมอเลย”

“นายอยู่กับฉันตลอด ฉันไม่รู้สึกเหงาสักครั้ง แกรม ...เวลามีปัญหา นาย
ก็เลือกปรึกษาฉันแทนที่จะเป็นคนอื่น นายให้ความสำคัญกับตัวฉันมาตลอด
รวมทั้ง เรื่องวันนั้น ที่สนามเด็กเล่นนั่นก็ด้วย... ฉันดีใจมากเลย ฉันก็เลยคิด
เรื่องพานายกับยูมาเที่ยว ฉันอยากตอบแทนความรู้สึกดี ๆ ที่พวกนายมีให้
ฉันมาตลอด แต่ว่า... ฉันคิดว่าถ้ามาบอกนายช่วงนี้ มันเหมือนว่าฉันใช้
โอกาสเรื่องของยูพูดเรื่องนี้กับนาย ก็เลย...”

โยพุ่งตัวไปกอดทิน “ขอบคุณนะ เอาจริงๆ ฉันก็มีความรู้อะไร
ประมาณนั้น...”

“เอ๊ะ..” ทินตกใจ

“ฉันก็อยากจะบอกนายเหมือนกัน...”

“แต่ว่า... ฉันยังไม่เข้าใจความรู้สึกนี้เท่าไรนะ ฉันคงจะพูดออกมา
ในตอนนี้ไม่ได้ โทษทีนะ...”

ที่นั่นได้เป็นอย่างดีนั้นจึงรู้สึกดีใจและประทับใจในตัวโยอย่างมาก แต่เขาเองก็ยังไม่พร้อมที่จะพูดออกไป เพราะตอนนี้เขาคงจะให้ความสำคัญกับเรื่องระหว่างโยกับยูก่อนเรื่องของตัวเอง แต่เขาสัญญาว่าสักวันหนึ่งเขาจะสามารถเข้าใจความรู้สึกนี้และจะพูดกับโยให้ได้เช่นกัน

“...สัญญาะ” โยขก้นิ้วก็ยื้อขึ้น “ไม่ว่าจะผ่านไปนานแค่ไหนก็ตามฉันจะพูดออกมาให้ได้!”

ที่นตใจก่อนจะเกี่ยวข้องกับสัญญากับโย “อืม ! ฉันสัญญา”

ที่นถอนหายใจ “เอาละ ! แต่ตอนนี้... เรามาคิดเรื่องดูแลให้ดีที่สุดกันก่อนดีกว่านะ เราจะทำให้เขามีความสุขให้ได้!”

“อา ได้เลย !” โยกล่าวพร้อมรอยยิ้ม

ไม่นานยูกับเซนจะเดินกลับมาหาพวกเขา ซึ่งยูและเซนก็ดูจากสายตาแล้วจึงคิดว่าทั้งสองคงจะปรับความเข้าใจระหว่างกันเรียบร้อยแล้ว จึงยินดีกับทั้งสองคน ถึงแม้เซนจะรู้สึกแปลก ๆ กับสถานการณ์นี้ก็ตาม แต่เพราะเป็นที่กับโยก็เลยคิดว่าไม่ต้องห่วงอะไรแล้วจึงเลิกคิดไป พวกเขาทั้งสี่ก็ได้อยู่ที่สวนสาธารณะแห่งนั้นจนถึงช่วงเย็น ก่อนจะแยกย้ายกลับบ้านของตัวเอง โดยที่โยกับที่นก็ได้สบตาและโบกมือลากัน ก่อนจะแยกย้ายกันไป

“แหม มีแอบสบตากันก่อนด้วยนะ ~” ยูพูดแหยโย

“หนวกหูหน้า!” โยโวยวาย

ในขณะที่ขึ้นรถจะกลับบ้าน ทินก็ได้พูดคุยเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้ให้พ่อแม่ของเขาฟัง ซึ่งพวกเขาทั้งคู่สบายใจที่ตินดูร่าเริงมากขึ้นกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา เพราะตินเริ่มมีท่าทีกังวลและไม่เป็นตัวของตัวเองมาได้สักพัก แต่หลังจากวันที่เขานัดเจอโยที่สนามเด็กเล่นในวันนั้นก็ทำให้ตินคนเดิมค่อย ๆ กลับมา และวันนี้ก็เช่นกัน ในระหว่างทางกลับบ้านทินก็มองดูวิวทิวทัศน์ของท้องถนนยามเย็นไปพลาง ๆ

จนกระทั่งจังหวะที่พ่อแม่ของเขาขอแวะปั้มน้ำมันเพื่อเข้าห้องน้ำ ทินอยู่บนรถคนเดียว เขานั่งนึกถึงเรื่องที่สวนสาธารณะอย่างสบายใจก่อนที่สายตาของเขาจะเหลือบไปเห็นใครบางคนที่มีหน้าตาคุ้นเคยอยู่ใกล้ ๆ ต้นไม้ข้างกระจกรถของเขา

“ยู....”

เมื่อกะพริบตาแค่ครั้งเดียว ร่างนั้นก็หายไปแล้ว ทินประหลาดใจแต่ก็คิดว่าตัวเองคงคิดมากไปเองหรือเห็นใครสักคนสลับกับยูเฉย ๆ ก็ได้จึงไม่ได้ใส่ใจอะไร...

.....เขามาส่งโยกับยูที่บ้านก่อนจะขอออกไปทำธุระต่อข้างนอกแล้วจะกลับมาช่วงดึก ๆ เมื่อเข้ามาในบ้านทั้งสองก็หาข้าวกินก่อนเข้านอน ยูที่เห็น

โยคีมีความสุขมากกว่าทุกวันก็รู้สึกสบายใจ แต่โยคีรู้สึกว่าเขาไม่ได้อยู่กับยู
เท่าไร ทั้ง ๆ ที่อุตสาหกรรมได้ไปเที่ยวด้วยกัน

“รู้สึก... ไม่ค่อยอยู่ด้วยกันเลยนะ...” โยคอนหายใจ

“มีอะไรเหรอ โย” ยูถาม

โยกล่าว “ก็... ที่ไปสวนสาธารณะวันนี้ละ... ฉันอยู่กับยูแค่นี้คนเดียวเอง
... ฉันอยู่กับทินมากกว่าอีก----

“ไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย !” ยูกล่าวแซก “โยบอกเองไม่ใช่เหรอ เรายัง
มีเวลาอีกตั้งเยอะ เรามีเวลาอยู่ด้วยกันอีกนาน ไม่ต้องห่วงนะ อีกอย่าง...
วันนี้เห็น โยกับทิน ได้คุยกันฉันก็สบายใจแล้วละ~”

โยเงินอายเล็กน้อย “อะ... อืม... ขอบคุณนะ ยู”

โยคิดไปเดียวว่าลองชวนยูเล่นเกมดีกว่า ถึงแม้ว่ายูจะแทบไม่เคยเล่นเกม
เลย เพราะยูเป็นคนที่ชอบอ่านหนังสือ แต่ลองชวนดูก่อนก็คงไม่เสียหาย
อะไร ยูตอบตกลงเพราะเป็นคำขอของโยจึงไม่คิดอะไร ทั้งคู่จึงจัดการอย่าง
อื่นให้เรียบร้อยก่อนจะเข้าห้องนอนไปแล้วเปิดเครื่องเล่นเกมสั่นในห้องและ
เล่นเกมกันสองคน

โยที่เห็นยูสนุกสนานกับการเล่นเกมซึ่งไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน จึงรู้สึกว่าตัวเอง
ได้เริ่มทำให้ยูได้มีความสุขขึ้นมาได้แล้ว แต่จู่ ๆ จอโทรทัศน์ที่เล่นเกมก็

เกิดสัญญาณประหลาด ๆ ขึ้นมาก่อนที่จะฉายภาพของเพ็ชไปปรากฏบน
โทรทัศน์เครื่องนั้น

“เฮ้ยยย ? !” ทั้งสองตกใจสุดขีด

“สวัสดิยาม่าคะน่าครับ ทั้งสองคน ~” เพ็ช้ทักทาย

“เป็นไงบ้างละ วันนี้สนุกไหม”

“เดี๋ยว อะไรนะแก—” โยประหลาดใจ

“ขอโทษด้วยที่จู่ ๆ ก็โผล่มา... งั้นขอขี้มตัวโยสักเดี๋ยวนะ ~” เพ็ช้ยื่นมือ
ทะลุออกมาจากโทรทัศน์แล้วลากโยเข้าไปในนั้น พร้อมกับเสียงของยูทึ่
เรียกโยตามหลังไป...

โยตื่นขึ้นค่อย ๆ ได้สติ ก็พบว่าตัวเองอยู่ในสถานที่ที่ราวกับหลุดมาจาก
หนังไซไฟ ตัวเขายืนอยู่บนพื้นที่ที่เหมือนกับพื้นดิจิทัล โปร่งใสทรง
ลูกบาศก์สี่เหลี่ยมที่เห็นได้ในระบบคอมพิวเตอร์ และรอบ ๆ ตัวมีชิ้นส่วน
เศษกระจกนับล้านลอยอยู่ในอากาศท่ามกลางท้องฟ้าสีดำแกมน้ำเงินไร้
จุดสิ้นสุด ก่อนที่เพ็ช้จะปรากฏตัวอีกครั้ง

“อรุณสวัสดิ์ครับ โย ขออภัยด้วยที่จู่ ๆ ก็พามาที่นี่”

โยหันไปมองรอบ ๆ “ที่นี่ที่ไหนกัน...”

“บั้นปลายแห่งจุด---- อา ช่างเถอะ !” เฟย์บ้ายเบียง ”ที่พาตัวมาที่นี่ แค่จะขอคุยเป็นการส่วนตัวเฉย ๆ นะ ที่นี่จะเป็นอะไรก็ช่างมันไปก่อนแล้วกัน”

“แล้ว... จะคุยอะไร” โยถาม

“จำเรื่องที่เจอในโรงเรียนวันนั้นได้หรือเปล่า” เฟย์ยิ้มมีเลศนัย

“เรื่องอะไร... อะ...” โยนึกอะไรออก

เฟย์หัวเราะเบา ๆ “จำได้สินะ... แค่จะมาเตือนว่านายควรจริงจังกับเรื่องนั้นได้แล้วนะ เพราะในอนาคตถ้ามันเกิดเรื่องร้ายขึ้นมามันจะแก้ไขยากมากกว่าตอนนี้ละ ขอเตือนไว้เลย อ้อ ไม่ต้องกลัวว่าจะเกิดเหตุการณ์ว่าจะตายก่อนวันสุดท้ายตามสัญญา แต่ก็ให้ระวังไว้ก็แล้วกัน”

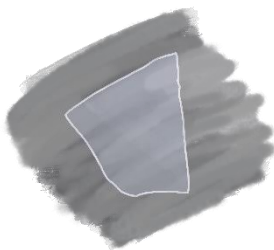
โยสับสน “แล้วฉันจะเริ่มจากทำอะไร... ลองสืบเรื่องในโรงเรียนก่อนหรือ...”

“ประมาณนั้น ~” เฟย์กล่าว

แต่เฟย์เตือนว่าอย่าให้ยูริจะคิดว่าเพราะยุ่งๆ ไม่อยากทำให้ยูริรู้ก่อนที่เขาจะบอกด้วยตัวเองแน่ โยไม่เข้าใจว่าทำไมเฟย์ไม่อธิบายตรง ๆ เฟย์กล่าวประโยคแปลกๆ อีกครั้ง

“กวางเด็กที่มุ้งมันได้มาพบกับกวางที่ชั่วร้าย กวางตัวนั้นได้ให้คำใบ้
ของเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น แต่ผลลัพธ์ที่กวางผู้มุ้งมันได้พบนั้นช่างโหดร้าย
ยิ่งนัก ก่อนจะถูกเขารำให้ไม่หยุดจนถึงตะวันลับขอบฟ้าไป...”

ก่อนที่เพ็ญจะตื่นแล้วร่างของโยจะลอยไปบนอากาศ ค่อย ๆ โกล
ออกไปเรื่อย ๆ พร้อมกับเศษกระจกนับล้านค่อย ๆ แสดงภาพเหตุการณ์
แปลก ๆ ที่มีคนที่หน้าตาเหมือนกับยูและเขาเองอยู่ในนั้น ก่อนที่เขาจะหลับ
ไป...

บทที่ ๖ จุดพลิกผัน...

โยตื่นขึ้นมาในวันใหม่ เห็นยูยังหลับอยู่ ตอนแรกเขาก็สงสัยว่าเมื่อคืนเกิดอะไรขึ้น แต่ก็เริ่มปะติดปะต่อเรื่องราวได้บ้าง ยูตื่นและตกใจ ก่อนจะถูกขึ้นมาดูอาการของโย

“โย ! เป็นอะไรหรือเปล่า” ยูกล่าวด้วยสีหน้าตกใจ “เพย์ทำอะไรกับนาย”

“เอ่อ...” โยกำลังนึกถึงเรื่องที่เพย์บอกเขาเมื่อคืน “อ้อ ฉันไม่เป็นไร เจ้านั้นพาฉันไปคุยแต่เรื่องอะไรก็ไม่รู้”

“จริงๆ เหรอ...” ยูสงสัย

“จริงสิ !” โยกล่าวซ้ำ

“งั้นเหรอ... ถ้าอย่างนั้นฉันก็สบายใจ...” ยูสบายใจขึ้น

แม้จะยังทำหน้าที่ตาสงสัยแล้วรู้สึกว่ายามีเรื่องที่อยู่มากกว่านี้ โยจึงบอกยู่ว่า ไปกินข้าวเข้ากันก่อนดีกว่า ทั้งสองจึงชวนกันไปที่ห้องครัว ส่วนเซนต้องรีบไปทำงานก่อนจึงไม่ได้เตรียมอะไรไว้ให้น้อง ๆ ยูจึงอาสาจะทำอาหารเอง

โยที่นั่งรอยูทำอาหารอยู่ ย้อนนึกถึงเรื่องที่แพ้พูดกับเขาเมื่อก่อน แล้วจึงปะติดปะต่อประโยคแปลก ๆ ที่แพ้พูดทิ้งท้ายไว้ทุกครั้ง จึงรู้สึกว่ายามีประโยคพวกนั้นน่าจะเป็นการเปรียบเปรยเรื่องของตัวเอง และทีนด้วย แต่เรื่องที่ผูกปิดไว้ที่เขาจะต้องตามสืบโดยไม่ให้ยูจับได้นั้นมันคืออะไร บางทีอาจจะเกี่ยวข้องกับพวกแก๊งนักเลงที่ดูจะพุ่งเป้ามาหายูเมื่อตอนนั้นด้วย

“เราจะชวนทีนสืบเรื่องนี้ดีไหมนะ...” โยคิดในใจ “(เรื่องที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้อันนั้นหรือ...)”

“โย!” เสียงของยูดังขึ้น

“อะ...เอ้” โยตกใจ

“ข้าวเสร็จแล้ว! เดี่ยวไปโรงเรียนสายกันแล้วนะ”

“อา... โอเค ขอโทษทีนะ ~”

ทั้งสองนั่งทานข้าวเข้ากัน ก่อนจะไปจัดแจงตัวเองให้เรียบร้อยและเดินทางไปโรงเรียนด้วยรถโดยสารประจำทาง เมื่อมาถึงแล้วทั้งสองก็มุ่ง

หน้าไปที่อาคารเรียนและเข้าห้องเรียนไป เพื่อน ๆ ต่างทักทายทั้งสองอย่างเป็นมิตรเหมือนทุกวัน ทินก็เข้ามาทักทายด้วยและเขาก็สังเกตเห็นว่า โยคูมีท่าทีที่กระวนกระวายอะไรบางอย่างอยู่จึงลงถามโยคู

“โย!” ทินเรียก

โยตกใจ “อะ... อะไรหรือ ทิน”

“เป็นอะไรหรือเปล่า ทำหน้าตาแปลก ๆ”

โยบ้ายเบียง “เปล่า... ไม่มีอะไร ๆ แค่นี้แหละ”

“.....” ยูสงสัย

“งั้นหรือ ดีแล้วละ ~” ทินสบายใจ

เข้าสู่ช่วงคาบเรียนในช่วงเช้า ทุกอย่างดำเนินไปอย่างปกติ มีเพียงโยที่ยังรู้สึกกังวลกับเรื่องของเฟย์เมื่อคืนนี้ และอยู่ที่กังวลและสงสัยโยว่าเป็นอะไรหรือเปล่า หรือเฟย์แอบบอกอะไร ไม่ได้ไว้ไหม แต่คงต้องรอหลังเลิกเรียนถึงจะคุยกันได้ พอช่วงพักกลางวัน ทั้งสองก็เดินมุ่งหน้าไปที่โรงอาหารเช่นเคย แต่โยเอาแต่มองและสังเกตรอบ ๆ ตัว ว่าพวกแก๊งนักเลงกลุ่มนั้นอยู่ที่ไหน ยูสงสัยท่าทีของโยที่ดูกังวลกับอะไรบางอย่างอยู่

“นี่ โย” ยูเรียก

“อะ... เอ๊ะ มีอะไรหรือ ยู” โยหันไปหา ยู

“นายคุณแปลกไปตั้งแต่เช้าแล้วนะ... ว่าแล้ว... เฟย์คงต้องพูดเรื่องอะไรสักอย่างสินะ” ยูกล่าว

โยป้ายเบี่ยง “ไม่มีอะไรหรือยู คุณแค่แวงพวกนักเลงนั่นเอง”

“เฮ้อ...” ยูมองหน้าโย “เลิกโกหกได้แล้วโย ฉันรู้ว่านายปิดบังอะไรไว้ อีก บอกมานะว่าเฟย์พูดอะไรกับนายเมื่อคืนนี้!”

“อะไรนะ...” โยเริ่มไม่พอใจ “ทีนายยังไม่ยอมพูดความจริง ฉันก็ไม่ได้ว่าอะไรเลย ! นายมีสิทธิ์บังคับฉันด้วยหรือ นายก็บอกความจริงเรื่องทีนายไม่ยอมบอกกับฉันสักทีสิ !”

ยูได้ฮันเช่นนั้นจึงนึกย้อนถึงเรื่องนั้นแล้วเสียวกับคำพูดของโยจึงวิ่งหนีไป โยตกใจจึงรีบตามไปจนบังเอิญเจอกับทีนพอดี จึงอธิบายเรื่องที่อยู่ใจเขาตอนนี้ให้ฟัง

“ให้ตายสิ ! หัวใจเย็นสะบั้งนะนายนะ” ทีนถอนหายใจ

“เรื่องที่จะบ่นฉันเอาไว้ก่อน นายพอจะมีเวลาไหม” โยกระวนกระวาย

โยขอร้องให้ทีนช่วยสืบหาความจริงเรื่องยู ทีนอยากจะช่วยเพื่อนจึงตอบตกลง แต่ตอนนี้ต้องตามหายูก่อนว่าเขาไปที่ไหน ทั้งคู่ตามหาไปทั่วโรงเรียนแต่ก็ยังไม่เจอ ก่อนที่ทีนจะเสนอให้ลองแยกกันหาจะได้เร็วขึ้น

จนกระทั่งโยสังเกตุเห็นโรงเก็บของเก่าใกล้ ๆ อาคารเรียน ดูเหมือนประตูทางเข้าจะถูกเปิดไว้ โยจึงค่อย ๆ แอบส่องดูว่ามีใครเข้าไปหรือเปล่า สิ่งที่พบคือกลุ่มนักแสดงกลุ่มนั้นกำลังยืนล้อมยูแถมพูดจากับพยายาม ลวนลามร่างกายของเขาไปด้วย โยโกรธจัดจึงพุ่งตัวเข้าไปในโรงเก็บของนั้นแบบไม่คิดอะไรอีกแล้ว

“พวกแก ! กล้าดียังไงมาทำพี่ชายฝาแฝดฉัน !” โยตะโกนใส่พวกนักแสดง

“โย...” ยูสั่นกลั้ว

“อ้อ ไอ้หมอนี้ที่มาขวางพวกเรานี่นา” นักเลงคนหนึ่งกล่าว “จัดการมันเลยดีไหมพวกเรา...”

...ในเวลาเดียวกันที่นที่แยกกับโยไปตามหาผู้ที่อาคารเรียนของเด็กมัธยมต้น กำลังเดินเลาะไปตามอาคารก็ไม่พบใครนอกจากนักเรียนและอาจารย์เดินผ่านไปผ่านมา ทินเริ่มเหนื่อยจึงจะนั่งพักครู่หนึ่งก่อนออกตามหาต่อ แต่สายตาของเขากลับเหลือบไปเห็นใครบางคนนั่งอยู่บนต้นไม้บริเวณที่เขาั่งพักอยู่

ทินเงยหน้าไปดู ก็พบกับคนที่หน้าตาเหมือนกับยูแต่ไม่ได้ใส่ชุดนักเรียนพร้อมกับสวมที่คาดผมหน้าตาประหลาด มันคล้ายคลึงกับเหตุการณ์ในวันที

ไปสวนสาธารณะที่เขาเห็นตอนกำลังกลับบ้าน ก่อนที่คน ๆ นั้นจะรู้ตัวและ
ก้มมองทีนด้วยสายตาที่ดูน่ากลัว

“เห็นเราสินะ บุตรแห่งมนุษย์...” บุคคลลึกลับนั้นหันมา แล้วทีนก็
สลบไปทันที...

เฟย์กระโดดลงมาจากต้นไม้ที่เขาเฝ้าสังเกตการณ์สิ่งที่เกิดขึ้นกับสองพี่น้อง
ในรั้วโรงเรียน ซึ่งดูเหมือนเขาจะทำแบบนี้มาตั้งนานแล้วด้วย

เขาสังเกตดูเด็กหนุ่มที่ดันมองเห็นเขาไปเมื่อครู่นี้ก่อนจะทำให้เด็กหนุ่ม
สลบไป แต่พอดูหน้าตาแล้วก็รู้สึกคุ้นเคยเป็นอย่างยิ่ง

“อย่างนี้นี่เอง...”

“ดูเหมือนตัวตนของเธอเองก็มีอยู่ที่โลกฝั่งนี้สินะ...”

“ปล่อยไว้แบบนี้ก่อนก็ได้มั้ง ~”

เฟย์จึงคิดว่ายังไม่ต้องลบความทรงจำของเด็กหนุ่มที่บังเอิญมองเห็นเขา
ไปก่อน และเตรียมตัวมุ่งหน้าไปที่จุดเกิดเหตุที่สองฝาแฝดกำลังเจอปัญหา
อยู่...

กลุ่มนักเลงรุมทำร้ายโยอย่างหนัก ขณะเดียวกันบางคนกำลังพยายามเข้า
หาชุดไป โยมลุกขึ้นจากพื้นเพื่อจะช่วยเหลือแต่ก็ถูกรุมทำร้ายจากพวกนักเลง
สิ่งที่เขารับรู้ตอนนี้มีเพียงแค่เสียงร้องของยู

“หยุดเดี๋ยวนี้ !” ยูตะ โคโน

“หา ? !” กลุ่มนักเลงหันไปหายู

ยุกกล่าว “พวกนายมีธุระกับฉันไม่ใช่หรือ... เลิกทำร้ายโยได้แล้ว...”

“ยะ... ยู...” โยเริ่มหมดแรง

“ก็จริง ๆ รู้ตัวดีนี่แคะนะ เข็มเลย สงสัยจะเตรียมตัวมาดีกว่าครั้งก่อน ๆ
สินะ !” นักเลงคนหนึ่งกล่าว

“หยุดนะ... พวกแก...” โยพยายามลุกขึ้น

“เอาล่ะ เราไปจัดการเรื่องของเรากันต่อดีกว่า ~ ให้อีหมอนั้นปล่อยมัน
ไว้อย่างนั้นแหละ” กลุ่มนักเลงค่อย ๆ เดินก่อนไปหายู

โยไม่ยอมให้ยูถูกกระทำแบบนี้ต่อไปจึงยังฝืนตัวเองเพื่อจะลุกขึ้นไป
จัดการกับพวกนักเลง นักเลงคนหนึ่งเผชิญเห็นเข้าจึงจะเดินกลับมาจัดการ
เขาต่อจะได้ไม่มีใครมาขวางที่หลัง แต่จู่ ๆ พื้นในโรงเก็บของก็เย็น
เหมือนกับพื้นน้ำแข็ง ก่อนจะมีเสียงคล้ายกระจกแตกไปทั่วบริเวณ พื้นทั้ง
ห้องกลายเป็นน้ำแข็งไปแล้ว โยเงยหน้าพยายามมองไปรอบ ๆ ก็เห็นพวก
นักเลงถูกเสาเข็มน้ำแข็งนับร้อยทิ่มแทงร่างกายจนแหลกและจนจำสภาพเดิม
ไม่ได้ ส่วนยูถูกแผ่นน้ำแข็งบังร่างกายไว้และหมดสติไป

โยพยายามจะลุกขึ้นอีกครั้งจนเขาได้ยินเสียงของใครบางคนกำลังเดินเข้ามาพร้อมกล่าวคำพูดสาปแช่งพวกนักเลงที่ตอนนี้ไม่ต้องอะไรกับก้อนเนื้อด้วยเสียงที่น่าขนลุก

“เจ้าพวกเศษเดนไร้ราคา กล้าดีเสียจริงที่บังอาจทำเรื่องไร้ยางอายแบบนี้ แม้จะเป็นแค่เด็ก ข้าก็ไม่ปล่อยให้รอด จงกลายเป็นเศษเนื้อหยาบที่ไร้ค่าไปเสียเถิด และดวงวิญญาณของพวกเจ้า จงถูกสาปส่งไปชั่ววันรันคร์ จนกว่าดวงจันทร์จะดับสูญ...” เสียงใครบางคนที่คุณคุ้นเคยดังขึ้นมา

เสียงเดินนั้นหยุดลงตรงหน้าของโย โยพยายามเงยหน้าไปดูก็พบว่านั่นคือเพย์ที่ถือคทาขนาดใหญ่กวัดแกว่งไปบนอากาศ พร้อมร่างของหินที่ลอยอยู่ข้าง ๆ ไหล่ซ้ายของเขา

“เพย์... แก... ทำอะไร...” โยพูดด้วยเสียงแผ่วเบา

“อ้าว ดายจริง ~ นึกว่าสลบไปซะแล้วนะเนี่ย !”

“ไม่ต้องห่วง เด็กคนนี่ปลอดภัยดี”

“ก็นะ บังเอิญมาเห็นตัวผมก็คงจะไม่ดี ก็เลยให้กลับไปก่อนนะ”

“.....” โยสับสน

“อา แต่สภาพนายน่าจะไม่ใช่แล้วสินะ”

เฟย์คิดว่า “แต่ก็ดีใจด้วยที่ตามหาความจริงเรื่องแรกของยูได้นะ ถึงสถานการณ์จะไม่ดีเท่าไรก็เถอะ ถึงจริง ๆ จะมีอีกหลายอย่างที่นายจะต้องตามหาอีกถ่านะ แต่คงต้องพักสักหน่อย ดูจากสภาพแล้ว... อีกร่าง... ตอนนี้ฉันเองก็โมโหมากเลย...”

โยพยายามลุกขึ้นอีกครั้ง “ทำไม... ถึง... ช่วย...”

“.....” เฟย์ค่อย ๆ เดินมาหาโย “นี่... ก็ไม่อยากจะซ้ำเดิมหรืออะไรหรอกนะ...”

“บางที... สิ่งที่น่าย่ำแย่ทำอยู่นะ มันคงจะสายเกินไปแล้วก็ได้...”

“ไม่สิ มันสายไปตั้งแต่จุดเริ่มต้นแล้วละ ว่าไหม ~”

เฟย์ใช้ปลายคทาขี้ผึ้งไปที่ใบหน้าของโย ทันใดนั้นก็มิแสงสว่างปรากฏขึ้นรอบ ๆ ตัว ทุกอย่างค่อย ๆ หายไปในแสงสว่างนั้นอย่างช้า ๆ ก่อนที่โยจะหลับไป

.....

เมื่อเซนกลับบ้าน เขาใช้เวลาไปกับการพักผ่อน แต่ในใจของเขายังรื้อนร่นกับเรื่องของยูอยู่ตลอด เขาควรจะทำอะไรให้โยฟังเลยดีไหม หรือควรรักษาสัญญาที่ให้ไว้กับยูก่อน ไม่ว่าจะทางไหนก็เป็นตัวเลือกที่ทำให้เขารู้สึกทุกข์

ใจอยู่ที่ ทันใดนั้น ณ มุมมืดของห้องนอน เฟย์ก็ปรากฏตัวขึ้นพร้อมกลับคว่ำ
กทาศักดิ์ตรงไปที่จี้ที่คอหอยของเซน ในขณะที่เขาไม่ทันได้ตั้งตัว

“อะ... จะทำอะไรนะ ? !” เซนสั่นกลัว

“เวลาสำคัญแบบนี้ยังมีหน้ามาทำตัวสบายใจแบบนี้อีกหรือ...”

“ว่าแล้ว จะส่งไปไหนก็เป็นที่พึ่งพาอะไรไม่ได้เลยสินะ” เฟย์จ้องเซน
ด้วยสายตาน่ากลัว ก่อนที่ร่างของโยที่ไร้รอยแผลและอาการฟกช้ำจาก
เหตุการณ์ก่อนหน้านี้ และร่างของทินที่หลับไหลปรากฏขึ้นมาบนพื้นห้อง
ของเซน

“เดี๋ยว ? ! โย ทินด้วย...”

“เกิดอะไรขึ้น แกทำอะไร—”

“ก็ฝากดูแลพวกเขาหน่อยก็แล้วกัน...” เฟย์กล่าว

“แล้วก็... รีบ ๆ เล่าความจริงที่แกเก็บไว้ในใจได้แล้ว !”

“เข้าใจนะ ไอ้คนจี้ขลาด...” เฟย์หันหลังกลับและหายตัวไป

เซนสับสน “อะไรนะ... เกิดอะไรขึ้นกันแน่”

“แล้ว... ยูไปไหน ? !”

...ยูตื้นขึ้นมา ณ สถานที่ราวกับอวกาศที่รายล้อมไปด้วยเศษแก้วมากมาย ไร้อุจจิบ เขามองไปรอบ ๆ ก็ไม่มีอะไรนอกจากโซฟาที่เขานั่งอยู่และโต๊ะ น้ำชาที่มีขนมและชาเตรียมไว้พร้อมกับดอกไฮเดรนเยียสีน้ำเงินสองดอก บนจานตรงหน้าก่อนที่ดอกไม้สองดอกนั้นจะสลายหายไป

“เอ๊ะ...” ยูหันไปรอบ ๆ “ที่นี่ที่ไหน”

ไม่นานหลังจากที่มองไปรอบ ๆ เฟย์ก็ปรากฏตัวขึ้น พร้อมกับคทาขั้วไม้ และที่คาดผมคล้ายมงกุฎ เขาเดินมาที่โซฟาที่อยู่ตรงข้ามกับยูแล้วนั่งลง จังหวะเดียวกับที่คทาและที่คาดผมนั้นได้มลายหายไปสู่อวกาศ

“เฟย์...”

“ขอภัยที่ต้องพามาอยู่ที่นี่นะครับ ยู” เฟย์ยื่นจานที่มีเค้กมาให้ยู “แต่คงต้องรบกวนให้เธออยู่ที่นี้ไปก่อน... สักสัปดาห์ คงไม่คัดค้านอะไรนะ”

“ผมคงปฏิเสธไม่ได้อยู่แล้ว... แต่อยากรู้เรื่องหนึ่งก่อนนะ” ยูบอก

“ได้ครับ แล้ว... อยากรู้เรื่องอะไรล่ะ”

ยูทำหน้าตาจริงจัง “เฟย์ คุณนะ... เป็นใครกันแน่ ?”

.....

บทที่ ๗ ความจริง...

โยต้นขึ้นมาในเช้าวันรุ่งขึ้น เขานึกย้อนถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวาน แต่ก็แปลกใจที่ร่างกายไร้รอยแผลหรืออาการฟกช้ำใด ๆ เขาหันไปหายู แต่บนเตียงแทนที่จะเป็นยูนอนอยู่ข้างๆ แต่กลับเป็นทินเสียอย่างนั้น โชคดีที่ทินก็ไม่ได้เป็นอะไร โยปลุกทินขึ้นมา

“ทิน ! ตื่นได้แล้ว” โยเขย่าตัวทิน

“อืม... ตื่นแล้ว ๆ” ทินค่อย ๆ ลืมตา “หวัดดีโย... เอ๊ะ ? !”

ทินหันไปรอบ ๆ “โย... เดียว... ที่นี่คือ...”

“ห้องนั่นเอง ไม่ต้องตกใจ”

ทินแปลกใจว่าเขามาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร โยก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมทินถึงมานอนบนเตียงของเขาได้ และกังวลว่ายูหายไปไหน พร้อมกับตะโกนเรียกให้เฟย์ปรากฏตัวมาอธิบายเรื่องที่เกิดขึ้น

“เพย์!”

“แกพายุไปอยู่ที่ไหน” โยหันไปที่มุมห้อง แต่ก็ไม่มีวีแววใด ๆ

“เพย์... ใครหรือ โย” ทินถาม

“คือว่า...”

“นั่นสินะ... ฉันคงต้องเล่าให้นายเข้าใจ...” โยไม่มีทางเลือกนอกจากบอกความจริงทั้งหมดให้ทินฟัง...

ทินที่ได้รู้ความจริงทั้งหมดก็ตกใจและเสียใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับเพื่อนทั้งสองของเขาอย่างมาก เขาไม่คิดว่าจะมีเรื่องซับซ้อนขนาดนี้

ทินครุ่นคิด “จั้น... คนที่นั่งอยู่บนต้นไม้เมื่อวานก็...”

“นายเห็นเจ้านั้นหรือ?” โยแปลกใจ

ทินกล่าว “อืม แต่เหมือนเขาจะรู้ตัวว่าฉันเห็นเขาอยู่ที่นั่น... พอรู้สึกตัวอีกทีก็มาอยู่ที่นี้แล้ว...”

เห็นแบบนี้แล้ว โยจึงจำเป็นต้องอธิบายเรื่องเพย์ที่เขาพอจะรู้ให้ทินฟัง ซึ่งดูเหมือนทินก็พอจะเข้าใจในระดับหนึ่ง แต่ก็สงสัยเหมือนกับยู โยรวมทั้งเซนด้วยว่าทำไมเพย์ถึงต้องทำอะไรแบบนี้ เขารู้สึกว่าน่าจะมีเหตุผล

มากกว่าแค่ซบชีวิตดูให้กลับมาเฉย ๆ รวมทั้งสงสัยว่าพี่เลือกจะไม่จัดการ
เขาที่ดั้นมองเห็นเจ้าตัว

“ฉันก็ไม่เข้าใจอะไรเกี่ยวกับเจ้านั้นมากหรอก... พอปรากฏตัวออกมา
ก็พูดแต่เรื่องแปลก ๆ ที่ฉันพอจะเข้าใจก็มีแค่นั้น---”

ทันใดนั้นเซนก็เดินเข้ามาในห้องนอน ก่อนจะขอให้ทั้งสองคน ไปคุยกับ
เขาที่ห้องนั่งเล่น ทั้งคู่ดูจากสีหน้าของเซนก็พอจะเดาสถานการณ์ได้ว่าเซน
ได้รู้อะไรมาจากพี่บ้างแน่ ๆ

“บางทีพี่คงต้องเล่าทุกอย่างให้พวกนายฟังแล้วล่ะ... พี่เขาก็ขอร้อง
เอาไว้ด้วย...”

โยประหลาดใจ “เรื่องอะไรเหรอ”

“โยจำได้ใช่ไหม เรื่องที่พี่เคยบอกเมื่อก่อนนะ... เรื่องของพ่อแม่เรา...”

“จำได้... ที่พี่บอกว่าพ่อแม่เราตายก่อนที่ผมจะเข้าอนุบาลนะ...”

“ความจริงไม่ได้เป็นแบบนั้น” เซนกล่าว

“เอ๊ะ...” โยกับทิดตกใจ

“พี่เขาขอไว้ล่ะ ว่าพี่ควรจะเล่าได้แล้ว ถึงจะทิ้งท้ายด้วยการด่าพี่ด้วย
นั่นแหละ...” เซนถอนหายใจ “เขาเป็นว่าพี่จะเล่าให้โยฟังก็แล้วกันนะ...”

โยพยักหน้า “ครับ ว่ามาเลย”

“ทีนจะฟังด้วยก็ได้นะ อย่างน้อยทีนพอจะรู้ไปบ้างก็ดีเหมือนกัน” เชนกล่าวกับทีน

“จะดีหรือครับ พี่เชน... ผมก็ไม่ใช้...” ทีนกังวล

“ไม่เป็นไร พี่ไว้ใจทีนอยู่แล้ว” เชนเริ่มเล่าเรื่องราวที่เขาปิดบังมาตลอดให้น้องชายและเพื่อนของเขาฟัง เรื่องจุดเริ่มต้นของครอบครัวของเขาในอดีต...

เมื่อตอนที่เชนอายุ ๗ ขวบ ตอนนั้นอยู่กับโยยังไม่เกิดด้วยซ้ำ เชนอยู่กับพ่อแม่ พ่อผู้เป็นคนที่ภูมิฐานและฐานะทางสังคมที่ดี กับแม่ที่เป็นโรคจิตเวช แต่เธอก็รักสามีสุดหัวใจ เชนเห็นภาพที่พ่อใช้กำลังทำร้ายแม่ของเขามาตลอดด้วยความผิดปกติของแม่ที่ทำให้พ่อไม่พอใจเธอตั้งแต่แต่งงานกัน เพราะฐานะทางสังคมและการคลุ้มคลั่งของพ่อแม่ทั้งสองฝ่าย เชนอยากจะทำปกป้องแม่จึงเข้าไปขัดขวางการกระทำของพ่อและถูกทำร้ายทุกครั้ง

เวลาผ่านไปจนกระทั่งวันที่แม่ได้ให้กำเนิดลูกกับโย พ่อไม่พอใจเพราะลูกที่เกิดมาสองคนมีแต่ผู้ชาย พ่ออยากจะได้ลูกสาวมากกว่าจึงโมโหมากขึ้นและทำร้ายทั้งแม่และเขาอย่างรุนแรง รวมทั้งทำร้ายโยกับโยทั้ง ๆ ที่ตอนนั้นทั้งสองยังเป็นทารกอยู่ด้วยซ้ำไป แต่ไม่นานพ่อก็หนีออกจากบ้านไป เหลือไว้เพียงบ้านและครอบครัวที่เหลวแหลก เชนที่ตอนนั้นอายุ ๑๔ ปีและน้อง

ๆ ของเขาได้ถูกส่งตัวไปให้ญาติของแม่เลี้ยงดู แต่แม่ของเขากลับเลือกที่จะอยู่บ้านหลังนั้นต่อไป เขาทำหน้าที่ดูแลน้อง ๆ โดยมีลูกกับป้าที่เป็นพี่น้องของแม่คอยช่วยเหลือเรื่องต่าง ๆ ให้กับเขา และในบางครั้งเขาก็กลับไปเยี่ยมแม่ที่บ้านหลังนั้น

แม้ว่าเขาจะรู้สึกถึงกิจบ้านหลังนี้มากแค่ไหนก็ตาม เพราะมันคือสถานที่ที่พ่อสารเลวคนนั้นเคยทำร้ายทั้งเขา แม่ และแม่แต่น้อง ๆ ของเขาที่เพิ่งเกิดได้ไม่นาน แต่ถึงอย่างไรเขาก็ไม่เคยได้ความรักจากแม่เลย และแล้วเวลาผ่านไปจนเขาอายุ ๑๖ ปี วันหนึ่งเขาไปเยี่ยมแม่ที่บ้านหลังเดิมที่สภาพทรุดโทรมไปเรื่อย ๆ เมื่อเข้าไปในห้องนอนเขาพบว่าแม่ตายไปแล้ว แม่ฆ่าตัวตายด้วยการใช้ยาเกินขนาดพร้อมทั้งจดหมายเอาไว้ ในจดหมายมีเพียงแค่ประโยคบอกรักและคำลาให้พ่อเท่านั้น เขาทั้งเสียใจและโกรธมาก เพราะแม่ไม่เคยลืมนักโทษสารเลวคนนั้นและยอมตายเพื่อมัน โดยไม่ได้รู้สึกรักลูกของตัวเองเลยสักนิด ทำให้เขาตัดสินใจทิ้งความรู้สึกที่มีให้แม่และทิ้งทุกอย่างไว้ข้างหลัง แยกน้องชายทั้งสองที่เขารักมาด้วยกันและเขาจะเป็นคนที่มอบความรักที่แท้จริงให้กับน้อง ๆ เขาคิดเพียงว่าจะไม่ยอมผิดพลาดเหมือนกับแม่อีกแล้ว แล้วเขาก็เริ่มหางานทำ จนลูกกับป้าที่ทั้งสองก็เป็นคนที่มีฐานะการเงินที่ดีและมั่นคง พวกเขาได้เห็นชีวิตของเขาน้อง ๆ ของเขาไม่ไหวจึงตัดสินใจซื้อบ้านหลังเล็ก ๆ หลังหนึ่งให้ ทำให้สามพี่น้องมีบ้านอยู่อย่างที่เขาน้องต้องการ บางครั้งลูกกับป้าก็จะมาเลี้ยงสองฝาแฝดให้เขาเป็นครั้งคราว

แต่แล้วเขาก็ทำพลาด เขาเอาเวลาแทบทั้งชีวิต ไปกับการทำงาน ทำงาน ทำงาน และทำงาน เป็นลูปชีวิตที่ไม่มีจุดจบ เขาทำงานแทบตายเพียงเพราะหวังว่าวันหนึ่งเขาจะสร้างความสุขให้กับน้อง ๆ ได้ แต่เขาแทบไม่ได้มอบความรักให้กับน้อง ๆ ของเขาเลย กลับบ้านก็อาบน้ำนอนทันที เวลากินข้าวก็เอาแต่อ่านตารางงาน เวลาน้องมีปัญหา ก็บอกให้พวกเขาให้ออดทนและไปเผชิญหน้าแบบลูกผู้ชาย แถมกำหนดเวลาไปไหนมาไหนหรือทำอะไรของ พวกเขาไว้ตลอด ไม่เคยให้คำปรึกษาที่ดีกับพวกเขาเลย จนทำให้โยเก็ลียดจี้หน้าเขามาตลอด ส่วนยูก็เริ่มห่างเหินกับเขา แม้ว่าหลังจากนั้นเขากับยูเริ่มมีเวลาอยู่ด้วยกันทำให้เขารู้สึกว่าเขายังมีคุณค่าในชีวิตอยู่ โดยไม่ได้รู้เลยว่า ยูได้เผชิญเรื่องเลวร้ายอะไรมาบ้าง

จนในที่สุดยูก็จากไป เขาตายด้วยเหตุผลเดียวกันกับแม่ ยูใช้ยาเกินขนาด จนเข้าโรงพยาบาล ก่อนที่จะจากไป เขาได้พูดคุยกับน้องชายต่างจากเหตุการณ์ของแม่ เขาไม่โกรธน้องของเขา เขากลับโกรธตัวเองที่ควรทำในสิ่งที่ต้องทำ น้องของเขาเผชิญกับเรื่องเลวร้ายที่เขาไม่สามารถจะอดทนต่อไปได้อีกแล้ว เขาได้แต่โทษตัวเองว่าเขาไม่ควรค่าที่จะดูแลใครได้ แต่ยูกลับลูบหัวเขาและบอกว่าไม่เป็นไร เป็นแบบนี้จนวันสุดท้ายของเขา และในวันนั้นก็ป็นเหตุการณ์ที่พิสูจน์ว่าเขามันเป็นแค่คนที่ล้มเหลวเกินกว่าจะกลับไปแก้ไขชีวิตของตัวเองได้อีกแล้ว

“เรื่องทั้งหมดก็ประมาณนี้...” เขนกล่าว

“.....” ไม่มีการตอบกลับใด ๆ

“ที่พี่ยังไม่บอกว่าเหตุผลอะไรที่ทำให้หยุด เพราะพี่อยากให้พี่ทำใจกับเรื่องยูให้ได้ก่อน... ตอนนั้น โยคงจะยอมรับกับเรื่องนี้ไม่ได้... แต่จริง ๆ พี่ก็จะเล่าให้ฟังก่อนหน้านี้อยู่แล้ว แต่ว่าวันนั้น วันที่พี่คุยกับยูที่บ้าน แล้วก็วันที่พวกเราไปสวนสาธารณะ ที่พี่กับยูขอแยกตัวไป... พี่ก็คุยเรื่องนี้กับยู... แต่เขาขอกับพี่ไว้ว่าอย่าเพิ่งเล่าจะดีกว่า”

“ทำไมยูถึงเลือกจะปิดบังต่อไปกัน...” ทินสงสัย

“บางทีเขาอาจจะขอเวลาทำใจแล้วค่อยเล่าด้วยตัวเองก็ได้ แต่ว่า... พี่ก็อยากถามโยเหมือนกัน”

“เฮ้... อะไรหรอ” โยถาม

“โย... พอรู้ความจริงแล้ว... โยคิดว่า... พี่เป็นพี่ชายไม่ได้ความหรือเปล่า...”

โยที่ได้ยินเรื่องราวในอดีตทั้งหมด ร่วมกับเรื่องราวที่ผ่านมาแล้ว ตอนนี้มุมมองของเขาเองก็เปลี่ยนไป แทนที่จะรู้สึกโกรธเช่นเหมือนกับเมื่อก่อน ตอนนี้กลับรู้สึกเข้าใจและประทับใจ พี่ชายที่ผ่านเรื่องโหดร้ายมาต่าง ๆ นานา แต่ก็กีดพันทนสู้กับความโหดร้ายเหล่านั้นมาได้ถึงทุกวันนี้เพื่อความปรารถนาเพียงเรื่องเดียวคือการดูแลทั้งเขาและยู แม้จะไม่ได้เป็นพี่ชายที่ดี

อย่างที่ควรจะเป็น แต่ก็ทำเต็มที่เพื่อชีวิตที่ดีของพวกเขา ก่อนจะเข้าไปโอบกอดเขน

เขนตกใจ “เฮ้... โย...”

“ขอบคุณครับ... ขอบคุณสำหรับทุกอย่าง... ผมขอโทษ... ที่ไม่เคยเข้าใจ ไม่เคยเปิดใจเลย... ทั้ง ๆ ที่ที่ต้องทนกับเรื่องแบบนี้มาตลอด พี่ยังเลือกที่จะไม่ทิ้งผมกับยู ทั้ง ๆ ที่ต้องลำบากขนาดนั้นแท้ ๆ ผมนะ...” โยร้องไห้

เขนลูบหัวโยเบา ๆ “ไม่เป็นไรนะ... ไม่เป็นไร มันไม่ใช่ความผิดของโยเลย... พี่ขอบคุณมาก ที่รู้เรื่องทุกอย่างแล้วยังให้ออกาสพี่ ขอบคุณจริง ๆ”

ทั้งสองต่างพูดขอบคุณและขอโทษให้กันและกัน ท่ามกลางเสียงในห้อยค่อย ๆ เงียบสงบ และสายตาของทินที่รู้สึกประทับใจต่อสิ่งที่ได้เห็น ณ ตอนนี้ เขารู้สึกเหมือนเป็นส่วนเกิน ไปเสียแล้ว...

“พี่เองก็ต้องขอบคุณทินด้วย...” เขนกล่าวพร้อมจับมือทินไปด้วย

ทินจำแหง “อะ... อ้อ ไม่หอรอครับ ผมก็ไม่ได้ทำอะไรเท่าไร---

“ไม่เลย ถ้าไม่มีทินล่ะก็... โยคงไม่เปลี่ยนไปได้ขนาดนี้” เขนกล่าว “พี่ขอบคุณจากใจเลย !”

“อะ...ขอบคุณครับ” ทินตอบกลับ “หวังว่าหลังจากนี้ผมจะช่วยอะไร
ได้บ้าง”

“ได้เลย!” เซนกล่าวพร้อมรอยยิ้ม

...ทั้งสามได้มานั่งพูดคุยกันถึงเรื่องราวต่าง ๆ ที่แต่ละคนได้พบเจอมา
และเรื่องจิปาตะทั่วไป จนทินเริ่มข้อนึกถึงเรื่องของคนที่ชื่อเฟย์ที่เขาเจอ
เมื่อวาน จึงลองมานึกอีกทีว่ามีอะไรมากกว่านี้หรือไม่ จนประโยคหนึ่งได้
แล่นเข้ามาในหัว ซึ่งอาจจะเป็นประโยคที่เขาน่าจะได้ยินตอนที่เขากำลังจะ
หมดสติด้วยฝีมือของเฟย์ ณ ตอนนั้น...

“ดูเหมือนตัวตนของเธอเองก็มีอยู่ที่โลกฝั่งนี้สินะ’ งั้นเธอ...”

“มีอะไรเธอ ทิน” โยสงสัย

ทินครุ่นคิด “เมื่อที่เป็นประโยคที่ฉันได้ยินจากคนคนนั้นมา...”

“หมายถึงเฟย์นะเธอ” เซนถาม

“ครับ” ทินพยักหน้า “แล้วก็... ที่ผมคิดออกอีกอย่างก็คือ บางที... เรื่อง
นี้จะเกี่ยวกับโลกคู่ขนานอะไรแบบนั้นหรือเปล่า”

โยประหลาดใจ “โลก... คู่ขนาน... นายจะบอกว่า... เฟย์นะ... คืออยู่ที่มา
จากโลกคู่ขนานหรือ ? !”

บทที่ ๘ ตัวตนของเขา...

“เฟย์ คุณนะ...เป็นใครกันแน่ ?” นั่นคือคำถามที่ถูถามกับเฟย์

“อา ~ ว่าแล้วต้องถามสักวันแน่ ๆ” เฟย์ถอนหายใจ

“แต่ทีนะ ถ้าเป็นเธอละก็คงจะไม่เป็นไรหรอก ~”

ยูแปลกใจ “ก็ว่าจะถามมานานแล้วละ...”

“ปกติเวลาคุณสื่อสารกับคนอื่น คุณดูหยิ่ง คุณน่ากลัว แล้วชอบก็เหน็บ
แนมทุกคนอยู่ตลอดเลย แต่ว่า...”

“เวลาคุณสื่อสารกับผม... คุณดูใจดี แล้วก็จริงจังแบบแปลกๆ ยังไงก็
ไม่รู้...”

เฟย์อ้อมยิ้ม “หึ ๆ ๆ”

“ทำไมฉันต้องทำตัวแ่ ๆ กับตัวเองด้วยละ” เฟย์กล่าว

“เอ๊ะ...”

ยูไม่เข้าใจว่าเฟย์พูดถึงเรื่องเกี่ยวกับอะไร หรือเฟย์จะหมายถึงเรื่องที่ว่า เขาเลียนแบบรูปร่างของเขาไปใช้ แต่ว่าเหตุผลมันก็ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เขาถามเลย เฟย์ที่เห็นแบบนี้ก็คิดว่าคงถึงเวลาที่จะบอกความจริงของตัวเองให้กับยูไปว่าเขาเป็นใครกันแน่

“ยู เธอเชื่อเรื่องเกี่ยวกับ โลกคู่ขนานหรือเปล่า....”

“โลกคู่ขนาน...หรือครับ ?”

“หมายความว่ายังไง... คุณจะบอกว่าจริง ๆ คุณไม่ใช่ภูตที่เลียนแบบหน้าตาของผมไปใช้หรือหรือ...”

“ใช่ครับ... ไม่สิ ใช่ค่ะ !” เฟย์ลุกขึ้นจากโซฟาที่เขานั่ง ก่อนที่จะมีละอองและกลีบดอกไม้สีน้ำเงินจำนวนมากหมุนวนรอบตัว

ก่อนที่กลุ่มละอองนั้นจะสลายไป เผยให้เห็นเฟย์ที่ตอนแรกแต่งกายด้วยชุดเด็กผู้ชายที่ไม่ต่างจากยู กลายเป็นชุดของเด็กสาวที่มีความเป็นเด็กผู้ชายหรือที่เรียกว่า Tomboyish แทน พร้อมกับรูปร่างที่ดูเล็กและผอมลงจนคล้ายกับผู้หญิงแม่ทรงผมจะยังคงเดิม ที่คาดผมที่คล้ายกับมงกุฎและคทาอัศวินในตอนแรกจะกลับมาปรากฏให้ยูได้เห็นอีกครั้ง เฟย์ยิ้มเล็กน้อยก่อนจะเดินมาตรงหน้าของยู

“ยินดีที่ได้รู้จักอีกครั้งค่ะ ยู~” เฟย์กล่าวทักทายยูด้วยรูปร่างใหม่นั้น

“นามของเราคือ **ฟรุเดะ ยูจิ**”

“บุตร... ไม่สิ... บุตรีแห่งตระกูลลูทครั้งเทพ...”

“นักบวชแห่งเทพธิดาผู้ถือกำเนิด ณ ใจกลางผืนทะเลภายในดวงจันทร์
มอร์แกน เลอ เฟย์”

“และเรา... คือตัว ตนของคุณ ที่มาจากโลกคู่ขนานนั้นเองค่ะ !”

เมื่อยูรับรู้สิ่งที่เฟย์กล่าวก็ตกใจเกินกว่าจะพูดหรือทำความเข้าใจกับสิ่งที่เพิ่งรับรู้เมื่อสักครู่ เพราะแทนที่เฟย์จะเป็นภูตตามที่เขาตัวเคยอ้างไว้แต่ความจริงคือตัวเขาเองจากโลกคู่ขนาน รวมทั้งยังเป็นผู้หญิงและเป็นนักบวชของเทพธิดาด้วย

“ฟรุเดะ ยูจิ...” ยูประหลาดใจ “เป็นลูกครั้งเทพ... เป็นนักบวชของเทพธิดา... และเป็นตัวผมจากโลกคู่ขนาน แถมเป็น... ผู้หญิง ? !”

“อะชะชะชะ ! เหมือนจะตกใจมากเลยนะเนี่ยเธอนะ” ยูจิหัวเราะ

ยูครุ่นคิด “เดี๋ยว ชื่อแบบนี้ คุณ... เธอเป็น... คนญี่ปุ่นหรือ?”

“ใช่แล้ว ! ทำไมหรือ” ยูจิตงสัย

ยูริบาย “ตกใจที่พูดภาษาไทยคล่องมากเลย ใช้คนญี่ปุ่นจริงหรือ
เปล่า แบบว่า พอได้ยินชื่อญี่ปุ่นแล้ว... นึกว่าจะเป็นพวกจูนิเอียวบ้ำการ์ตูน
ญี่ปุ่นอะไรแบบนั้น—”

“こうなったら、お互いを信頼できるで
しょうか？ (แปลเป็นไทยว่า ‘แล้วถ้าแบบนี้ พอจะเชื่อใจกันได้ไหม
คะ’)” ยูจิตอบกลับด้วยภาษาญี่ปุ่น

“ว้าว สุขยอดเลย ๗” ยูปรบมือ ถึงจะไม่เข้าใจว่าประโยคนั้นหมายถึง
อะไร “เดี๋ยวลี ! ไม่ใช่เวลาที่จะมาชมเซย์เรื่องนี้สักหน่อย เธอ... วางแผนจะ
ทำอะไรหรือเปล่านะ ! คงไม่ใช่พวกคอปเบิลแก๊งเกอร์ที่จะมาแทนที่ตัวคน
คนอื่นหรืออะไรแบบนั้นใช่ไหม—”

“ฮ่า ๆ ๆ ! อะไรเนี่ย สติเพี้ยนได้ถึงขนาดนั้นเลยหรือ” ยูหัวเราะว่า
“ถามจริงเถอะ ถันจะทำแบบนั้นไปเพื่ออะไร ตัวฉันที่เป็นถึงนักบวชของ
เทพธิดา อยากจะมาสวมรอยตัวเองจากโลกคู่ขนานที่เป็นแค่มนุษย์ธรรมดา
ไปทำไมกัน”

“เอ่อ... ก็จริงนะ” ยูถอนหายใจ

“อีกอย่าง ตัวฉันเป็นถึงนักบวชของเทพธิดาด้วยแล้ว ก็ต้องเรียนรู้
ภาษามากมาย เวลาไปเป็นทูตคอยสื่อสารระหว่างมนุษย์กับเทพด้วยนี่นา ~”
ยูจิก่่าวเสริม

ยูสงสัยต่อถึงชื่อของ มอร์แกน เลอ เฟย์ ที่เพย์พูดถึง แล้วก็นึกขึ้นมาได้ว่า เหมือนมาจากวรรณกรรมที่เคยอ่านมาก่อนสักเล่ม ว่าเป็นชื่อของแม่มดผู้ เป็นชนวนเหตุที่ทำให้จักรวรรดิบริเทนของกษัตริย์อาเธอร์ล่มสลาย

“เหมือน โลกทางนี้ตำนานของนางก็ถูกมนุษย์เขียนไว้แบบนี้ สិនะ...” ยูจิถอนหายใจ

ยูแปลกใจ “ตำนานทางนั้นไม่เหมือนกันหรอ...”

“ไอ้ตำนานที่ว่ามอร์แกนเป็นแม่มดนะมีอยู่แล้ว แต่ทางฝั่งนี้นางเป็น อะไรที่มากกว่านั้น และนางก็ไม่ใช่ชนวนเหตุที่ทำให้บริเทนล่มสลายตาม ตำนานด้วย” ยูจิเริ่มอธิบาย

ยูจิได้อธิบายว่า โลกฝั่งของเธอ มอร์แกน เลอ เฟย์ เป็นเทพธิดาที่กำเนิด ขึ้นภายในดินแดนที่เรียกว่า “ผืนทะเลภายในดวงจันทร์” สถานที่ที่เป็น เหมือนกับระบบซูเปอร์คอมพิวเตอร์ของโลก ทำหน้าที่เก็บเกี่ยวข้อมูลความเป็น ไปในอดีตและปัจจุบันของโลก และคำนวณความเป็นไปได้ของ อนาคตที่จะเกิดขึ้นต่อไป โดยมอร์แกนเป็นคั้งร่างอวตารของสิ่งนั้นที่กำเนิด ขึ้นโดยเจตจำนงของสิ่งที่เรียกว่า “ดวงจิตแห่งพิภพ” หรือก็คือจิตสำนึกของ โลกเอง

มอร์แกนมาจุติบนโลกเมื่อหลายหมื่นปีก่อนและไปมีความเกี่ยวข้องกับ ตำนานในอารยธรรมต่างๆ โดยใช้ตัวตนและชื่อต่างๆ มากมาย ในอารย

กรรมกริกนางได้จุดในฐานะเทพธิดาแห่งจันทร์ข้างแรมและศาสตร์แม่มด “เฮคาเต้” ต่อมาในตำนานเคลติก นางก็ได้ไปจุดในฐานะเทพธิดาแห่งความตาย “มอร์ริแกน”

จนกระทั่งมาจบลงที่บริเณด้วยการถือกำเนิดเป็นสามตัวตน ได้แก่ “มอร์กอส” สตรีผู้สูงศักดิ์แห่งออร์คนีซและมารดาของเหล่าอัศวินเลื่องชื่อ ณ จุดนั้น “มอร์แกนหรือมอร์กานา” แม่มดและนักพยากรณ์ที่ถือกำเนิดมา ในฐานะพระเชษฐภคินีของกษัตริย์อาเธอร์ และ “วิเวียน” หรือสตรีแห่งทะเลสาบ มหาภูตแห่งทะเลสาบคอสมเมรี่ ผู้ให้กำเนิดดาบเอ็กซ์คาลิเบอร์

“คือจริง ๆ แล้วเธอไม่จำเป็นต้องรู้เรื่องพวกนั้นไปหรอก... เพราะเรื่องของเธอมันหลังจากนี้ต่างหาก ไซ้ใหม่ละ” ยูจิกกล่าว

ยูจิกรู้ว่าคนที่อยู่ตรงหน้าในตอนนี้ก็คือตัวเขาเองจากอีกโลกหนึ่ง แต่ก็อดสงสัยไม่ได้ว่าทำไมถึงมาให้โอกาสตัวเองอีกโลกหนึ่งที่เป็นแค่มนุษย์ธรรมดา ๆ ไม่ได้มีเหตุจำเป็นอะไรที่ต้องช่วยเหลือ

“ถามว่าทำไมเธอ... จะว่ามีเหตุผลก็มืออยู่แหละ...”

ยูจิกเริ่มอธิบายต่อ “คือ... ด้วยความที่ฉันก็เป็นนักบวชของเทพธิดาที่เกี่ยวข้องกับดวงจันทร์โดยตรง ก็เลยมีสิทธิ์เข้าถึงการรับรู้โลกคู่ขนานได้ ต้องบอกว่า... โคนบังคับให้รับรู้มากกว่า ฉันก็เลยเลือกที่จะคอยเฝ้าดูตัวเอง

แต่ละคนในโลกคู่ขนานว่าพวกเขาเป็นคนแบบไหน พบพานกับ
อะไรบ้าง...”

“แทบทั้งหมดนะ... จบไม่สวยเอาเสียเลย” ยูจิตำสีหน้าเศร้าหมอง

ยูจิได้เห็นความเป็นไปและจุดจบของตัวเองในโลกคู่ขนานมากมาย และ
รวมทั้งผู้ช่วยเช่นกัน พวกเขาแทบทั้งหมดพบกับจุดจบอันน่าเศร้า แม้จะ
ไม่ได้ตายจากไปทุกคนก็ตาม โดยสิ่งที่เธอทำได้มีเพียงเฝ้ามองเท่านั้น ทำให้
เมื่อเธอได้ขึ้นคำอธิบายฐานก่อนตายของยู ฌ ตอนนั้น จึงได้ตอบรับและ
เดินทางข้ามโลกมาที่นี้โลกคู่ขนานแห่งนี้แค่ชั่วคราว เพื่อให้หาความ
ปรารถนาของตัวเองในโลกนี้เป็นจริง แม้ว่าการกระทำนี้จะเป็นการฝ่าฝืน
กฎของโลกและจะทำให้เธอหมดสิทธิ์ที่จะเข้าถึงการรับรู้ความเป็นไปใน
โลกคู่ขนานอื่น ๆ ไปตลอดกาลก็ตาม

ยูแปลกใจ “ทำไมเธอถึงต้องทำงานานนั้น... ใ้กับฉันที่ไม่ได้มีคุณค่า
อะไรเลยล่ะ...”

“ตอบยากจังเลย คำถามนั้นนะ...” ยูจิตอนหายใจ “ก็แค่...ถ้ามีตัวเอง
สักโลกหนึ่งสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไป จนถึงจุดจบที่เป็นแฮปปี้เอนดิ้งได้ล่ะ
ก็... มันน่าดีใจมากเลยไม่หรอ ถ้าเป็นไปได้นะ ฉันก็ทนเห็นตัวเอง
หลากหลายคนไปจบที่เบดเอนดิ้งจนเบื่อแล้วล่ะ !”

ยูประทับใจ “งั้นเธอ เป็นเหตุผลที่คืนะ... แต่ว่า... เธอก็มีความสุขดีไม่ใช่เหรอ ถ้าเป็นแบบนั้นเธอก็ไม่จำเป็นต้องสนใจตัวเองอีกโลกที่ยังไงก็ตายไปแล้วก็ได้นี่—”

“เธอคิดว่าการที่ยังมีชีวิตอยู่และมีอำนาจมากมายสิ้นมือคือความหมายของความสุขจริง ๆ เหรอ....” ยูจิพูดขจัดจังหวะ พร้อมกับแสดงสีหน้าเศร้าอีกครั้ง

ยูตกใจกับสิ่งที่เห็น แต่กลับรู้สึกว่าตัวเองเข้าใจอารมณ์ของยูจิผ่านสีหน้านั้นจึงไม่พูดอะไรต่อ ยูจิบอกว่ายูยังมีเวลาอีกพอสมควรที่จะใช้ชีวิตที่เหลือไม่ใช่หรือ ถึงเวลาแล้วหรือเปล่าที่เขาควรจะบอกความจริงทั้งหมดกับ โยเซน รวมทั้งทีนได้แล้ว อย่างน้อยพวกเขาก็พร้อมรับฟังและเข้าใจยูเสมอ หลังจากนั้นก็ขอให้ใช้ชีวิตให้สนุกเต็มที่ และเดินทาง ไปสู่แฮปปี้เอนด์ดังที่เธอต้องการ ยูขอบคุณยูจิ คนที่เป็นตัวเขาเองจากต่างแดนทำยอมทิ้งอำนาจส่วนหนึ่งของตนเพื่อให้โอกาสเขาได้กลับมาสานต่อสิ่งที่ค้างคาใจ แต่เขาก็เกิดสงสัยอีกอย่างหนึ่งขึ้นมา

“คือไม่รู้ว่าคุณจะตามดีหรือเปล่านะ...” ยูกล่าว “ถ้ายูจิเป็นตัวฉันจากโลกคู่ขนานล่ะก็... ฝั่งเธอก็ต้องมีคนที่ เป็น โย ทีเซน แล้วก็ทีนของเธอเองด้วยใช่ไหม ~”

“อะ... เออ.....” ยูจิทำท่าทางเงินอวย “จะว่ามี... ก็มีนะ อะฮะฮะ...”

ยูจิกุ่นคิด “เด็กคนที่เหมือนคาสีอิโกะ— มะ ๆ ๆ หมายถึงเหมือน
ทินก็มี แล้วก็คนที่เหมือนเซนก็มี แต่ขอไม่พูดถึงละกัน ส่วนคนที่เหมือน โย
ก็...”

“ก็...” ยูกล่าว

ยูจิม “อืม ! มีสิ เป็นน้องชายฝาแฝดที่น่ารักมาก ๆ เลย”

“งั้นหรือ คิจังเลยนะ” ยูจิมเช่นกัน

ยูจียอขากรู้อเรื่องราวทางฝั่งของยูจิบ้าง แต่ยูจิจึงเอนใจว่าถ้าจะฟังห้าม
เล่าให้ใครฟังต่อ อย่างน้อยคนที่พอให้รับรู้เรื่องนี้ต่อได้มีเพียงแค่พวกเขาทั้ง
สี่คนเท่านั้น เพราะเรื่องของโลกฝั่งหนึ่งไม่ควรจะไปปรากฏในโลกอีกฝั่ง
ถ้าเกิดเป็นเช่นนั้นจะเกิดการทับซ้อนของเส้นเวลา ทำให้โลกทางฝั่งของยูจิจึง
เป็นเส้นเวลาที่ค่อนกว่าฝั่งของยูจิกถูกทำลายและหลอมรวมกับโลกฝั่งของเธอ
เพราะยัง ใจหลังจากจบเรื่องราวทุกอย่างพวกเขาทั้งสี่คนก็จะลืมเรื่องเหล่านี้
จนสิ้น เพื่อเป็นการตัดปัญหาที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ยูจิจึงตอบตกลงที่จะทำ
ตามเงื่อนไขนั้น ยูจิสบายใจขึ้นมาจึงเริ่มเล่าและแลกเปลี่ยนเรื่องราวของเธอ
กับยูจนกระทั่งเวลาผ่านไปหนึ่งสัปดาห์ ยูจิจึงพา ยูจิจึงไปส่งที่โลกตามเดิม ยู
บอกว่าเอาไว้เจอกันอีกครั้งที่โลกความจริง ยูจิจึงตอบตกลงก่อนจะมอบดู
กระดาษพร้อมกับเมล็ดพืชบางอย่างให้กับยูจิดมมือไปด้วย

“นี่คือ...” ยูแปลกใจ

“เธอรู้หรือเปล่าว่าการมอบดอกสวิตทิให้กันนะ มันสื่อถึงอะไร...” ยูจิ

ถาม

“เอ๊ะ... นั่นสิ มันมีความหมายอะไรบ้างเหรอ” ยูถาม

ยูจิกล่าว “การขอบคุณ และการบอกลา แทนการขอบคุณช่วงเวลาที่มีความสุขที่เคยมีให้กันและกัน และคำสัญญาที่สักวันจะพบกันอีก... คิดว่าสักวันเธอคงอยากจะปลุกมันแล้วมอบให้กับคนที่เธออยากมอบให้สักวันนะ คงไม่—”

“โอเค ! ขอบคุณนะ” ยูกล่าว

ยูจียิ้มก่อนจะกล่าวทิ้งท้าย “ลูกกวางผู้พลัดพรากได้กลับไปที่บ้านของมัน ได้พบกับครอบครัวและเพื่อนของมัน... ละทิ้งความเจ็บปวดและเปิดใจต่อพวกเขา และได้หลับใหลลงอย่างมีความสุข” ยูจิติดีนี้หนึ่งครั้งและยูก็หลับไป...

...ยูลืมนาทีนั้นขึ้น ในมือมีถุงกระดาษที่ได้รับมาจากพี่ข้าง ๆ มิโยนอนหลับอยู่ ใบหน้าของเขามีคราบน้ำตา พอหัน ไปดูบนพื้นห้องก็เห็นทีนอนอยู่บนฟูกที่นอนข้าง ๆ เติง เซนก็หลับอยู่บนเก้าอี้คอมพิวเตอร์เหมือนกัน ทุกคนรอคอยยูกลับมา ยูลุกขึ้นทำให้โยตื่นขึ้นมา

“อืม...เอ๊ะ ยู ? !”

“อะ หวัดดี โย เป็นไงบ้าง” ยูลูบหัวโยเบา ๆ

“ยู !” โยโผล่เข้ากอดยูด้วยความดีใจ พร้อมกับร้องไห้ “หายไปไหน
มา... ฉันเป็นห่วงนะรู้ไหม...”

“อืม... ขอโทษนะ...” ยูสวมกอดโยเช่นกัน

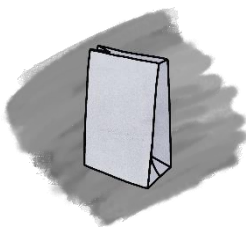
เซนกับทินตื่น “เสียงดังจังเลย— เอ๊ะ ยู ? !”

“ใช่แล้ว ตัวจริงด้วย ไม่ต้องกังวลไป”

“ยินดีต้อนรับกลับบ้านนะ ยู” เซนกล่าวพร้อมกับร้องไห้

“ดีใจที่กลับมาซะ...” ทินร้องไห้เช่นกัน

“กลับมาแล้วครับ ทุกคน ~”

บทที่ ๕ ๕ วันพรุ่งนี้ที่ดีกว่าเดิม

โยคีใจที่ยูยังปลอดภัย ทินกับเซนก็เหมือนกัน ร่างกายของยูก็ได้มีอะไรผิดปกติ ไร้บาดแผลหรือรอยฟกช้ำใด ๆ แต่โยก็สงสัยกับถุงกระดาษที่ ยูถืออยู่ตอนนี้ว่ามันมาจากไหน เขาได้รับมาจากเฟย์หรือเปล่า เห็นดังนั้นจึงคิดว่าคงจะต้องถามเขาตอนนี้เลย

“ยู... เฟย์ทำอะไรกับนายบ้างหรือเปล่า?”

ยูยิ้มออกมา “ไม่เลย ! เขา... ไม่มีสิ เขอคนนั้นนะใจดีมากเลยละ”

“หา ? !” ทุกคนนอกจากยูตกใจสุดขีด

โยเขย่าตัวยูอย่างรุนแรง “ยู ? ! นายโดนเจ้านั่นล้างสมองมาใช้ไหม”

“อา ~ ไม่ได้โดนอะไรทั้งนั้นแหละ หยุดเถอะ !” ยูมึนงง

“ไม่ต้องเลย ! คนที่ไหนจะมาบอกว่าไอ้เจ้านั้นเป็นคนดีนะ !” โยครุ่นคิด “เดี๋ยวนะ... เธอ... เหรอ”

“อะ... อืม...” ยูพยักหน้า

ยูบอกว่าเราเข้าใจผิดกับตัวตนของเฟย์มาตลอด โยไม่เข้าใจว่าทำไม ยูจึงเริ่มเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นตลอดสัปดาห์ระหว่างเขากับเฟย์ แต่ขอให้ทั้งสามไม่ไปเล่าต่อให้ใครฟังอย่างเด็ดขาด เพราะอาจจะส่งผลร้ายอย่างยิ่งในอนาคต ทั้งสามตกลง ยูจึงเริ่มเล่า...

“อย่างนั้นเองหรือ ไอ้เจ้าเฟย์นะ...” โยถอนหายใจ “ไม่คิดเลยว่า ทฤษฎีที่ทินคิดจะเป็นความจริง”

“ฉันเองก็ฟังเหมือนกัน...” ทินเกาหัวของตนเอง

“ตกใจเหมือนกัน... แต่ว่า... เรื่องนั้นเอาไว้ก่อนดีกว่า” เชนมองไปที่ ยู “ดูเหมือนยูมีเรื่องของตัวเองที่อยากจะบอกเหมือนกันใช่ไหมล่ะ ~”

“ใช่แล้วล่ะ” ยูพยักหน้า

ยูคิดว่าหลังจากนี้เขาเตรียมใจที่จะบอกความจริงกับทุกคน โยกับเชนถามว่าเรื่องที่จริง ๆ แล้วยูตั้งใจจะฆ่าตัวตายใช่ไหม ยูสบถว่าเชนเล่าเรื่องนั้นให้โยกับทินฟังแล้วหรือนี่ ยูถอนหายใจแล้วเริ่มอธิบายให้ทุกคนฟัง ความจริงที่เขาปิดบังมาตลอดเกือบปีที่ผ่านมา.....

ก่อนหน้านี้มีช่วงหนึ่งยูกับ โยเริ่มห่างเหินกันเพราะต่างก็มีปัญหากัน แม้จะจำไม่ได้แล้วว่าเกิดจากสาเหตุอะไร แต่ยูจำได้ดีเพราะเป็นเรื่องที่โยทำให้

รู้สึกใจเป็นครั้งแรกในชีวิต ตอนนั้นยู่มักจะมาโรงเรียนก่อนโย และพยายามตีตัวออกห่างอยู่ตลอด เขาแต่หมกมุ่นกับการไปนั่งเหม่อลอยที่สนามเด็กเล่น ไม่ก็ไปอ่านหนังสือที่ห้องสมุด แล้วเขาก็บังเอิญไปพบและสนิทสนมกับผู้ชายคนหนึ่ง เขาได้มาพูดคุยกับยู่อะบ่อยครั้ง เหมือนกับว่าเขาเป็นมาแทนที่โย

จนวันหนึ่งผู้ชายคนนั้นก็ชวนยู่อะไปทำอะไรสนุก ๆ ด้วยกันใหม่ ด้วยความเชื่อใจเพราะคุยกันมานานพอสมควรจึงตอบตกลง แต่สิ่งที่รอเขาที่นั่นก็คือพวกแก๊งนักเลงกลุ่มนั้นที่รอเขาอยู่เช่นกัน และคนที่มาตีสนิทด้วยก็คือหัวหน้าแก๊งซึ่งเล็งเป้าหมายที่ยู่อะตั้งนานแล้ว พอเห็นยู่อะบอญคนเดียวจึงเริ่มลงมือ และแน่นอนว่ายู่อะถูกทำร้ายร่างกายอย่างรุนแรง จากนักเลงทุกคน โดยที่เขาไม่มีกำลังมากพอจะขัดขืนได้

หลังจากผ่านไปนานเท่าไรแล้วก็ไม่รู้ ยู่อะตัดสินใจไปบอกอาจารย์ที่เคยดูแลเรื่องการเรียนของเขา กลับกลายเป็นว่าอาจารย์คนนั้นช่วยเหลือพวกนักเลงมาตั้งแต่แรก เขาจึงถูกพวกนั้นรวมทั้งอาจารย์ทำร้าย พร้อมถ่ายคลิปแบล็กเมลล์เขาไว้เพื่อเป็นหลักฐานไว้ประจานเขาอีกทีถ้าเกิดเขาขัดขืนหรือเอาเรื่องนี้ไปบอกคนอื่น ด้วยความกลัว ความกังวล และไม่มีที่พึ่งใด ๆ ณ เวลานั้น ยู่อะจึงเก็บเรื่องนี้ไว้คนเดียวและเริ่มไข้ยาแก้ปัญหาค้นจิตใจ เขาไข้ยาเกินขนาดติดต่อกันมาอย่างยาวนาน จนกระทั่งวันหนึ่งเขากลับมาจากการทำงานได้ไปพบเข้าพอดี แต่ตอนนั้นอาการของยู่อะอยู่ในขั้นวิกฤตแล้ว เขา

คงจะไม่รอด รู้สึกตัวอีกทีเขาก็มาอยู่ที่โรงพยาบาลแล้ว เชนนั่งอยู่ข้าง ๆ เอาแต่ถามเขาว่าทำแบบนี้ไปทำไม ทำไมเวลาที่มืออะไรทุกข์ใจ ไม่สบายใจ ถึงไม่มาปรึกษาเขา ยุติตอบกลับด้วยใบหน้าเรียบเฉยไร้ซึ่งอารมณ์ นั่นทำให้เซนตระหนักถึงเรื่องที่ผ่านมา จึงพูดไม่ออกนอกจากคร่ำครวญด้วยความสิ้นหวังอย่างที่เขาไม่เคยรู้สึกมาก่อน

หลังจากนั้น ไม่นาน โยกับเซนก็เริ่มทะเลาะกัน และดูจะหนักขึ้นเรื่อย ๆ เวลาผ่านไป ยุคก็แต่หวนรำลึกถึงเรื่องราวต่าง ๆ ในชีวิต แต่ก็ยังหวนนึกถึงเรื่องเลวร้ายที่เคยเผชิญหน้ามาตลอดมา เขายังมีเรื่องอยากจะบอกกับทุกคน และก็ยังอยากจะอยู่กับโย เชน รวมทั้งทินให้มากกว่านี้ด้วย แต่สุดท้ายก็ไม่มีทางเป็นจริง แล้วเวลาก็ผ่านไปวันแล้ว วันเล่า ไม่มีวันไหนที่รู้สึกว่าจะมีหวังที่จะได้กลับไปอยู่ร่วมกับทุกคนที่เขารักอีกครึ่ง และท้ายที่สุดก็ได้ตายจากไป...

“เรื่องทั้งหมดก็ประมาณนี้ละนะ ~” ยุคกล่าว

“.....” ไม่มีการตอบกลับใด ๆ ทุกคนนิ่งเงียบเอาแต่ก้มหน้าลง

ยุคค่อยๆ ลุกขึ้นจากเตียง “ทุกคน อย่าทำหน้าที่แบบนั้นสิ... แต่ก็เข้าใจดีพอเดาให้ฟังแล้วจะ—”

โยลูกขึ้นและโศเข้ากอดชู “ยู... ฉันขอโทษ...” โยค่อย ๆ ร้องไห้ ออกมา “ฉันขอโทษ ! ถ้าวันนั้นไม่เกิดเรื่องล่ะก็ ยูคงไม่เป็นแบบนี้ เป็น เพราะฉัน... ฉันขอโทษ...”

โยค่อย ๆ ลูบหัวโยเบา ๆ “ไม่เป็นไรนะ โย ไม่เป็นไรเลย ~” ยูยิ้มก่อน จะน้ำตาจะไหล “ฉันเองก็ต้องขอโทษโยกับทุกคนเหมือนกัน... ทำให้ทุกคนลำบากมาถึงขนาดนี้... ขอโทษครับ...”

เซนเห็นแบบนี้จึงลุกขึ้นมาอดน้องชายทั้งสอง “พูดอะไรกันนะ... คนที่ควรจะพูดขอโทษนะ... ควรเป็นพี่มากกว่านะ...” เซนร้องไห้ “เป็นเพราะพี่... ถ้าพี่ทำหน้าที่ของพี่ให้ดีกว่านี้ก็คง...”

สองฝาแฝดลูบหลังของเซนเบา ๆ “ไม่เป็นไรครับ พี่ทำเต็มที่แล้ว อย่าโทษตัวเองเลยนะ”

ทินที่ขึ้นมองสามพี่น้องกอดกันก็รู้สึกดีใจและสบายใจที่พวกเขา กลับมารักกันเหมือนแต่ก่อน “ยู พี่เซน ผมขอขยับตัวหน่อยได้ไหม” โยค่อย ๆ ขยับตัวออกจากอ้อมกอดของพี่ ๆ ของเขา และเดินตรงมาหาทินและโอบกอดเขา

“เอ๊ะ...” ทินตกใจ “ขอบคุณหลาย ๆ เรื่องที่ผ่านมามากอดนะทิน ถ้าไม่มีมินาย ฉันคงไม่มีทางกลับมาเป็นตัวเองแบบตอนนี้ก็ได้ ขอบคุณจริง ๆ” โยยิ้ม

“ค... คือ.... ฉันก็ไม่ได้ทำอะไรมาเลย... แต่ก็... ขอขอบคุณเหมือนกัน”
ทินเงินจนหน้าแดงก่อนจะยิ้มอย่างดีใจ ท่ามกลางสายตาของเซนกับยูที่
มองดูพวกเขาอย่างสุขใจ โดยหาฐูไม่ว่า ณ มุมมืดของห้องนั้นเพี้ยได้แอบ
มองดูพวกเขาอย่างไม่ละสายตา

“(เฮ้อ~ จบไปอีกคดีแล้วสินะ)” เพี้ยคิดในใจ “(หลังจากนี่ก็เรื่องของ
พวกเขาแล้วล่ะ)”

...เวลาผ่านไป หนึ่งวัน หนึ่งสัปดาห์ หนึ่งเดือน ลิบเดือน จนเข้าสู่ช่วง
เดือนเมษายน อีกไม่นานเวลาของยูก็จะหมดลง แต่เวลาที่ผ่านมามีโย เซน
และทินก็ได้ดูแลและมอบความสุขให้กับยูมาตลอด เซนเก็บเงินซ่อมแซม
บ้านจนเขาสามารถให้ลุงกับป้าได้มาอาศัยอยู่ร่วมกันได้อีกไม่ช้า ทินกับโยก็
เริ่มมีความสัมพันธ์ระหว่างกันมากขึ้น ซึ่งทั้งสองก็คอยคิดหาสถานที่ที่จะ
พายุได้ไปเที่ยวและสร้างช่วงเวลาแห่งความทรงจำของพวกเขาไว้ให้มาก
ที่สุด แม้จะขววันสงกรานต์ไปเพราะยูไม่ชอบก็ตาม แต่ก็ได้มานั่งเล่น
เกมส์ที่บ้านของโยกับยูแทน

แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม้อาจมองข้ามความจริงได้ว่าอีกไม่นานยูก็ต้องจากไป
โยลองมาคิดเรื่องเพี้ยว่าถ้าลองต่อรองเพิ่มเวลาให้กับยูจะเป็นไปได้ไหม ไม่
ว่าจะจะแลกด้วยอะไรก็ตาม ในเช้าวันนั้นหลังจากที่ทุกคนออกไปซื้อของ
ด้วยกัน โยขออยู่ที่บ้านคนเดียว เขาทำใจสักพักก่อนจะลุกขึ้นจากเตียงนอน
ของตน

“เพ็ชร์!” โยมองไปที่มุมมืดของห้องนอน “มีเรื่องจะคุยด้วยนะ...”
ทันใดนั้นก็มีเงาของคนค่อยๆ ออกมาจากมุมมืดนั้น ก่อนที่เงานั้นจะค่อย
ปรากฏรูปร่างของคนที่มีหน้าตาเหมือนกับยูที่เขาเรียกหาอยู่ขึ้นมา

“เฮ้อ ~ รู้ชื่อจริงกันอยู่แล้วก็เรียกชื่อนั้นก็ได้” เพ็ชร์ถอนหายใจ “หึ ๆ ๆ
มีเรื่องลำบากใจอยู่สินะ นายนะ”

โยสูดลมหายใจเข้าก่อนจะค่อย ๆ พูดสิ่งที่คิดออกมา “คือ ยูจิ...
สินะ... ฉันอยากถามเรื่องหนึ่ง คือ... ฉันอยากจะถามเธอว่า ถ้าฉันอยากขอ
ต่อเวลาให้ยูมีชีวิตต่อไปอีกสักหน่อยจะได้ไหม จะแลกอะไรก็ได้ ฉันพร้อม
ที่จะ—”

“เลิกฝันอะไรแบบนั้นเสียเถอะ!” ยูจิกล่าวัดขึ้นมา “เธอลืมอะไรไป
หรือเปล่า โย สิ่งที่เป็นอยู่ทุกวันนี้มันก็คือการซื้อเวลาอยู่แล้ว ยูน่าจะอธิบาย
เรื่องที่ผมคุยกับเขาก่อนหน้านี้แล้วนี่ว่าการชุบชีวิตยูขึ้นมามันก็คือการก้าว
ก้าวการดำเนินเวลาของโลกของฝั่งเธอมากเลยนะ... เอาจริง ๆ แค่เธอมาคุย
กับฉันที่เป็นคนทีมาจากโลกคู่ขนานก็มีปัญหาใหญ่แล้ว เธอควรจะ
ตระหนักเอาไว้ซะ เพราะปัญหามันไม่ได้อยู่ที่ตัวฉันหรือโลกฝั่งของตนเอง
แต่คือโลกฝั่งของเธอต่างหาก”

ยูจิกล่าวเพิ่มอีก “อีกอย่าง... เธอคิดว่า... ยูต้องการที่จะอยู่ต่อไป
เธอ... เด็กคนนั้นนะเจออะไรมามากกว่าที่เธอจะเข้าใจ สังคมมนุษย์ได้ทำ
ร้ายเขามากเกินพอแล้วล่ะ เธอควรจะเป็นคนที่เข้าใจจุดนั้นมากกว่าทุกคน

เลขไม่ใช่หรือไง... เธอนะ จำสิ่งที่ฉันพูดในวันที่ฉันไปช่วยพวกเธอที่โรงเรียนในวันนั้นได้หรือเปล่า...”

“เอ๊ะ...” โยค่อย ๆ หวนคิดกลับไป ณ วันนั้น “{บางที...สิ่งที่นายกำลังทำอยู่...มันสายไปแล้ว} งั้นหรือ...”

ยูจียัม “อา ~ ยังจำได้สินะ ใช่แล้ว นั่นแหละคือความจริงที่เธอต้องยอมรับ ทุกอย่างที่ผ่านมา มันสายไปแล้ว ทั้งเธอ ยูเซน รวมทั้งทีนด้วย การกระทำของพวกเธอที่ผ่านมา มันสายไปแล้ว การต่อเวลาก็แค่การแก้ตัวของพวกเธอทั้งสิ้นเพียงเท่านั้น เข้าใจไหมระหว่างคำว่า ‘แก้ไข’ กับ ‘แก้ตัว’ นะ เธอควรจะปล่อยวางกับทุกอย่างได้แล้ว แล้วบางที... ยูอาจจะต้องการแบบนี้ด้วยก็ได้”

“....” โยนิ่งเงียบ

ยูจิตอนหายใจ “คงพอจะคิดได้บ้างแล้วสินะ—”

“ไม่เข้าใจหรอก ฉันไม่เข้าใจอะไรทั้งนั้น” โยกล่าวจัดยูจิไป

“หา ? !” ยูจิแปลกใจ “พูดไปขนาดนี้แล้วก็ยังหัวแข็งต่อไปอีก—”

“แต่ว่า... ความจริงนั้นนะ ฉันคงปฏิเสธไม่ได้... ขอขอบคุณนะ” โยยิ้มด้วยใบหน้าที่เศร้า

“.....” ยูจิ้องมองไปที่โยโดยไม่พูดอะไรนอกจากข้มเยาะเขาเล็กน้อย ก่อนที่เธอจะหันหลังกลับแล้วร่างกายของเธอค่อย ๆ เลื่อนหายไป ในมุมมืดนั้น ก่อนจะหันกลับมาโยอีกครั้งพร้อมกับรอยยิ้มที่สบายใจ “ขอให้พวกเธอนำทางเด็กคนนั้นไปสู่บับนปลายแห่งจุดจบที่สมควร...” แล้วเธอก็หายตัวไป

“.....” โยสูดลมหายใจก่อนจะถอนหายใจสุดแรง “อา... จะทำให้ได้...”

ทุกอย่างในห้องนอนกลับสู่ความเงียบงัน โยยังคงยืนอยู่ที่มุมมืดของห้องอยู่อย่างนั้น เขาเอาแต่คิดถึงเรื่องของยู สิ่งที่ยูจิกล่าวามานั้นมันคือความจริง ยูไม่มีโอกาสเพิ่ม มันจบลงไปตั้งแต่ตอนนั้น แต่พอเขาคิดดูอีกด้าน แทนที่เขาจะมารังชีวิตยูให้ดำเนินต่อไปซึ่งเป็นการบังคับให้เขาอยู่ต่อทั้ง ๆ ที่จริง ๆ เขาคือคนที่สมควรจะตายไปแล้ว ควรจะไปสู่ภพภูมิที่สมควรจะไปด้วยซ้ำ การได้โอกาสที่มีชีวิตอีกครั้งในเวลาหนึ่งปีนั้นก็ถือว่าเป็นพรของพระเจ้าที่ควรจะภูมิใจเสียด้วยซ้ำ เพราะแบบนั้นเวลาที่เหลืออีกไม่มากนักเขาต้องทำให้เต็มที่ นี่จะเป็นช่วงสุดท้ายที่เขาจะทำให้ยูมีความสุขที่สุด

ตกตอนเย็น ทั้งสามพี่น้องและทีนได้นั่งกินข้าวเย็นร่วมกัน ไม่มีอีกแล้วบรรยากาศที่อึดอัดไปด้วยความทุกข์และความกังวล ณ เวลานี้ทุกคนต่างพูดคุยกัน หัวเราะร่วมกันอย่างสนุกสนาน ไม่มีอีกแล้วความเจ็บปวดและความเศร้าโศก ไม่มีอีกแล้วความเข้าใจผิดและคำโกหกเพื่อให้ทุกคนสบาย

ใจเวลานี้ทุกคนได้ใช้ชีวิตร่วมกันอย่างมีความสุข ก่อนจะแยกย้ายกันเก็บข้าวเก็บของกลับสู่สภาพเดิม ทินขอตัวกลับบ้านก่อน เชนเข้าห้องตัวเองเพื่อนอนพักผ่อนจากการทำงานอย่างหนักมาหลายวัน ส่วนสองฝาแฝดแยกย้ายกันไปอาบน้ำก่อนจะกลับไปห้องนอนของพวกเขา

เมื่อถึงช่วงกลางดึกคืนนั้น ยูคุยกับโยถึงเหตุการณ์ในวันนั้น วันที่พวกเขาทั้งสองทะเลาะกันและห่างเหินกันไป โยที่ยังคงเป็นตัวเขาเองและใช้ชีวิตอย่างเต็มที่ กับยูที่เจอกับความอับยศและความเจ็บปวดที่ไม่อาจพูดออกมาได้ เขาแค่อยากจะบอกความรู้สึกที่อัดอั้นมาตลอดในตอนนั้นให้กับโยฟัง

“ฉันท่ะ... อิจฉาโยมากเลยล่ะ ~” ยูกล่าวพร้อมกับหัวเราะเบา ๆ “แล้วก็... เกลียดมาก ๆ เกลียดที่สุดเลยล่ะ...”

“อา ~ พอเข้าใจได้อยู่แน่แหละ...” โยถอนหายใจ “แล้ว... เหตุผลล่ะ?”

“ก็... โยไม่เคยหันกลับมาช่วยฉัน ไม่เคยถามไถ่เลยว่าไปเจออะไรมาบ้าง อีกอย่าง... โยนะ ไม่รักษาสัญญาที่ให้ไว้กับฉันด้วย ประมาธนั่นแหละ...” ยูก้มหน้าลง “แต่ว่า...”

“เอ๊ะ...” โยตกใจ

ยูหันกลับมาหาโย ก่อนจะยื่นมือไปกุมไบหน้าของโยเบา ๆ “แต่ก็ยังรักโยเสมอ... ฉันท่ะ ทำใจเกลียดโยไม่ลงหรอก ไม่ว่าจะพยายามแค่ไหนก็

ตาม คนคนเดียวที่ไม่ว่าเมื่อไรก็พึ่งพาได้ไม่ว่าเวลาไหนก็ทำให้ฉันสบายใจ และยิ้มได้ไม่ว่าจะเกิดอะไรก็จะปกป้องฉันให้ได้ ถึงตอนนั้นจะทำได้สักอย่าง แต่สิ่งที่เคยเป็นมาตลอดก่อนเหตุการณ์นั้น ถึงตอนนี้... โยยังทำในสิ่งที่ฉันคาดหวังเอาไว้อยู่เสมอ ขอคุณนะ ขอคุณสำหรับทุกอย่าง ขอคุณที่เราได้เป็นฝาแฝดกัน... รักโยที่สุดเลย!”

โยร้องไห้ก่อนจะยื่นมือไปกุมใบหน้าที่ของยูเช่นกัน “ขอคุณนะ... ขอคุณจริง ๆ แต่ว่าไม่ต้องให้อภัยฉันก็ได้ ขอแค่ให้ฉันทำในสิ่งที่ยูกำลังคาดหวังจากฉันต่อไป จะปกป้อง จะเป็นที่พึ่ง แล้วก็... จะทำให้ยูมีความสุขให้ได้ แม้ว่าอาจจะหายไปแล้วก็ตาม... จะทำให้สำเร็จให้ได้ ขอให้วางใจฉันได้เลยนะ!” ทั้งสองมองหน้าและยิ้มให้กัน

“แหม ๆ ๆ ๆ น่ารักกันจังเลยนะพวกเธอเนี่ย ~” ยูจิปรากฏตัวมาจากด้านหลังของยูแบบไม่ได้ตั้งใจ

“หา ?!” สองฝาแฝดตกใจสุดขีด

ยูจิแปลกใจ “อะไรละนั่น... หน้านั่นนะ ยังไม่ชินกันอีกหรือไงกัน”

“อยู่ดี ๆ ก็โผล่มาจากข้างหลังยู ใครจะไม่ตกใจละ ชัยบ้า !” โยโวยวาย “แล้ว... มีอะไรละถึงมาหาพวกเรา...”

“หึ ๆ ๆ ก็นะ... พอเห็นพวกเธอเป็นแบบนี้ก็หน้าดีใจก็แก่นั้นแหละ... ทำให้นึกถึงตัวเองแต่ก่อนเลยนะ ~” ยูจิกล่าว

“นี่ถึงตัวเองกับโยทางฝั่งนั้นนะเหรอ” ยูถาม

ยูจิน “อะ... มะ ๆ ๆ ไม่ใช่สักหน่อย เธอจะคิดไปไกลแล้ว !”

“จะว่าไป... ตัวฉันฝั่งของเธอเนี่ย... เป็นคนประมาณไหนล่ะ” โยถาม

“หึ !” ยูยิ้มเยาะ “จะเป็นแบบไหนก็ช่าง แต่เขาเป็นน้องชายฝาแฝดที่
ดีกว่านายแน่นอนล่ะ !”

“หา ? ! หาเรื่องกันหรือยัยนี้ !” โยโมโหและจะเข้าไปหาเรื่องยูจิน แต่ยู
ได้ห้ามเอาไว้ “โย ใจเย็น ๆ สิ”

“เห็นไหมล่ะ แต่อารมณ์ยังควบคุมไม่ได้เลย... ช่างเถอะ จะยังงี้ก็ได้
~” ยูจินหันหน้าหนี

“แล้ว... ยูจิน... เธออยากจะกลับไปหาเขาเหมือนกันใช่ไหมล่ะ” ยูถาม
พร้อมกับเดินเข้าไปหายูจิน

“อะ... อะไรล่ะ มันไม่เกี่ยวอะไรกับเธอสักหน่อย นั่นมันเรื่องของฉัน
นะ...” ยูจินยืนอวยแบบที่สองฝาแฝดไม่เคยเห็นมาก่อน ก่อนจะหันหน้าหนี
ไป “แต่ก็นะ...”

“มีอะไรเหรอ ?” ยูสงสัย

ยูจียัม “พวกเรอน่ะ... ทำได้ดีมากเลย ! การเดินทางของจันที่มานี่นี้เสียเวลาเป็นปีเพื่อให้โอกาสพวกเรอนั้นมีความหมาย และดูเหมือนตอนจบคงจะจบแบบแฮปปี้เอนดิ้งอย่างที่จันอยากจะเห็นจริง ๆ”

“ดีใจด้วยความพยายามตลอดหนึ่งปีนี้ของพวกเธอ ดีใจจริง ๆ จันประทับใจมากเลยล่ะ ~” ยูจียัมก็กลับมาด้วยรอยยิ้มที่มีชีวิตชีวา “หลังจากนี้ขอให้โชคคินะ เสาร์ก็ยู... ของที่จันเคยให้ไว้... อย่าลืมเสียล่ะ !” แล้วเธอก็ค่อย ๆ หายไป

ทั้งสองยืนอยู่ที่ระเบียงห้องนอน จ้องมองไปที่ดวงจันทร์ที่ส่องสว่างสวยงามพร้อมกับดวงดาวมากมายบนท้องฟ้า ทิวทัศน์ที่สวยงามและน่าคิดถึง สำหรับโย เขามีเวลาที่จะได้มองทิวทัศน์นี้ต่อไป แต่กับยูแล้วเหลือเวลาอีกไม่นานที่เขาจะได้มองไปที่ทิวทัศน์นี้ แม้เวลาใกล้จะหมดลง แต่สำหรับพวกเขา มันล้ำค่ามาก ๆ และอยากให้มันดำเนินต่อไป ยูนึกย้อนถึงคำพูดของยูจียัมที่เธอบอกไว้ก่อนจะหายตัวไปก่อนหน้านี้

“นี่ โย” ยูสะกิดเรียกโยพร้อมกับหิบบะไบบางอย่างจากกระเป๋าทางเกงออกมา “จันอยากปลูกดอกไม้ทิ้งไว้... สำหรับความสัมพันธ์ของพวกเรานะ”

“เอ๊ะ... อะไรวะ...” โยตกใจกับสิ่งที่ยูหิบบอกออกมา

“เมล็ดดอกสวิตพีนะ ยูจึเขาให้เอาไว้ก่อนหน้า” ยูยื่นถุงกระดาษที่มี
เมล็ดดอกสวิตพีให้กับโย

โยนึกย้อนกลับไป “สวิตพี... นั่นมันดอกไม้ที่... จันวางไว้ที่แจกัน
ดอกไม้ข้างหน้าต่างห้องผู้ป่วย ตอนที่นายอยู่โรงพยาบาลตอนนั้นนี่นา...
แต่ก็... ชัยนั่นคงจะแอบดูพวกเรามาตั้งนานแล้ว ก็เลยเลือกดอกนี่มาให้ล่ะ
แล้ว... ทำไมถึงอยากจะปลูกมันขึ้นมาล่ะ?”

“ฉันอยากให้ดอกไม้นี้เป็นตัวแทนความสัมพันธ์ของเรา ความทรงจำ
ของเรา และอยากให้มันเป็นตัวแทนของเรื่องราวที่ผ่านมา... ว่ามันมี
ความหมายมากแค่ไหน... ประมาณนี้นะ” ยูกล่าว

“.....” โยครุ่นคิด “อืม! ได้เลย”

“เอ๊ะ... จริงหรือ” ยูกล่าว “ขอบคุณนะ...”

“ไม่เป็นไรเลย ~” โยกล่าว

โยตอบตกลงและสัญญาว่าพรุ่งนี้พวกเขาจะนำเมล็ดดอกสวิตพีนี้ไปปลูก
ตามที่ยูขอ เปรียบดังของขวัญชิ้นแรกก่อนจะถึงวันเกิดของพวกเขาใน
อนาคตข้างหน้า และเป็นสิ่งที่ระลึกให้กับโยว่าครั้งหนึ่งเขาเคยมีพี่ชายฝา
แฝดที่รักและห่วงโย คอยยื่นเคียงข้างเขาตลอดและมองดูท้องฟ้า ทั้งยาม
สนทนา และยามรุ่งสางด้วยกันจนถึงวันสุดท้ายของชีวิต...

ยูจิกลับมาที่มิดิของเธออีกครั้ง และยังคงเฝ้ามองฝาแฝดทั้งสองกำลัง
พูดคุยกันอย่างมีความสุข ผ่านภาพที่ลอยอยู่บนอากาศเปรียบเสมือน
จอโทรทัศน์ที่ทำจากเศษกระจก เธอยิ้มอย่างสบายใจ

“เป็นแบบนี้ก็ดีแล้วล่ะนะ ~”

ยูจิบีบดอกสวิตพีดอกหนึ่งชิ้นขึ้นมาจากแจกันบนโต๊ะน้ำชาและจ้อง
มองดอกไม้ดอกนั้นอย่างเศร้าสร้อยอีกครั้ง

“จบแบบแฮปปี้เอนด์... อย่างนั้นหรือ...”

“สำหรับเขา... ก็คงเป็นอย่างนั้นนั่นแหละ... ทำไมกันนะ... เราต้องมา
นึกเสียใจให้กับเจ้าตัวเสียเองล่ะ.....”

บทที่ ๑๐ งานเลี้ยงวันเกิดครั้งสุดท้าย...

และแล้ววันเวลาก็ผ่านไป จนมาถึงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม วันที่ควรจะ
เป็นวันสุดท้ายของการกินชีพของยู แต่เพราะยูจึงเพิ่มเวลาให้จึงทำให้ยูมีเวลา
เพิ่มอีกหนึ่งวัน เหตุเพราะวันนี้เป็นวันเกิดของโยและยูด้วยนั่นเอง เนื่องจาก
ครั้งก่อนที่ยูกลับมาอย่างกะทันหัน งานเลี้ยงวันเกิดจึงจัดไปแบบลวกๆ
ไม่ได้มีอะไรมาก และมีเพียงสามพี่น้องที่ร่วมฉลองด้วยกัน แต่คราวนี้ทุก
คนตั้งใจจะจัดงานเลี้ยงวันเกิดของทั้งสองให้ดีที่สุด

ครั้งนี้ ด้วยความช่วยเหลือของทินที่มาร่วมงานด้วย จึงทำให้งานเลี้ยงดู
ครึกครื้นมากขึ้น มีการเชิญชวนทั้งเพื่อนให้ห้องเรียนที่สนิทกับพวกเขา พ่อ
แม่พี่สาวของทิน และลูกกับป้าของสามพี่น้องได้มาร่วมงานเลี้ยงนี้ แม่ในใจ
ของทั้งสาม โย ทิน และเซน จะรู้ว่าในวันถัดไปยูก็จะไม่อยู่อีกต่อไปก็ตาม

แต่ทุกคนที่มาที่นี่ ณ เวลานั้นก็เพื่อเฉลิมฉลองให้กับฝาแฝดคู่นี้ให้พวกเขา
มีความสุข ทุกคนต่างอวยพรให้กับทั้งสองและมอบของขวัญที่ระลึกให้กับ

พวกเขาเป็นสิ่งที่จะเยียวยาความรู้สึกที่บอบช้ำจากเรื่องราวร้ายๆ ก่อนหน้านี้
ตลอดมา

“สุขสันต์วันเกิดอยู่กับโยนะ ~” ทุกคนที่มาร่วมงานเลี้ยงกล่าวยินดีกับ
ฝาแฝดทั้งสอง

“ขอบคุณครับทุกคน !” ยูกับโยตอบกลับด้วยรอยยิ้ม

ทินนำเค้กมาวางที่โต๊ะจัดเลี้ยง “นี่เค้กจากร้านดังในเมืองเลย หวังว่า
จะชอบกันนะ”

“โอ้โฮ ! น่ากินมากเลย” ยูจ้องมองเค้กก้อนนั้นด้วยความดีใจจนโย
ต้องขยับมือเขาเอาไว้ก่อน

“สุดยอดเลยแฮะเรื่องของหวานเนี่ย ยู~” ทินหัวเราะพร้อมกับลูบหัวยู
เบาๆ ในขณะที่โยนั้นเริ่มรู้สึกไม่ชอบใจการกระทำของทินเท่าไรนักจนทิน
กับยูเริ่มสังเกตเห็น ทินจึงถาม “โย เป็นอะไรหรือเปล่า ทำหน้าตาไม่
พอใจ...”

“อะ... อ้อ เปล่าหรอก แค่... คือ... แบบว่านะ...” โยลนลาน “เอ่อ...
คือ....”

ทินเดินมาขึ้นตรงหน้าของโย “โย... เป็นอะไร ใจเย็น ๆ สิ”

“อึก... ทิน... โทษทีนะ” โยที่ไม่คิดอะไรจึงค่อย ๆ ยื่นใบหน้าเข้าไปใกล้ใบหน้าของทินช้า ๆ ทั้งสองมองตากันและกันแม้ว่าทินจะไม่เข้าใจว่าโยคิดจะทำอะไร โยกล่าวขึ้น “ฉันลืมให้คำตอบของฉันมาตั้งแต่วันที่เราไปสวนสาธารณะครั้งนั้น...วันนี้ฉันขอตอบเลย...” โยกุมมือทั้งสองข้างของทินเอาไว้แน่น “ทิน ฉันชอบนายนะ เรามาคบกันเถอะ !”

“เอ๊ะ... เอ ? !” ทินเงินอายจนทำตัวไม่ถูก

“ตายจริง” ทั้งพ่อแม่และพี่สาวของทินต่างตกใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ก่อนจะปรบมือยินดี “ดีใจด้วยนะทิน สมการรอดอยู่แล้วสินะ”

“คะ ๆ ๆ ๆ เดี่ยวสิ พ่อกับแม่ก็... พี่ก็ด้วย...” ทินเงินหนักกว่าเดิมก่อนจะหันหน้ากลับไปมองที่โย ในขณะที่อยู่ถอยออกห่างจากทั้งสองเพื่อไม่ให้ตัวเองไปขัดบรยากาศ ทินที่เห็นแบบนี้ก็คิดว่าถึงเวลาของตัวเองแล้วที่ต้องพูดออกไปเหมือนกัน “อืม ! ฉันเองก็เหมือนกัน”

ทันใดนั้นเสียงประตูจะดังขึ้น และเขาก็เดินเข้ามาให้ห้องจัดงานเลี้ยงนั้นอย่างเร่งรีบ “ขอโทษครับ! ดันมาสายซะได้...เอ๊ะ มีอะไรกันหรือเปล่า...” เขามองไปที่พบกับบรรยากาศที่ดูมีชีวิตชีวาอย่างที่คิดไว้ พร้อมกับโย ทิน และผู้ที่กำลังสวมกอดกัน

“พี่เขนกละบมาแล้ว !” ยูโอบมือทักทาย ก่อนจะเดินเข้าไปเขนด้วย
ใบหน้าสดใส “พอดีว่าเมื่อกี้... โยกับทินเขาสารภาพรักกันนะ ทุกคนเลย
ร่วมยินดีกัน อะฮะฮะ”

“อะ... อ้อ ! คำสัญญาตอนนั้นสินะ... ยินดีด้วยนะทั้งคู่ ขอให้ลงเอย
กันด้วยดี” เขนเดินเข้าตบไหล่โยกับทินเบาๆ “โยก็อย่าให้ทินเขาต้องลำบาก
ใจนะ โอเคไหม ?”

“อา ! เข้าใจดี ไม่ทำเด็ดขาด” โยพยักหน้า

“หลังจากนี้ก็ขอรบกวนด้วยนะฮะ พี่เขน” ทินกล่าว

“พูดอะไรนะ ทางนี้รบกวนทินมาตั้งเยอะ พวกเราควรจะเป็นคนพูด
ประโยชน์มากกว่า เนอะ !” เขนหันไปมองน้องชายทั้งสองคน พวกเขา
พยักหน้าเห็นด้วย “แต่... อพี่ขอเข้าเรื่องงานเลี้ยงวันนี้ก่อนแล้วกันนะ” เขน
นำถุงที่ถือมาด้วยมาวางที่โต๊ะจัดเลี้ยง ภายในถุงมีกล่องของขวัญสองกล่อง
ก่อนที่เขาจะมอบมันให้กับสองฝาแฝด

“นี่คือ...” ยูกับโยแปลกใจ

“ลองเปิดดูสิ” เขนกล่าว

เมื่อแกะกล่องของขวัญออก พวกเขา ก็พบกับตุ๊กตา แต่ละตัวนั้นมีหน้าตา
คล้ายกับพวกเขา มาก ๆ พร้อมกับจดหมายอวยพรวันเกิด และรูปภาพที่

ระลึกที่เซนคอยถ่ายเก็บไว้มาตลอด นี่คือของขวัญวันเกิดของเซนที่มอบให้กับพวกเขา ของขวัญที่สวยงามและล้ำค่าที่สุดในชีวิต

“ชอบไหม... พี่ขอให้เพื่อนสนิทพี่ที่ทำงานร้านทำตุ๊กตาเขาทำให้นะ...” เซนถาม

“.....” สองฝาแฝดมองหน้ากัน ก่อนจะยิ้มและหันกลับมาหาพี่ชาย คนโตของพวกเขาด้วยความประทับใจ “เป็นของขวัญที่ดีที่สุดเลย ชอบคุณครับพี่เซน !” พวกเขาจะไปสวมกอดเซนด้วยความดีใจ เซนที่เห็นแบบนี้จึงดีใจมากถึงกับร้องไห้ออกมาและสวมกอดน้อง ๆ ของเขากลับไป บัดนี้ความฝันและความปรารถนาของเขากลายเป็นจริงแล้ว น้อง ๆ ของเขามีความสุขอย่างที่เขาคิดใจไว้จริง ๆ

“แต่ว่า... ถึงยูจะได้ไป แต่พุงนี้...” โยกล่าวอย่างเศร้าใจ

“นั่นสินะ...” เซนทำหน้าที่เศร้าเช่นกัน

“อืม... แต่ว่าไม่เป็นไรหรอก !” ยูกล่าวพร้อมรอยยิ้ม “ตอนนี้ หัวใจดวงนี้ของฉัน... มันถูกเติมเต็มแล้ว ถึงจะไม่มีวันได้ของขวัญชิ้นนี้ไปด้วยหลังจากพุงนี้ แต่ว่า... มันจะอยู่ใจของฉันไปชั่ววันรันด์ ฉันสัญญา”

“จู้นเธอ อย่างนั้นพี่ก็ไม่ต้องกังวลอะไรอีกแล้ว...ขอบคุณนะยู” เซนสวมกอดยูอย่างสุขใจ

หลังจากนั้นทุกคนต่างก็เฉลิมฉลองร่วมกันในงายเลี้ยงวันเกิดครั้งนี้ พวกเขาต่างยินดีกับเหตุการณ์ในวันนี้ ได้พูดคุยกัน เล่นด้วยกัน ปรึบความเข้าใจ ของกันและกัน จนเข้าสู่ช่วงดึกทุกคนต่างช่วยเก็บข้าวของให้ห้องกลับสู่ สภาพเดิมก่อนจะแยกย้ายกันกลับบ้าน โดยก่อนจะกลับทุกคนได้มากล่าวคำ อลาขุเอาไว้ เพราะพรุ่งนี้เป็นต้นไป จะไม่มีเขาอีกแล้ว ยูขอบคุณทุกคนและ โบกมือลาด้วยรอยยิ้ม ทินสัญญาว่าพรุ่งนี้จะมาหาพวกเขาเช่นเดิม ส่วนลุง กับป้าขอตัวกลับบ้านเก่าก่อนเพื่อจัดการธุระทางบ้าน ก่อนจะเข้ามา สวมกอดหลานชายของพวกเขา ก่อนจะออกเดินทางกลับบ้าน เหลือเพียง สามพี่น้องเท่านั้นที่ยังอยู่ที่นี้ พวกเขามุ่งหน้าไปที่ห้องนอนของสองฝาแฝด ต่างนั่งมองท้องฟ้ายามค่ำคืนด้วยกัน

“แหม ๆ ทำหน้าตาอมทุกข์ไม่สมกับคนที่พึ่งได้ฉลองวันเกิดกันเลย นะครับเนี่ย ~” เสียงของคนคนหนึ่งดังขึ้นจากด้านหลังของพวกเขา ทั้งสาม หันกลับไปก็พบกับเฟย์ไม่สิ... ยูจิต่างหาก

“ยูจิ มายินดีกับพวกเราหรือ ?” ยูโบกมือทักทาย

“ช่วยเลิกทำตัวลึกลับเหมือนไม่มีอะไรจะได้ไหมคะ ถึงจะเป็นตัวนั้น ของโลกฝั่งนี้ก็เถอะ เห็นแล้วก็เหนื่อยใจแทนคนอื่นเลย...” ยูจิกถอนหายใจ

“ยัยคนที่จริง ๆ เป็นผู้หญิง แล้วมาเนียนเป็นตัวเองอีกคนจากต่างโลก ที่เป็นผู้ชาย แถมใช้สำเนียงกับสรรพนามแบบผู้ชายมาใช้คุยกับคนอื่นนะมี สิทธิพูดหรือ” โยทำหน้าตาอ้อเลี่ยน

“हनวกหุ่ะ ! จันจะทำยังงั้มนักี่เรื่งของจันคะ !” ยูจิโวววย ”ว่า
แล้ว... เทียบกับเขา เธอนี้มันไม่ได้เรื่องเลยจริง ๆ ให้ตายสิ”

“เขา... เธอหมายถึง โยที่อยู่ฝั่งนั้นนะหรือ” ยูถาม แต่ยูจิไม่ตอบอะไร
นอกจากหลบหน้าหนี

ยูจิปรบมือหนึ่งครั้ง “เอาเถอะ เรื่องนั้นจะยังงั้ซังที่ซัง ที่จันมาที่นี้ก็แค่
จะมาเตือนเรื่งของวันพรุ่งนี้ พวกเธอคงจะทำใจได้แล้วสินะ” เธอมองไปที่
ทั้งสาม พวกเขายังคงทำหน้าที่เสรว้า บ่งบอกว่าพวกเขายังไม่พร้อมอยู่ดี

“เฮ้อ ~ ให้ตายสิ ! มาขนาดนี้แล้วนะเนี่ย... แต่ก็เข้าใจได้ละ จันขอ
เปลี่ยนคำถามก็แล้วกัน” ยูจิหันไปหา ยู “จันจันขอถามเธอกี่แล้วกัน ยู... เธอ
ละ ต้องการอะไร อยากมีชีวิตต่อไปและอาจจะเกิดเหตุการณ์ที่คาดไม่ถึงใน
อนาคต หรือจะหยุดแค่นี้ ขอมรับความจริงที่ผ่านมาและจากไปอย่างสงบ
เอาละคะ ต้องเลือกแล้ว”

“.....” ยูกังวล ทันใดนั้น โยกับเซนก็ยื่นมือมาแตะที่ไหล่ของเขา
“เอ๊ะ...”

เซนอืม “ไม่เป็นไรนะ ยู ไม่ว่ายูจะเลือกอะไร พี่จะไม่โกรธแน่นอน
แล้วโยล่ะ...”

“อึก...” โยกัดฟัน เขาไม่อยากจะขอมรับความจริงนั้น แต่ว่า ถ้าเขา
ยังให้ยูอยู่ต่อไปยูจะมีความสุขไปตลอดจริงหรือ สิ่งที่ยูเคยเผชิญหน้ามา ถึง

ที่พวกเขาเคยผ่านพ้นมา มันคุ้มจริง ๆ หรือเปล่าที่จะให้มีชีวิตต่อไปอีกทั้ง ๆ ที่ถ้าให้เขาอยู่ต่อไปมันจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง ผลกระทบของการปรับเปลี่ยนเวลาและโชคชะตาที่อยู่บอกมันยิ่งใหญ่มากเกินกว่าจะจินตนาการได้ แต่เขาก็อังไม่พร้อมที่จะลาจากยูอยู่ดี ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกถึงไออุ่นที่มาสัมผัสที่ใบหน้าของเขา มือของยูได้มาแตะที่แก้มของเขาทั้งสองข้าง

“ฉันเข้าใจดี โย” ยูกล่าว “ฉันก็เหมือนกัน ฉันไม่อยากจะจากโย พี่เชน ทิน แล้วก็ทุกคน ไม่อยากจะตาย ไม่อยากทิ้งทุกอย่างไปคนเดียว แต่ว่า ฉันได้เลือกทางนั้นไปแล้ว มันแก้ไขไม่ได้แล้ว การที่กลับมาในครั้งนี้ได้ต้องขอบคุณตัวฉันเองจากต่างโลกที่เป็นนักบวชของเทพธิดาถึงกลับมาหาโยกับทุกคนได้ แต่ฉันพอใจแล้วละ ความจริงที่ไม่เคยเปิดใจกับทุกคนก็สามารถเล่าได้ ความฝันที่อยากใช้ชีวิตอย่างมีความสุขกับทุกคน นั้นนะ... ทั้งหมดนั้นมันสำเร็จแล้ว ฉันไม่มีอะไรที่ติดค้างในใจอีกแล้ว...”

“สักวัน พวกเราจะกลับมาเจอกัน เป็นครอบครัวกันอีกครั้ง สัญญา หรือเปล่า ทั้งโย... พี่เชนด้วยนะ” ยูกล่าวพร้อมรอยยิ้มและน้ำตา ก่อนจะสวมกอดโยและเชน “รักโยนะ พี่เชน ทินก็ด้วย ทุกคนเลย... รักที่สุดเลย... ขอบคุณครับ... ขอบคุณสำหรับทุกอย่าง... ขอบคุณจริง ๆ”

“อืม... พี่ก็ขอบคุณเหมือนกัน... ขอบคุณมาก... ที่ให้โอกาสพี่ชาย ไม่ได้เรื่องคนนี่...” เชนกล่าว

“ฉันเองก็... ขอขอบคุณเหมือนกัน...” โยกล่าว “ขอบคุณนะ... ที่เรา
เกิดมาเป็นฝาแฝดกัน... ขอขอบคุณมาก... ที่ให้โอกาสฉันได้แก้ตัวกับนาย...
ทำให้นายมีความสุขได้จริงๆ ถึงแม้หลังจากพรุ่งนี้จะไม่ได้อยู่ด้วยอีก
แล้ว... แต่ฉันจะมีชีวิตต่อไป... เพื่อตัวเอง เพื่อทีน เพื่อพี่เซน เพื่อทุก ๆ คน
เพื่ออยู่ด้วย... แล้วสักวัน เราจะกลับมาเจอกัน... เราจะกลับมาอยู่ด้วยอีก
ครั้ง... ฉันสัญญา...”

ยูจิจีนมองสามพี่น้องก็ไม่ได้ทำอะไรนอกจากยิ้มอย่างสบายใจ “จริง ๆ
เลขนะ ~” ในขณะที่เดียวกันกับที่ทั้งสามหันมามองเธอพอดี

เซนถาม “จะว่าไป... เธอคือมาจากโลกคู่ขนาน แดมบอกว่าโลกฝั่งเธอ
ก็มีโยเหมือนกัน แสดงว่า... ก็มีฉันด้วยสินะ ใช่ไหม?”

“จู่ ๆ ก็ถามเรื่องนี้เนี่ยนะ...” ยูจิดอนหายใจ “มีสิคะ... ก็ไม่ใช่พี่ชายที่
น่าภูมิใจเท่าไร แต่ก็ดูได้ความว่าคุณแน่นอนล่ะ อะฮะฮะฮะ!”

“เฮ้อ ช่างเถอะ แบบนั้นก็คงดีแหละมั้ง ~” เซนเกาหัวตนเอง “แล้ว...
หลังจากนี้ พอจบเรื่องของพวกเรา... เธอจะทำอะไรต่อหรือ ไม่นับเรื่องลบ
ความทรงจำพวกเราที่เกี่ยวข้องกับเธอแล้วก็เรื่องที่ยูคินชิฟขึ้นมามีอะไรพวกนี้
เอ่อ... แบบว่า... เรื่องครอบครัวของเธอเนอะ...”

ยูครุ่นคิด “ก็จริง... ตอนนั้นฉันก็ถามคำถามประมาณนี้เหมือนกัน
เธอยังไม่ได้ให้คำตอบเลขนะ”

“แล้วจะรู้ไปทำไมในเมื่อสุดท้ายก็โดนล้างความทรงจำจากฉันอยู่ดี—
-” ยูจิมองที่ทั้งสามที่จ้องเธอและรอคำตอบอย่างใจจดใจจ่อ “เอ่อ... ก็นะ...
หลังจากนี้ก็มีการในฐานะนักบวชต่ออีกเยอะเลย กว่าจะได้กลับไปบ้านก็คง
อีกนาน ถ้าตามหลักแล้ว เวลาที่ฉันมาที่นี่หนึ่งปี ถ้าโลกฝั่งฉันเองก็คงจะ
ผ่านไปแค่หนึ่งเดือนหรือน้อยกว่านั้น เห็นไหม... เวลาหายไปแค่นิด ๆ
หน่อยเอง ~”

“แต่ก็อยากกลับไปเจอพวกเขาอยู่ดี ใจใหม่ล่ะ ~” ยูถามพร้อมรอยยิ้ม

“ก็... คือ... เอ่อ.....” ยูจินลนลาน

“อะสะสะสะ อะไรนะ ทำตัวน่ารักก็เป็นที่น่า เธอนะ !” เซนเดินเข้าไป
ลูบหัวยูจิ “ก็ในฐานะที่ฉันก็เป็นพี่ชายของยู เธอที่เป็นยูจากอีกโลกก็นับเป็น
น้องของฉันด้วย... ก็หวังว่าเธอจะได้กลับบ้านไปเจอหน้าทุกคนอย่างที่หวัง
ไว้ก็แล้วกันนะ แล้วก็... ขอให้มีความสุขก็แล้วกัน ~”

“อา... โธ่ ! พอได้แล้ว !” ยูจิผละมือของเซนออกมา “น่าหงุดหงิดจริง
ๆ เลย ! พอเป็นคุณแล้วต้องมานึกถึงหน้าพี่ชายไม่ได้เรื่องนั่นทุกทีเลย”

“เหมม หน้าแดงใหญ่เลย ชอบแหละ ใจใหม่ล่ะ ? !” ยูกับโยหัวเราะ

“หนวกหู ! ให้ตายสิ... ไว้เจอกันอีกทีพรุ่งนี้แล้วกัน !” ยูจินจนหน้า
แดง ก่อนจะบ่ย้างเบี่ยงแล้วหนีหน้าทั้งสามแล้วหายตัวไปคือ ๆ

“อะ ไปซะแล้ว...” ทั้งสามกล่าวพร้อมกัน

หลังจากเหตุการณ์นั้น ทั้งสามตัดสินใจจะไปนอนที่ห้องนอนเดียวกัน ห้องนอนของยูและโย ห้องที่เปรียบเสมือนความทรงจำที่ล้ำค่าของพวกเขา ยูกับโย ได้มาดูแลกันดอกไม้ที่พวกเขาปลูกดอกสวิตพีเอาไว้ตรงระเบียงของห้องนอน

“เอ๊ะ... แจกันดอกไม้ แกรมปลูกดอกไม้ไว้แล้วด้วย... แอบปลูกกันตั้งแต่เมื่อไรนะ” เซนถามด้วยความสงสัย

“กลางเดือนที่แล้วนะ” โยกล่าว “ยูเขาอยากจะปลูกเอาไว้ เพื่อให้ดอกไม้คู่นี้สื่อถึงเรื่องราวความสุขและความสัมพันธ์ของพวกเราทั้งสองคนตั้งแต่วันนี้... และตลอดไป แม้สักวันจะเหี่ยวเฉาและตายไปก็ตาม แต่ว่าครั้งหนึ่ง... มันเคยมีอยู่... จึงมีความหมาย ไม่ว่าจะยังไงก็ตาม ”

“งั้นเหอ... ดีแล้วละ” เซนกล่าวพร้อมรอยยิ้ม

เซนที่ได้ยินเช่นนั้นก็ประทับใจมาก และสัญญาว่าเขาจะช่วยโยในการดูแลดอกไม้คู่นี้แทนยูต่อไปหลังจากนี้ ยูขอบคุณเซนและดีใจที่เขาเปลี่ยนไปถึงขนาดนี้ โยก็ขอบคุณเช่นกัน เขาดีใจที่พวกเขาทั้งสามคนในท้ายที่สุดก็สามารถเป็นครอบครัวที่มีความสุขได้อย่างที่เซนปรารถนาจะให้เป็นอย่างจริงมาตลอด ก่อนที่ทั้งสามจะกลับไปนอนบนเตียง หลับไหลลงและเตรียมใจต่อวันพรุ่งนี้ วันสุดท้ายที่จะมาถึงอีกไม่ช้า.....

บทที่ ๑๑ แต่ดอกไม้ใต้ท้องฟ้าสีครามนั้น...

“เออล่ะ ตื่นกันได้แล้วละ !” เสียงของยูจินดังขึ้นมาในยามเช้าของวันที่
๒๑ พฤษภาคม โยกับเซนตื่นขึ้น

“ตื่นได้แล้วอะ โย พี่เซน” ทินกล่าวทักทาย

“อืม... เอ๊ะ ทิน ทำไมมาขี้ถึงมาพร้อมกับยูจินล่ะ ? !” โยตกใจกับภาพที่
ตื่นขึ้นอยู่ข้างยูจิน

ยูจินถอนหายใจ “ก็ตื่นเขามาถึงตั้งแต่เช้าแล้วไม่มีใครตื่น ฉันก็เลย
ปลอมตัวเป็นเซนไปปรับเขาที่หน้าบ้านนะ”

เซนที่ได้ยินเรื่องที่ยูจินเล่าเมื่อครู่นี้จึงกล่าว “นี่เธอ นึกอยากจะปลอมตัว
เป็นใครเมื่อไรก็ได้เลยงั้นหรอเนี่ย...”

ทั้งคู่ตื่นขึ้นมาตามปกติ แต่บางอย่างกลับผิดปกติ ยูไม่ตื่นขึ้นมา ยูจินก็ไป
ที่ร่างของยูที่ยังไม่ตื่น เมื่อพวกเขาหัน ไปก็พบกับยูที่ร่างกายนั้นเต็มไปด้วย
เหงื่อ หายใจหอบอย่างรุนแรง ทุกคนต่างตกใจและไม่รู้จะทำอย่างไรดี โย

เข้าไปดูอาการของยูและขอให้เซนไปเอาของช่วยปฐมพยาบาลเบื้องต้นมา โดยด่วน ส่วนทินก็คอยช่วยเหลือโยอยู่ที่ห้องต่อไป

“ยู ทำใจดี ๆ เอาไว้นะ...” โยสนลนก่อนจะหัน ไปถามยูจิ “ยูจิ นี่มันหมายความว่าอะไร—”

“ถามว่าหมายความว่าอะไรนั่นหรือ” ยูจิหลับตาลง “ก็... เวลามาถึงแล้วนะสิ ยู... กำลังจะตายไง”

“หะ...” โยตกใจกับคำตอบนั้น ไซ้แล้ว วันนี้คือวันสุดท้ายที่ยูจะมีชีวิตต่อไป เขากำลังจะตาย โดยที่ไม่มีใครช่วยอะไรได้อีกแล้ว “นั่นหรือ...” โยก็ลงไปมองยูด้วยสายตาที่เศร้าโศก เขากำลังจะเสียยูไปเป็นครั้งที่สอง และครั้งนี้จะมีวันหวนคืนกลับมาอีกแล้ว ทินที่ไม่รู้จะทำอะไรจึงทำได้แค่ลูบหลังโย คอยปลอบใจเขาอยู่ข้าง ๆ

“ถ้าถามว่าทำไมไม่ตายในทันที” ยูจินเดินเข้าไปหาทั้งสาม เธอใช้นิ้วมือของเธอไปสัมผัสที่หน้าผากของยู “มันคือเงื่อนไขของการชุบชีวิตของมัน คล้ายกับการยื้อนความ ชีวิตของยูที่ตั้งแต่คืนชีพขึ้นมาอีกครั้งเหมือนกับการยื้อนความ ไปตั้งแต่ที่ร่างกายยังปกติอยู่ แล้วนับถอยหลังไปเรื่อย ๆ จนถึงตอนนี้ร่างกายเริ่มเจ็บป่วย... ที่จริงปกติทุกคนควรจะเห็นอาการบ้าง แต่ว่า... ยูเขาขอให้ฉันเก็บเป็นความลับเอาไว้ ฉันก็เลยใช้เวทมนต์ทำให้เขาพอมีแรงในการใช้ชีวิตประจำวันได้ต่อไปได้เพื่อไม่ให้พวกเธอผิดหวัง

ประมาณนั้นนะ... แต่ก็ไม่ต้องห่วง อย่างน้อยอีกเดี๋ยวเขาก็จะตื่นขึ้นมา ถึง
ตอนนั้นก็เตรียมใจที่จะสั่งลาเขาก็แล้วกัน”

หลังจากนั้น โย ทิน และเซนต่างก็คอยดูแลยูที่ยังไม่ตื่นขึ้นมาต่อไป
ในขณะที่ยูจึ้นนัยคอยนั่งดูพวกเขาอยู่ที่เก้าอี้โดยไม่ทำอะไรนอกจากหยิบ
ดอกไฮเดรนเยียขึ้นมา ไม่นานยูก็ลืมตาตื่นขึ้น ใบหน้าของเขาดูเหนื่อยล้า
และหายใจรวริน โยกับเซนจ้องมองร่างของยูที่ไร้เรี่ยวแรงแม้แต่จะลุก
ขึ้นมา นั่งอย่างไม่ละสายตา

“ยู...” โยสีหน้าเป็นกังวล พร้อมพุงร่างของยูที่พยายามลุกขึ้นนั่งบน
เตียงไปด้วย

“ไม่เป็นไร... นะ...” ยูกล่าวด้วยเสียงแผ่วเบา “อีกเดี๋ยว... ก็จะมี...
สบาย... แล้วละ...”

โยกล่าว “อย่าฝืนตัวเองนักสิ ไม่ต้องกังวลไป ฉันอยู่ข้าง ๆ ยูเสมอ...”

“ขอบคุณ... นะ...” ยูกล่าวด้วยเสียงเหนื่อยล้า แต่ก็ยังยิ้มให้โย

เซนลุกขึ้น “ทิน...” ทินหันไปหาเซนก่อนจะพยักหน้าแล้วลุกขึ้น
เช่นกัน “โย เดี่ยวฉันกับพี่เซนลงไปเอาน้ำกับของกินมาให้” ทินกับเซน
เดินออกจากห้องไปเพื่อนำของมาให้

“คงเข้าใจนะคะ ไม่ว่าพวกเขาจะใช้วิธีการหรืออะไรก็แล้วแต่ ยังไงก็ต้องจากไปอยู่ดี” ยูจิกกล่าว

“อืม...” โยก็มึนหน้ากัคพินส์

เวลาผ่านไปจนใกล้จะถึงช่วงเย็น อากาศของยูทรุดหนักลงเรื่อย ๆ ไม่มีท่าทีว่าจะดีขึ้นแม้แต่น้อย โยที่เอาแต่กุมมือของพี่ชายฝาแฝดที่หายใจรวริน โดยที่เขาช่วยอะไรไม่ได้เลย ยูหันหน้าไปหาโยแล้วยิ้มแย้มอย่างสบายใจ

โยที่แม้จะสุขใจที่ยูยังคงยิ้มได้ แต่ว่าอีกไม่ช้าชีวิตของยูก็จะจบลง ทินที่ไม่รู้จะหาวิธีการอะไรที่จะสามารถจะปลอบใจโยได้ในเวลานี้ จึงทำได้แค่โอบไหล่ของเขาแล้วคอยอยู่ข้าง ๆ เพียงเท่านั้น ทุกคนมองไปที่ยู เขาค่อย ๆ อ่อนแรงลงอย่างช้า ๆ เชนเตรียมของว่างและน้ำให้ทุกคนให้พอมีอะไรรองท้องจะได้มีแรง แต่เขาเองก็ไม่ได้กินอะไรมาตั้งแต่เช้าแล้ว ด้วยความทุกข์ใจที่ทนเห็นยูที่กำลังจะหมดลมหายใจไปเรื่อย ๆ แบบนี้ไม่ได้แต่ไม่รู้ว่าอะไรก็ตาม สิ่งที่พวกเขาทำได้ในตอนนี้ มีแต่รอคอยเวลาที่ยูจะหมดลมหายใจลงเพียงเท่านั้น ไม่ว่าจะคิดหรือลงมือทำอะไรในตอนนั้นก็ไม่มีทางจะช่วยเหลือได้อีกแล้ว

“ใกล้ถึงเวลาแล้วสินะ...” ยูจิมิพ้ำ เธอมองทั้งสี่คนมาตั้งนานแล้ว รู้อยู่แก่ใจว่าอีกไม่นานงานของเธอก็จะจบลง แต่ทันใดนั้น ยูที่แทบไม่มีแรง แม้แต่จะขยับนิ้วก็ค่อย ๆ เปล่งเสียงออกมา ทุกคนตกใจมาก สิ่งที่เห็นนั้น แม้แต่เธอก็ยังตกใจไม่น้อยเลยทีเดียว

“ยู!” โยโอบกอดยูไว้ในอ้อมแขน

“อะ... อืม... อึก... อา.....” ยูพยายามพูด “พาดัน... ไป... นั่ง... ที่
ระเบียง... จะได้อใหม่...”

“ระเบียง...” โยครุ่นคิด “จะดีหรือ... นั่นนะ...”

“ถือว่า... เป็นคำขอสุดท้าย... ของฉัน... ได้หรือเปล่า...” ยูกล่าว
พร้อมรอยยิ้ม โยไม่รู้ว่าเขาควรจะทำอย่างไร ยูกล่าวอีกครั้ง “ฉัน... อยากร
มอง... ทิวทัศน์นั้น... เป็น... ครั้งสุดท้าย... ขอรับรอง...”

“...แต่ว่า...” โยก้มหน้าลง “นายนะ... แรงจะไม่มีเหลืออยู่แล้วนะ...”
เขาไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรดีเพื่อทำตามคำขอนั้น เรื่องจะเบกยูไปที่ระเบียง
นั้นไม่ใช่ปัญหา แต่เขากลัว กลัวว่ายูจะหมดแรงและสิ้นใจเสียก่อนจะได้
เห็นทิวทัศน์ที่เขาปรารถนา แล้วทันใดนั้นทีนก็ลุกขึ้นและค่อย ๆ พยุงร่าง
ของยูขึ้น

“โย ช่วยฉันหน่อยนะ” ทีนกล่าวพร้อมกับพยุงตัวของยูขึ้นมา “โย เร็ว
เข้าสิ!”

“ตะ... แต่ว่า...” โยกังวลมากขึ้น

“โย...” ทีนเรียกสติโย “ยูไม่มีเวลาเหลือต่อไปแล้วนะ เราสัญญากัน
แล้วไม่ใช่หรือ ไม่ว่าจะอะไรเราจะทำให้ยูมีความสุขจนถึงวาระสุดท้ายนะ ใช่

ใหม่” โยก็มหน้าไม่ตอบอะไร ก่อนจะตัดสินใจลุกขึ้นพร้อมช่วยทีนแบกยู
ไปที่ระเบียงตามคำขอนั้น เมื่อพวกเขาที่นั่งที่ระเบียง ทีนปล่อยให้สองฝา
แผ่นนั่งอยู่ตามลำพัง ให้พวกเขาได้มีช่วงเวลาสั้น ๆ ร่วมกันเป็นครั้งสุดท้าย
โดยมีเซนคอยยืนอยู่ข้างกายเขา และกล่าวขอบคุณทีนที่ช่วยเหลือน้อง ๆ
ของเขาเสมอมา ทีนพยักหน้าบอกว่าไม่เป็นไร หลังจากนั้นก็เป็นเวลาของ
สองคนนั้นแล้ว พวกเขาเป็นเพียงผู้ชมเท่านั้น

ฝาแฝดทั้งสองได้นั่งอยู่ที่ระเบียงหลังห้องนอนของพวกเขา สถานที่ที่
พวกเขาจะมานั่งดูท้องฟ้าด้วยกันทุกวัน ทั้งยามเช้า สาย บ่าย เย็น กลางคืน
จะเวลาไหนครั้งใดก็รู้สึกสงบ แต่ ณ เวลานั้นคือท้องฟ้ายามเย็นวันสุดท้ายที่
พวกเขาสองคนจะได้มองด้วยกันแล้ว

“...ดอกสวิตพีของเรา... ยังไม่โตเท่าไร... เลขนะ...” ยูหัวเราะและ
หันไปมองที่แจกันดอกไม้บนระเบียง ที่ทั้งเขาและโยนำดอกสวิตพีมาปลูก
เอาไว้ “มอบดอกสวิตลี... เพื่อบอกถึง... ความอาลา... ความยินดีที่... ได้
รู้จักกัน... คิงจิงเลขนะ...”

“ตอนนั้น... ที่ฉันเลือกมันไปให้นายตอนอยู่ที่โรงพยาบาลนะ... ก็
เหตุผลนั้น...” โยกล่าวพร้อมรอยยิ้ม

“เป็นคนโรแมนติก... อยู่ที่นี่... โยนะ...” ยูหัวเราะอย่างอ่อนแรง
“แต่ก็... ดีแล้วละ... นี่... โย... นายนะ... มีความสุขไหม.... ที่มีฉัน...
เป็น... พี่ชายฝาแฝด... นะ....”

โอมองไปที่ยูคูโบหน้าทั้งตั้งใจและเสียใจ “มีความสุขสิ ทั้งโอบหน้า รอยยิ้ม ช่วงเวลาที่อยู่ด้วยกัน ได้เล่นด้วยกัน กินข้าวด้วยกัน ไปโรงเรียนด้วยกัน.... ทุกอย่างเลย การที่มียูอยู่ข้างนี่... มีความสุขที่สุดเลย...”

“.....” ยูพยายามจะพูดว่าเขาดีใจมาก แต่เร็วแรงก็แทบจะหมดลงแล้ว จึงทำได้แค่เพียงส่งรอยยิ้มที่มีความสุขและหยาดน้ำตาของตนเองเพื่อจะบอกถึงความรู้สึกของเขาที่มีต่อโย โยที่เห็นก็สัมผัสได้ถึงความสุขนั้น จึงค่อย ๆ ขยับตัวยูและโอบกอดเขาไว้แน่น และเขาก็กับยูก็มองท้องฟ้ายามเย็นนี้ไปด้วยกัน

“ลาก่อนนะ... ยู.....” โยกล่าวพร้อมกับคร่ำครวญเสียใจ “ที่ผ่านมานี้... นั้นนะ... มีความสุขที่สุดเลย ! ขอบคุณนะ รักยูที่สุดเลย... รักที่สุด... เลย...”

“อะ... อืม.....” ยูใช้แรงที่เหลือในการตอบกลับโยไปด้วยเสียงแผ่วเบา “ฉัน... ก็... รักโย... ที่สุดเลย.... รักที่สุด.... ผাগพีเซน.... ทิน.... คุณลุงคุณป้า.... เพื่อน ๆ ทุกคน... ขอบคุณนะ... ขอบคุณ... สำหรับ.... ที่ผ่านมา.... เป็นวันเวลา... ที่... สนุก... มาก.... เลย.... หลังจากนั้น.... โยนี่.... ต้องเติบโต.... ต่อไป.... ให้ได้นะ....”

“อืม... ฉันสัญญา จะทำให้ดีที่สุด.... ไม่ใช่เพื่อตัวเอง.... เพื่อทุกคน... เพื่อยูด้วย... จะทำให้ได้!” โยยื่นนิ้วก้อยออกมาเพื่อเกี่ยวก้อยสัญญากับยู ยูพยายามยื่นนิ้วก้อยออกไป แต่เร็วแรงของเขานั้นได้หมดลง โยจึงยื่น

นิ้วก้อยของตน ไปเกี่ยวนิ้วก้อยของยู เป็นการเกี่ยวก้อยสัญญาชั่ววันรันคร์ของ
เขากับยู

ยูยิ้มอย่างมีความสุขในขณะที่เขาค่อย ๆ หลับตาลง และทำยที่สุด ยูก็จาก
ไปอย่างสงบ ภายใต้อ้อมกอดของคนที่เขารักและรักเขามากที่สุดในชีวิต โย
รู้ว่าให้อย่างหนักแต่กระนั้นก็ยังก่อร่างไว้ลมหายใจของยูเอาไว้ ทินกับเซน
ทำได้แต่ปลอบใจโยแม้จะอยากจะร้องไห้แค่ไหนก็ตาม แต่โยก็ค่อย ๆ ถิ่น
สติก่อนจะนำริมฝีปากไปแตะที่หน้าผากของยู เป็นการอำลาเขาเป็นครั้ง
สุดท้าย

“ขอให้เขาไปสู่ภพภูมิที่ดีนะ ยู พวกเรานะ... จะใช้ชีวิตเพื่อยูอย่าง
แน่นอน”

เวลาผ่านไปหนึ่งชั่วโมง โยยังคงก่อร่างของยูอยู่อย่างนั้น ทั้งเขา ทิน
และเซน เอาแต่เหม่อมองท้องฟ้าที่ตอนนี้ได้มืดลง ดวงดาวนับล้านได้อยู่
ตรงหน้าทั้งสามคน ก่อนที่ยูจินเดินเข้ามาหาพวกเขา เธอยื่นมือไปที่หน้าผาก
ของยูก่อนจะค่อย ๆ ดึงสิ่งที่คล้ายกับลูกแก้วสีน้ำเงินออกมาแล้วถือมัน
เอาไว้ในมือทั้งสองข้างของเธอ

“นะ... นั่นอะไรนะ...” โยถาม

“วิญญาณของยูนะ” ยูจินตอบกลับ

“แล้วเธอ... จะทำอะไรกับเขาต่อ....” เซนถาม

ยูจิริบาย “เดี๋ยวหลังจากนี้ฉันจะพาวิญญาณของยูไปส่งที่ปลายทาง
เอง ส่วน... สถานที่... ทะเลแห่งดวงจิตนะ... เพราะฉะนั้นไม่ต้องกังวลไป
จะไปส่งถึงที่หมายโดยสวัสดิภาพเอง”

“ทะเล... แห่งดวงจิต... เหรอ” ทินสงสัย “อารมณ์แบบ... ดินแดน
หลังความตายนะหรอ”

“ประมาณนั้นล่ะ ~” ยูจิตอบกลับ “อะ... แต่ว่า เดี่ยวเขาจะไปอยู่ที่มิติ
ของฉันสักพักหนึ่งก่อนจะไปที่นั่น เหมือนเจ้าตัวอยากจะคุยกับฉันต่ออะ
ไม่รู้อยากจะทำอะไรอีก” เชนำวิญญาณของยูใส่เอาไว้ในกล่องกระจกใสที่
ประดับด้วยดอกไม้เดรนเยียก่อนที่กล่องใบนั้นจะลอยอยู่บนอากาศข้างไหล่
ซ้ายของเธอ “แล้วก็... หลังจากที่ฉันไปแล้ว พวกคุณทุกคนจะลืมเรื่อง
เกี่ยวกับตัวฉัน และการคืนชีพของยู แต่จะจำได้ว่า ยูได้เข้าโรงพยาบาลและ
กลับมาใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ที่บ้าน อะไรประมาณนั้น และเรื่องที่ผ่านมาจนถึง
เวลานี้พวกคุณจะจำได้แต่รายละเอียดเกี่ยวกับตัวฉันจะไม่มีอีกต่อไป ส่วน
เหตุผลว่าต้องทำไปทำไม พวกคุณน่าจะรู้จากเรื่องที่อยู่เล่าเกี่ยวกับตัวฉันไป
ก่อนหน้านี้แล้วละนะ ไซโหม...” เชมองไปที่ทั้งสามคน พวกเขาทำ
หน้าตาบ่งบอกว่าพวกเขาเข้าใจดี

“เหนือน่าคุณเลยนะ...” โยกล่าว

“คะ เหนื่อยมากเลย แต่ก็... พวกคุณก็ทำให้ฉันบันเทิงได้ไม่เลวเลย” ยูจินี้วิ่งไปจี้มจุกของโย “ไม่ต้องห่วง เด็กคนนี้น่ะ... ฉันจะไปส่งถึงที่แน่นอน ฉันสัญญา ~”

“ขอบคุณมาก ยูจินี้” โยกล่าว ทุกคนพยักหน้าอยากจะทำแบบนั้นเช่นกัน ทันใดนั้นประตูบานเดิมที่ยูจินี้ได้ปรากฏตัวมาอยู่ที่นั่นก็ปรากฏขึ้นมาทางด้านหลังของเธอ

“เฮ้อ ~ ขยันเรียกตัวกลับได้ตลอดจริงๆ เลยนะ” ยูจินิตบ “ฉันคงต้องลาจากตรงนี้แล้วละ ! ก็ขอให้ทุกคน โชคดีก็แล้วกันนะ พวกคนไม่ได้ความทั้งหลาย ! ก็ขอให้ชีวิตของพวกคุณเดินทางไปถึงจุดที่สมควร !”

“ขอให้โชคดีเหมือนกันครับ” ทิน โบกมือลา

“ลาก่อน ก็หวังว่าเธอจะได้กลับไปเจอครอบครัวเหมือนกันนะ” เชน กล่าวลา

“อืม ! เธอเองก็... ขอให้โชคดีเหมือนกันนะ ลาก่อน !” โยจับมือลา ยูจินี้

“จริง ๆ เลยนะ... แต่ขอบคุณพวกคุณก็แล้วกัน ~” ยูจินี้จับมือลา โยเช่นกัน ก่อนจะเดินเข้าไปในประตูบานนั้น แล้วประตูก็ปิดลงแล้วหายไป...

..... โยลืมตาตื่นขึ้น เช้าวันที่ 21 พฤษภาคมของปีถัดมา วันนี้คือวันครบรอบการจากไปของยู หลังจากที่ยูไม่อยู่แล้วนั้น เขาก็ใช้ชีวิตเพื่อพี่ชาย

ฝ่าแผลมตาลอด เขากลายเป็นนักกีฬาประจำโรงเรียน ความสัมพันธ์ของเขากับทีนก็ดีขึ้นกว่าเดิม และเขนก็สามารถสร้างบ้านให้ลูกกับป้าและลูก ๆ มาอาศัยอยู่ด้วยกันที่บ้านหลังนี้ได้สำเร็จตามที่วางแผนไว้ โยนั่งอยู่ที่ระเบียงห้องนอนของเขาซึ่งตอนนี้เขานอนกับเขนแล้ว แต่ก็ไม่เคยลืมว่าก่อนหน้านี้เขาได้นอนและใช้ชีวิตร่วมกับใคร เขาจึงมองไปที่ดอกสวิตพีคูนั่นที่เขาช่วยกันปลูกกับยู โดยตอนนี้มีเขนมาช่วยปลูกแทน สวิตพีคัลังบานสะพรั่งอย่างสวยงาม ภายในสายตาของโยที่มอมมันในตอนที่อยู่ห้องฟ้าสีครามสายอยู่เบื้องหน้าของเขา แม้จะจำเรื่องของการกินชิพของยู เรื่องของยูจากโลกคู่ขนานที่เป็นนักบวชของเทพธิดา เรื่องเหนือจินตนาการ และปมที่โหดร้ายและเศร้าโศกทั้งหมด ไม่ได้อีกแล้วก็ตาม แต่ทิวทัศน์นี้ ความทรงจำหนึ่งปีในตอนนั้น ยังคงอยู่ในใจของเขาตลอดไป

“นี่ๆ วันนี้ฉันก็มีเรื่องจะมาเล่าให้ฟังแหละ ตั้งแต่ลูกกับป้าย้ายมาอยู่กับเราแล้ว... เด็ก ๆ คือมากเลย วุ่นวายสุด ๆ เหนื่อยทุกวันเลย ดินะที่อย่างน้อยเวลาคุยก็ยังฟังกันอยู่ แล้วก็...ตอนนี้ฉันกับทีนกำลังจะได้ไปแข่งกีฬาระดับจังหวัดแล้วนะ เจ๋งใช่ไหมละ ต้องขอบคุณโค้ชกับทีนเลย ไม่งั้นฉันคงมาไม่ถึงขนาดนี้ ส่วนเรื่องระหว่างฉันกับทีนไม่ต้องห่วงเลย กำลังไปได้ด้วยดีเลย ถึงทีนจะไม่ได้เป็นนักกีฬาอีกแล้วก็ตาม... แกรมหมอนั่นนี่ก็ชอบพาไปเลี้ยงข้าวตลอดเลย ทั้ง ๆ ที่ตำแหน่งนั้นควรจะเป็นฉันแท้ ๆ เลย !”

“นี่อยู่...ฉันนะ ไม่ลืมคำสัญญาในวันนั้นหรอกนะ แม้ว่าตอนนี้จะมี
ความสุขแค่ไหน ฉันก็จะพยายามให้มากขึ้นกว่านี้ ทุกคนจะต้องมีความสุข
ต่อไป แล้วฉันก็จะใช้ชีวิตให้เต็มที่เพื่อตัวเอง... แล้วก็... เพื่อนายด้วยนะ
ช่วยเผื่อกลิ่นบนท้องฟ้าฉันไว้ให้ดี แล้วสักวัน... เราจะได้กลับมาเจอกันอีก
ครั้ง... รอฉันก่อนนะ ยู”

โยยืมอย่างมีความสุขก่อนเซนจะเรียกให้ไปข้างล่างเพื่อเตรียมตัวไปเยี่ยม
หลุมศพของยู เขาจึงลุกจากที่นั่งริมระเบียงและเดินลงไปข้างล่าง ในขณะที่
ทิวทัศน์ของดอกไม้ไม้คูนนั้นยังคงบานสะพรั่ง และท้องฟ้าสีครามอันงดงามนั้น
มันจะยังคงอยู่ และอยู่ต่อไป ทรานานานเท่านาน...

ปัจฉิมบท

ณ ห้วงมิติเวลาที่ราวกับจักรวาลมีชิ้นส่วนแก้วนับล้านลอยเคว้งคว้างอยู่ในอากาศเต็มไปหมด ไม่มีที่สิ้นสุด ที่นั่น ยูจินั่งอยู่บน โขฟาพร้อมมิโตะน้ำชาที่มีของเพียบพร้อมที่เธอได้เสกขึ้นมา โดยมีผู้ที่ตอนนี้เป็นเพียงแต่ร่างวิญญาณเท่านั้น และอีกไม่ช้ายูจิก็จะพายุไปส่งที่สถานที่ที่เปรียบคั่งโลกหลังความตาย **ท้องทะเลและดวงจิต** สถานที่ที่เหล่าดวงวิญญาณของทุกสรรพสิ่งในดวงดาวนี้จะหวนกลับไป และดินแดนที่เหล่าสิ่งมีชีวิตที่ดำรงอยู่นอกกฎเกณฑ์ของโลกเบื้องบนในปัจจุบันได้มาอาศัยอยู่ในมุมมองของมนุษย์แล้ว สถานที่แห่งนี้มันจะเป็นสรวงสวรรค์หรือนรกภูมิก็ได้

“ไปที่นั่นแล้วจะยัง ใจต่อหรือ?” ยูถาม

“สิ่งที่เธอทำได้คือรอคอยต่อไป” ยูจิกกล่าว “จิตวิญญาณทั้งหมดไม่ว่าจะมาจากที่ไหนหรือจะเป็นเผ่าพันธุ์ใด ที่ขั้วที่สุดก็จะลงเอยที่นั่น รอคอยวันเวลาที่หวนคืนกลับไปสู่ผืนดินด้านบนอีกครั้ง แต่ก่อนที่จะได้ไปนั้นต้องหลับไหลต่อไป ณ ดินแดนนั้น จะกลีบปี ร้อยปี หรือพันปี ถ้ายังไม่ถึงครา

ของคุณ ก็ต้องหลับไหลต่อไปจนกว่าเสียงเพรียกจากดวงดาวจะชี้นำไปสู่ การกำเนิดครั้งต่อไป... พุดง่าย ๆ คือถ้าเธอไปที่นั่นแล้วเธอก็ต้องหลับไป อีกเป็นร้อยเป็นพันปีเพื่อรอกลับไปเกิดใหม่บนโลกอีกครั้ง ส่วนจะไปเกิด เป็นอะไรก็อีกเรื่อง”

ยูจอนหายใจ “นานขนาดนั้นเลยหรอเนี่ย... แล้วฉันจะยังจำเรื่องชาติ ก่อนของตัวเองได้หรือเปล่า...”

ยูจียกหน้า “แน่นอนว่าไม่ เมื่อถึงเวลาที่โลกส่งไปแล้ว ในระหว่าง การเดินทางกลับสู่โลกเบื้องบนอีกครั้ง ตัวตนและความทรงจำเดิมของ วิญญาณดวงนั้นก็จะค่อย ๆ ถูกดึงออกไป เมื่อมาเกิดแล้วก็จะไม่มีความทรง จำและตัวตนเดิมของชาติที่แล้วหลงเหลืออีกต่อไป แล้วก็... ที่บอกว่าต้อง รอเป็นร้อยเป็นพันปีนั้นะหมายถึงแค่ที่ทะเลแห่งดวงจิตเท่านั้น ถ้าเทียบแล้ว เวลาร้อยปีของที่นี่ ที่โลกเบื้องบนอาจจะผ่านไปประมาณปีสองปี โดยประมาณ”

“จั้นหรอ...” ยูทำหน้าที่เศร้า “ถึงจะมีโอกาสที่จะได้เจอกัน แต่ฉันกับ โย... กับทุกคนนะ ก็จะไม่วันจำกันได้สินะ อุตส่าห์สัญญากันไปแล้ว เชียว...”

ยูจียิบซำก่อนจะกล่าวต่อ “ช่วยไม่ได้นะ กฎของดวงดาวก็เป็นแบบ นั้นแหละ... แต่ ก็ไม่ได้หมายความว่าพวกเธอจะจดจำกันไม่ได้เลย รากฐาน หรือแกนวิญญาณของสิ่งมีชีวิตทุกคนนั้นทำหน้าที่เก็บข้อมูลประมวลผล

สิ่งที่ร่างกายในช่วงชีวิตนั้น ๆ เอาไว้ แม้ถึงเวลาจะต้องถูกรีเซตใหม่ทั้งหมด รากฐานนั้นก็ยังคงฝังข้อมูลแบบผิวเผินเอาไว้ ถ้าวันหนึ่งพวกเธอในอนาคตที่ได้ไปเกิดใหม่แล้วเจอกัน มันจะมีความรู้สึกบางอย่างที่บอกกับตัวเองว่า ‘ฉันเคยรู้จักกับคนคนนั้นมาก่อน’ แม้ว่าจะไม่มีความทรงจำใด ๆ เลยว่าเคยพบกันจริง ๆ ก็ตาม”

“รากฐานวิญญาณ หมายถึงเจ้าลูกกลมเรื่องแสงตรงกลางตัวฉันตอนนี้ล่ะหรือ” ยูซี่ไปที่สิ่งที่เหมือนผลึกสีดำน้ำเงินเรืองแสงที่อยู่กลางร่างกายที่เป็นร่างวิญญาณของเขาด้วยความสงสัย

“ใช่แล้วล่ะ” ยูจิตอบกลับ “รากฐานวิญญาณไม่อาจถูกทำลายได้ด้วยเงื่อนไขปกติ เช่น ไข่มือบีบ ถูกยิงด้วยอาวุธหรือเวทมนต์ เป็นต้น ต้องเป็นเงื่อนไขพิเศษเท่านั้นที่จะทำลายได้ เพราะฉะนั้นถ้าเธอไปที่ทะเลแห่งดวงจิตแล้วกลัวว่าจะมีมังกรเดินดุ่ม ๆ มาทูปมันก็ไม่ต้องกังวลไป ถึงแม้ว่าตอนถูกส่งกลับไปเกิดใหม่ที่โลกเบื้องบนจะถูกรีเซตข้อมูลวิญญาณ ตัวตน ความทรงจำไปแทบทั้งหมดก็ตาม อารมณ์ประมาณว่ารากฐานวิญญาณเปรียบกับเมม โมรีการ์ด แล้วทะเลแห่งดวงจิตกับโลกคือเจ้าของบริษัทผลิตเมม โมรีการ์ดอีกที พอบริษัทจะส่งเมม โมรีการ์ดไป ก็ต้องทำหน้าที่รีเซตข้อมูลออกก่อนส่งขาย ผู้รับคือทางโลกเบื้องบนนั่นแหละ”

“เหมือนจะเข้าใจแต่ก็ไม่เข้าใจเท่าไรแฮะ...” ยูคอนหายใจ “เคียวนะ เมื่อกี้บอกมีมังกรหรือ ? !”

ยูจิตกใจ “หะ... อ้อ ไซ่ ๆ ทะเลแห่งดวงจิตนะไม่ได้มีแค่วิญญาณของ
สิ่งมีชีวิตมารวมตัวกันที่นี่เพื่อรอคอยการกำเนิดครั้งใหม่ก็จริง แต่ก็เป็
สถานที่ที่เหล่าสิ่งมีชีวิตที่มาจากยุคบรรพกาลไปอาศัยอยู่ร่วมกับพวก
สิ่งมีชีวิตที่เป็นพลังงาน อย่างพวกภูต มังกร ยูนิคอร์น ยักษ์ และอะไรต้งอีก
มากมาย แม้แต่พวกเทพเจ้าก็ไปอยู่ที่นั่นกันหมด เพราะเงื่อนใจและ
กฎเกณฑ์ของโลกเบื้องบนในปัจจุบันนั้นไม่เอื้อต่อการดำรงอยู่ของพวกเขา
แต่ทะเลแห่งดวงจิตยังคงรักษากฎเกณฑ์ทั้งหมดนั้นเอาไว้”

“โห... อย่างนี้เอง...” ยูยักหน้าเหมือนจะเข้าใจ

ทั้งสองพูดคุยกันในเรื่องต่าง ๆ ราวกับเป็นคนที่ยูจิกันมานาน ทั้ง ๆ ที่
ทั้งสองก็รู้จักกันแค่ผิวเผินในระยะเวลาประมาณหนึ่งปีเท่านั้น คงเป็นเพราะ
รู้อยู่แก่ใจว่าต่างฝ่ายต่างก็คือคน ๆ เดียวกันเพียงแต่ต่างเส้นเวลา ต่างโลก
ต่างที่มาที่ไประหว่างกันแค่นั้น

“นี่ยูจิ อยากจะถามอะไรหน่อยนะ” ยูกล่าว

“ว่าไง ?” ยูจิบชาอีกครั้งก่อนจะวางถ้วยชาลงบนโต๊ะ

“คือ... ชื่อยูจิเนี่ย... คุณเป็นผู้ชายมากเลย... เธอไม่เอะใจชื่อตัวเองบ้าง
หรือ” ยูสงสัย

“อ้อ ! ชื่อเธออะ” ยูจิกว่า “คือตอนแรกชื่อฉันคือยูเหมือนกับเธอ
เลยนั่นแหละ แต่ว่า... ฉันเป็นผู้หญิงคนเดียวในบรรดาพี่น้องทั้งหกคน

ก่อนเด็ก ๆ ก็รู้สึกแปลกแยกกับทุกคน ก็เลยพยายามจะทำให้เป็นผู้ชายอยู่ตลอด ถึงขั้นเรียนเวทมนตร์ที่ทำให้ร่างกายไม่เติบโตเกินกว่าที่ต้องการ เพื่อให้ตัวเองดูเหมือนเด็ก แล้วก็ไม่ได้ให้หน้าอกตัวเองโตขึ้นจะได้เป็นผู้ชายแบบเนียน ๆ ได้ด้วย นั่นก็เลยฟังเรื่องซ้อด้วย ถันไปเติมคันจิในชื่อมาจากยูไปเป็นยูจิแทน จะได้ไม่มีใครเอะใจเรื่องเพศของตัวเองที่หลังนะ อีกอย่างพอเป็นแบบนี้ก็แต่งตัวแบบไหนก็ได้ไม่ต้องแคร์กระโปรงหรือใส่บราเลยก็ได้ สบายใจจะตาย ~”

“คูมีความพยายามมากเลยนะ แต่ขอร้องล่ะ ถึงจะไม่มีหน้าอกเหมือนคนอื่นก็ช่วยใส่บราหรือเสื้อในสักหน่อยเถอะ...” ยูน่าแห่ง

“อะไรกัน ขนาดที่บ้านฉันก็ไม่เห็นมีใครคัดค้านอะไรอยู่แล้ว ไม่ต้องกลัวหรอกค่ะ ~” ยูจิตอบกลับพร้อมคิดในใจ “(จริง ๆ ก็โดนบ่นเรื่องนี้เหมือนกันล่ะนะ แต่ก็ไม่เคยทำตามเท่าไร อะอะอะอะ...)”

ยูสงสัย “แล้ว... ไม่เหนียวบ้างหรือ ที่เป็นอยู่ตอนนี้ล่ะ... ก็... เธอเองก็มีครอบครัว มีพี่น้อง เพื่อนก็น่าจะมีด้วย แบบว่า... เธอไม่อยากพักผ่อนบ้างหรือ”

ยูจิตอนหายใจเฮือกใหญ่ “เหนียวสิ แต่ก็... ทำอะไรได้ล่ะ”

ยูที่เห็นสีหน้าของยูจิกก็เข้าใจความรู้สึกของเธอคนนั้นในทันที “งั้นเธอ...”

ยูจิบขาอีกครั้งหนึ่ง “เอาจริง ๆ ก็ได้กลับบ้านบ้างนั่นแหละ บ่อยด้วย ต้องขอบคุณที่ท่านเทพธิดาของฉันท่านางค่อนข้างใจดีก็เลยมีโอกาสดังบ้านได้ เลยไม่ค่อยรู้สึกเหนื่อย แล้วก็ไม่เหงาด้วย”

“อืม...” ยูครุ่นคิด ก่อนจะยิ้มออกมา “แต่ว่า... ก็อยากกลับไป อยากไปใช้ชีวิตกับพวกเขามากกว่านี้ใช่ไหมล่ะ โดยเฉพาะโยของฝั่งเธอนะ คงรอเธอกลับไปบ้านอยู่ด้วยใช่ไหม ~”

ยูจิตกใจ เธอเงินหน้าแดงและพยายามหลบหน้ายู “อะ... เอ่อ... คือว่า.....” เธอเหลือบสายตากลับไปมองยูก็เห็นเขามองเธอด้วยสายตาที่มุ่งมั่นพร้อมรอคำตอบจากปากของเธอ “ก็...อยากเจอค่ะ! พอใจหรือยัง...”

“อะสะสะ เธอเองก็ทำตัวน่ารักได้เหมือนกันนี่นา ยูจิ ~” ยูหัวเราะในขณะที่ยูจิกำลังเงินอยู่

“แล้วเธอล่ะ ยู” ยูถาม “หลังจากที่ฉันไปส่งเธอที่นั่นแล้ว ทุกอย่างผ่านมาของเธอ ทั้งโย เซน ทิน เรื่องราวต่าง ๆ ในชีวิต และความทรงจำล้ำค่าของเธอนะ... ก็จะหายไปสักวัน แม้ว่าเวลาที่ต้องรอคอยการไปเกิดใหม่อีกครั้งเธอจะยังคงจำเรื่องราวเหล่านั้นและยังฝันและหวนนึกถึงมันต่อไปไปได้ก็ตาม แต่ท้ายที่สุดเธอก็จะไม่สามารถจดจำมันได้อีกต่อไป พอใจหรือเปล่าล่ะ”

ยุครุ่นคิด “ก็น่าเสียดายนะ... แต่ว่าตอนนี้ละ... หัวใจของฉันมันเต็มแล้ว แม้ท้ายที่สุดจะจำไม่ได้ก็ตามว่ามันถูกเติมเต็มด้วยเหตุผลอะไร เพราะอะไรถึงยังรู้สึกสุขใจมากขนาดนี้ แต่แค่นั้นก็พอใจแล้วละ... ตัวฉันได้จบไปแล้ว มันไม่ควรจะมีครั้งที่สองด้วยซ้ำ แต่ปาฏิหาริย์ที่เธอมอบให้ฉันทำให้ฉันได้เติมเต็มหัวใจของตัวเองได้ ขอขอบคุณมากเลย แต่ว่า... แค่นี้แหละดีแล้ว เรื่องที่เหลือนะ... ให้ตัวฉันในตอนนั้นตัดสินใจดีกว่าว่า... จะเดินทางในเส้นทางไหน เลือกหนทางแบบใด เพื่อไปสู่จุดจบที่สมควรของตัวเอง... จริงไหม”

ยูจิที่ได้ฟังสิ่งที่ยูพุดก็สบายใจและหัวเราะออกมาเบา ๆ “ฉันเนี่ยนะ... ดันสอนคำพูดแบบนี้ให้กับเธอจน โดนเอามาพูดตอกหน้ากลับแบบนี้หรือเนี่ย ~ แต่ก็... ดีแล้วละ ฉันเองก็พอใจกับผลลัพธ์ที่เธอกับพวกเขาทำให้ฉันได้เห็นแล้ว ดีใจด้วยนะ” ทันใดนั้นก็มึนประศุบานยักษ์มาปรากฏขึ้นต่อหน้าพวกเขา ประศุที่ถูกออกแบบเหมือนกับงานศิลปะยุคกรีกโรมันสีดำสลับน้ำเงิน ประศุเปิดออกก่อนจะมีสิ่งที่หน้าตาคล้ายกับมนุษย์มีปีกสีขาวสองตนปรากฏออกมาจากอีกด้านของประศุ

“ขอภัยที่รบกวนการสนทนาของพวกท่าน พวกเรามารับดวงวิญญาณนั้น ไปสู่ความสงบตามบัญชาของดวงดาวแล้ว” ตัวตนทั้งสองนั้นกล่าว

“เหมือนฉันต้องไปแล้วสินะ ~” ยูลุกขึ้น แล้วเดินหน้าไปหาตัวคนที่
เหมือนกับเวทดาสองตนนั้นอย่างซ้ำ ๆ

“ขอให้โชคดีนะ ตัวฉันที่เป็นมนุษย์ธรรมดา หนูน้อยผู้ถูกเติมเต็ม
หัวใจที่เปราะบางนั้น และจากลาทุกสิ่งไปด้วยความสุข” ยูจิกกล่าวตามหลังยู
ไป

“อืม...” ยูค่อย ๆ ก้าวเท้าไปหาเวทดาสองตนนั้น แต่ก็หยุดอยู่กับที่
แล้วหันกลับไปหายูจิ “ลาก่อน ตัวฉันที่เป็นนักบวชเทพธิดา หลังจากนั้นจะ
ทำอะไรก็อย่าโกหกหัวใจตัวเองนะ ขอให้มีความสุขกับชีวิตตัวเองก็แล้วกัน
!” ยูจิได้ยินดังนั้นจึงส่งยิ้มพร้อมกับโบกมือลา ยูส่งยิ้มกลับไปเช่นกัน แล้ว
เขาก็ก้าวเท้าเดินเข้าไปในประตูบานนั้นพร้อมกับเหล่าเวทดา ประตูได้ปิด
ลงแล้วหายไปตลอดกาล...

...ยูจียืนอยู่ที่ห้วงมิตินั้นเพียงลำพัง พลันแต่คิดถึงการดำเนินเรื่องราว
ของตัวเองจากอีกโลกหนึ่งที่ผ่านมาว่ามันทั้งสนุก เสรี และสวยงามมากแค่
ไหน ก่อนจะยื่นมือไปหยิบเศษกระจกที่ร่อยอยู่กลางอากาศมาชิ้นหนึ่ง เศษ
กระจกเหล่านั้นคือสิ่งที่ใช้เก็บความทรงจำและเรื่องราวที่ตัวเธอได้พบเจอ
มาในการเดินทางในครั้งนี้ เธอถ่ายโอนความทรงจำนั้นลงไปนในเศษแก้วชิ้น
นั้นทั้งหมด ไม่ใช่การถอดความทรงจำออกไป แต่เป็นเหมือนการเก็บข้อมูล
ความทรงจำส่วนนั้นเอาไว้ และแน่นอนว่าเศษแก้วชิ้นอื่น ๆ นับล้านก็มี

ความทรงจำที่เธอไปพบพานมาตลอด อาจจะสิบปี ร้อยปี หรืออาจจะถึงพันปีก็ได้ไม่มีใครรู้นอกจากตัวเธอ แม้ใบหน้าของเธอนั้นกลับเศร้าใจ และมีเรื่องติดค้างในใจอยู่ ทันใดนั้นก็มီးเสียงก๊าวเดินมาจากด้านหลังของเธอ เมื่อหันไปก็พบกับร่างที่ถูกคลุมด้วยผ้าคลุมสีดำ ปิดบังใบหน้ามิดชิด แต่ยูจิกี่รู้ว่านั่นคืออะไร

“เป็นอย่างไรบ้าง นานครั้งเจ้าจะได้ทำอะไรตามใจโดยไม่มีข้าไปจู้จี้จ้าน” หญิงสาวในชุดผ้าคลุมกล่าว

ยูจิก่อนหายใจ “ว่าแล้วว่าท่านจะต้องแอบดูอยู่ตลอดตั้งแต่วันแรกแล้วสินะ แล้ว... ครั้งนี้จะมาบ่นเรื่องอะไรที่ฉันทำอีกล่ะคะ ฝ่าบาท ~”

“หึ ! ขนาดนี้ยังจะเรียกข้าแบบนี้่อีกหรือ” หญิงสาวในชุดผ้าคลุมกล่าว

“...ก็ได้ค่ะ ๆ แล้วมีอะไรคะ... ท่านแม่” ยูจิมองไปที่หญิงสาวในชุดผ้าคลุมนั้น เธอก็ไม่ใช่ใครอื่นใด มอร์แกน เลอ เฟย์ ผู้ที่เหมือนจะไม่ได้เป็นแค่เทพธิดาที่ตัวของยูจิจำหน้าที่เป็นนักบวชประจำตัวของนาง แต่เป็นมารดาของเธอเองด้วยเช่นกัน “ครั้งนี้ก็อะไรถึงเลือกแต่งตัวแบบนี้มา”

“ข้าจะมาในรูปลักษณะใดนั้นก็เป็นการต้องการของข้ามิใช่หรือ ธิดาของข้าเอ๋ย” มอร์แกนกล่าว “แต่ดูเหมือนเจ้า... ยังมีเรื่องที่อยู่ากจะถามข้าใช่หรือไม่”

ยูจิตอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนจะหันหน้าหนีมอร์แกนไป “ท่านแม่... ข้า... ไม่มี หนูนะ อยากรู้ว่า ทั้ง ๆ ที่เรามีอำนาจที่สามารถทำอะไรก็ได้ แต่เราเปลี่ยนโชคชะตาของใครสักคนไม่ได้เลยหรือ แค่ปรับเปลี่ยนแม่แต่น้อยก็ไม่มีทางที่จะเป็นข้อเท็จจริงนั้นได้อยู่ดี... ทำไมล่ะ ทำไมหนูถึงเปลี่ยนโชคชะตาของเด็กคนนั้นไม่ได้กัน...”

มอร์แกนก้าวเดินมาด้านหลังยูจิ ผู้เป็นทั้งนักบวชและลูกสาวของเธอที่กำลังคร่ำครวญต่อคนที่เป็นตัวของเธอจากโลกคู่ขนานที่ได้ตายไป “ใช้สรรพนามนั้นเรียกแทนตัวเองเวลาคุยกับข้าอีกแล้วหรือ แล้ว... เจ้าเสียใจกับเด็กคนนั้น เพราะเขาแค่เป็นตัวเจ้าเองจากอีกความเป็นไปได้หนึ่งเท่านั้นใช่หรือไม่—”

“มันไม่เกี่ยวกับเป็นใครหรืออะไรทั้งนั้น !” ยูจิเสียงดัง “ทำไมการที่หนูทำงานนี้ เพราะคิดแค่ว่าเขาเป็นตัวข้าเองจากอีกโลกหรือ คิดสั้น ๆ ไปไหม ทำไมหนูต้องทนเห็นพวกเขาเป็นพันเป็นหมื่นตัวตนในโลกต่าง ๆ ต้องจบลงแบบเดิม ๆ ไม่มีโอกาสจะได้มีความสุขเลยล่ะ ทำไม ? ! ทำไมถึงทำไม่ได้ หนูนะ... ไม่ได้อยากมีไอ้พลังที่หยั่งรู้ความเป็นไปของโลกคู่ขนานที่ท่านแม่ให้มาหรือ มันไม่เห็นจะได้อะไรเลยนอกจากเห็นตัวเองจากอีกโลกตายจากไปคนแล้วคนเล่านะ... มันมีค่าอะไรกัน... แล้วทำไมพวกเขาถึงเปลี่ยนโชคชะตาของตัวเองไม่ได้ นอกจากยอมรับมันแล้วรอความตายไป

วัน ๆ พวกเขาก็หวังที่จะตื่นมาในวันใหม่แล้วมีความสุขจากสิ่ง ๆ หนึ่งที่มีค่ากับพวกเขาเหมือนกัน... มันไม่ยุติธรรมเลย...”

มอร์แกน ไม่ได้ตอบกลับนอกจากยื่นมือสีขาวยืดของเธอไปโอบกอดลูกสาวของตน “ยูจิ เจ้านะ... ลูกทำได้ดีแล้ว... แม้มันจะไม่ได้เปลี่ยนอะไรอย่างน้อยเด็กคนนั้นก็ ได้จากไปด้วยความสุขในชีวิตที่ทุกซัทนั้นแล้วมิใช่หรือ ลูกช่วยเหลือให้เด็กคนนั้น ไปไปถึงจุดจบที่สมควร นั่นคือสิ่งที่ลูกพูดและพยายามทำมาตลอดแล้ว โชคชะตาของทุกสรรพสิ่งแม้แต่พระเจ้าอย่างตัวข้าก็มีอาจเปลี่ยนแปลงได้ แต่อย่างน้อยสิ่งที่ลูกทำนั้นมันสำเร็จอย่างแท้จริง ลูกควรจะมีใจกับเรื่องนั้น ถูว่านี่คือคำของแม่ก็แล้วกัน...”

“...อืม...” ยูจิหลังน้ำตา โอบกอดเทพธิดาในชุดคลุมสีดำที่น่าสะพรึง แต่กลับเป็นมารดาที่จิตใจอ่อนโยนต่อลูกของตน เธอรู้สึกสบายใจขึ้นมาบ้าง ก่อนจะผลัดตัวออกมาแล้วพยายามทำตัวให้ดูเข้มแข็งเหมือนปกติ “หนูขอ... อยู่คนเดียวจะได้ไหม...”

“ได้ แล้วเดี๋ยวไปพบกันที่โลกฝั่งของเราอีกทีก็แล้วกัน มีอะไรก็บอกข้าได้เสมอ” มอร์แกนกล่าวก่อนหายไปใอากาศ

“นั่นสินะ... เราทำเต็มที่แล้วนี่นา อย่างน้อยเด็กคนนั้นก็มีความสุขในวาระสุดท้ายแล้ว เรามาทำตัวเอาแต่ใจอีกทำไมกันนะ....” ยูจิหัวเราะเบา ๆ ให้กับตัวเอง ณ ตอนนี้ ก่อนที่เธอจะโยนเศษแก้วที่เธอบรรจุความทรงจำในเหตุการณ์หนึ่งปีนี้ขึ้นไปบนอากาศ และมันก็ต้องลอยอยู่ในห้วงมิดินั้น เป็น

การเก็บรักษาความทรงจำและเรื่องราวของตัวเธอจากอีกโลกหนึ่งไปตลอดกาล

ยูจิกลับไปนั่งที่โซฟาและนั่งจิบชา อ่านหนังสือไปเรื่อย ๆ รอคอยงานที่จะได้รับมอบหมายจากมอร์แกนต่อไปหลังจากนี้ แต่ทันใดนั้นก็มีการประตูปานหนึ่งปรากฏขึ้นมาจากด้านหลังของยูจิ เธอตกใจเพราะคิดว่ามอร์แกนแอบทำอะไรไว้ก่อนจะไปจากที่นี่หรือเปล่า

เธอจึงหันกลับไปมองที่ประตูบานนั้นก่อนที่จะถูกเปิดออก พร้อมกับมีคนเดินออกมาจากประตูบานนั้น และเด็กหนุ่มคนหนึ่งก็ได้ปรากฏตัวขึ้น และก้าวเท้าเดินออกมาจากประตูบานนั้น

ยูจิตกใจอย่างมาก “เฮ้... เดี่ยวก่อน... ทำไม—”

“อยู่ที่นี่เองสินะครับ พี่ยูจิ...” เด็กหนุ่มคนนั้นกล่าว เขาเหมือนกับโยแทบจะทุกอย่าง แต่ว่าเขาไม่ใช่โย “ทำไม... ตาพี่แดงแบบนั้น... ร้องให้อยู่เหรอ”

“อะ...” ยูจินำฝ่ามือเช็ดน้ำตาของตัวเอง “เปล่า... ไม่ได้มีอะไรใหญ่โตหรอกมิสึโตะคุง...” เธอมองไปที่เด็กหนุ่ม เด็กหนุ่มคนนั้นคือ ฟุรุตะ มิสึโตะ น้องชายฝาแฝดของยูจิ และตัวเขาก็คือตัวตนของโยที่มาจากโลกฝั่งของยูจินั่นเอง

มีสีโตะรีบมาหายูจิพร้อมกับนำผ้าที่เธอใช้เช็ดหน้าออกแล้วยื่น ผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดให้แทน “เหนื่อยหรือเปล่าครับ... พี่ไม่ได้กลับบ้านมา เดือนกว่า ๆ แล้วนะ ไปไหนมานะ แม่ให้ไปทำอะไร—”

ยูจิตกใจ “อะ... เอ่อ คือว่า มีสีโตะคง ใจเย็น ๆ นะ ท่านแม่ไม่ได้ให้ ไปทำอะไรหรอก พี่แค่ไปทำอะไรตามใจตัวเองมาเฉย ๆ นะ... ก็ไป อาละวาดมาก็เหนื่อยหน่อยละนะ ยังแปลกใจที่ท่านแม่ปล่อยให้ไปทำอะไร ก็ได้ตามใจแบบนี้—”

“หา ? ! พี่จะบ้าเหรอ ทำอะไรตามใจใช้เวลาเดือนกว่าเนี่ยนะ บอกมา เดียวนี้เลยว่าไปไหนมา !” มีสีโตะโวยวายพร้อมกับหยิกแก้มยูจิไปด้วย

“มวันเอ็บอ๊ะอ๊ะ หว่อยอ้ายเขี้ยว (มันเจ็บนะคะ ปล่อยได้แล้ว)” ยูจิบิดมือมีสีโตะออกไป “ก็มีเรื่องนิดหน่อยนะ แต่เดี๋ยวกลับบ้านไปจะอธิบายให้ ฟัง แต่ไม่บอกทั้งหมดนะเดี๋ยวมีปัญหาทีหลัง”

“ว่าแล้ว... เรื่องใหญ่สินะ งั้น... กลับบ้านกันครับ !” มีสีโตะจูงมือยูจิ ไปที่ประตูบานนั้น

“เดี๋ยวลี จู ๆ ก็...” ยูจิตกใจ ทั้งสองค่อย ๆ เดินมุ่งหน้าไปที่ประตู แต่ยู จิก็หยุดเดิน ทำให้มีสีโตะประหลาดใจ ก่อนที่เขาจะได้อถามอะไรยูจิก็กกล่าว ขึ้นมา “นี่ มีสีโตะคง... อยากถามอะไรหน่อยนะ... ถ้าวันหนึ่งพี่ไม่อยู่อีก แล้ว เธอจะเสียวใจกับเรื่องนั้นไหม...”

มีสีโตะ ได้ยืนดั่งนั้นก็กอดพินเล็กน้อย “ถามอะไรนะ... พี่จำไม่ได้หรือ
ผมนะ... เสียพี่ไปครึ่งหนึ่งนะ ตอนนั้นนะ... เหมือน โลกทั้งใบมันพังทลาย
ลงมาเลย... สิ่งที่เราเรียกว่าความสุขมันหายวับไปกับสายลม... ผมไม่ยอมเสีย
พี่ไปเป็นครั้งที่สองหรือคะ ! จำคำที่ผมพูดไว้ได้เลย !”

ยูจิมึคิใจพร้อมกับน้ำตาที่ไหลออกมาเล็กน้อย “พูดเหมือนกับเด็กคน
นั้นเลยนะ...”

มีสีโตะ สงสัย “เด็กคนนั้น... พูดถึงเรื่องอะไรหรือ—” ก่อนที่ยูจิมึคิจะ
ดันหน้าผากของเขาเบา ๆ

“ไม่ บอก หรือ ! เอาล่ะ... กลับบ้านกันเถอะ” ยูจิมึคิมีสีโตะแล้ว
วิ่งมุ่งหน้าไปที่ประตู

“เอ้ ? ! อะไรนะ” มีสีโตะตกใจ

“เร็วเข้าสิ ! เดี่ยวทุกคนจะรอนานนะคะ ~” ยูจิมึคิมีเขาแล้ววิ่งเข้าไป
ที่ประตูบานนั้น ก่อนที่ประตูจะปิดลงแล้วหายไป.....

“ถึงอย่างนั้น... ก็สามารไปสู่อุจจบที่สมควร... ได้สินะ...”

ฟรุเศะ มิสึโตะ (๑๖ ปี)

ฟรุเศะ ยูจิ (๑๖ ปี)

ขอขอบคุณ...

ผู้อ่านที่ได้อ่านวรรณกรรมของเรา และได้นำเรื่องราวของตัวละครไป
โลดแล่นในความคิดและความทรงจำของท่าน ขอขอบคุณอาจารย์ทุกท่าน
ที่ได้ให้คำปรึกษาและช่วยเหลือในด้านต่างๆ มาตั้งแต่ต้นชั้นจบ รวมทั้งทำ
ให้วรรณกรรมเรื่องเกิดขึ้นมาได้ และกลุ่มนักอ่านทั้งสามท่านที่ได้ทดลอง
อ่านและให้คำแนะนำ คำติชมมากมายต่อการพัฒนาผลงานต่อไป และยังมี
กำลังใจจากเพื่อน ๆ ครอบครั้ว ที่คอยเป็นแรงผลักดันจนมาถึงจุดนี้ได้สำเร็จ

สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณตัวเองที่เดินทางมาถึงวันที่ได้ทำผลงานชิ้นนี้เสร็จ
สิ้นได้อย่างที่ต้องการ

ประวัติผู้เขียน

ฉัตรกร โปธิทอง หรือ ภัทร (บางคนจะรู้จักในชื่อเล่น พี ด้วย) เกิดวันที่ ๒๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ จบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาที่โรงเรียนสระบุรีวิทยาคม และกำลังจะจบการศึกษาระดับชั้นปริญญาตรี จากสาขาวารณกรรมสำหรับเด็ก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ชอบการอ่านและเขียนวารณกรรมมาตั้งแต่สมัยมัธยมต้น โดยเริ่มจากการเขียนเรียงความธรรมดา ๆ ในคาบเรียนวิชาภาษาไทยและได้รับคำชมกลับมา นำไปสู่การเริ่มคิดไอเดียผลงานต่าง ๆ ของตนเองนำไปเขียนในเว็บไซต์วารณกรรมออนไลน์ต่าง ๆ งานอดิเรกคือ การอ่านนิยายทั้งช่องทางออนไลน์และเล่มจริง วาดภาพทั่วไปเพื่อแก้เหงา อ่านเนื้อหาเกี่ยวกับ World Building ของวารณกรรม, ภาพยนตร์, เกม และการ์ตูน เพื่อใช้เป็นแรงบันดาลใจในการคิดไอเดียผลงานของตนเอง

